

Giới thiệu Kiều Thê 19 Tuổi

Truyện Kiều Thê 19 Tuổi của tác giả Nha Thất bất cứ cô gái nào cũng mong muốn mình được yêu thương, luôn tìm kiếm tình yêu đích thực của đời mình, vì nội tâm của phụ nữ, muốn yêu thêm lần nữa, không phải chỉ nhẹ nhàng như một nụ hôn.

Anh là một quân nhân anh tuấn khí phách, phụ nữ si mê anh còn nhiều hơn cả sao trên trời, nhưng anh cao ngạo, không yêu ai cả. Chỉ một mực yêu mến đóa hoa nhỏ kém mình 7 tuổi ở nhà bên kia. Nhưng... đóa hoa nhỏ mà anh cẩn thận che chở, lại phải lòng bạn học cùng lớp.

Anh luôn phải che giấu sự ghen tỵ kia vào trong lòng, nhìn cô yêu đơn phương người khác mà xót nổi lòng. Đó cũng chính là động lực để anh theo đuổi cô cho đến hết cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê 19 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Cận Tiểu Đình?” Giọng nói quen thuộc của một người đàn ông khiến Cận Tiểu Đình đang đi bên đường hơi sững sốt. Cô quay đầu lại, nhìn sang chiếc xe bên cạnh, cửa kính xe đã hạ xuống một nửa, ngồi bên trong xe là một người đàn ông. Nhưng nước mắt trong hốc mắt khiến tầm mắt cô trở nên mờ hồ, không nhìn rõ. Sau ba giây quan sát, nhận ra đối phương là ai, cô nhanh chóng lau nước mắt, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

Quan Quý Minh ngừng xe, sau đó bước xuống, đi tới trước mặt cô, không nói câu gì mà khẽ nâng mặt cô lên, cũng không cho phép cô lánh tránh ánh mắt anh, rồi mở miệng hỏi: “Em khóc sao?”

“Không có...” Cô chột dạ vì nói dối.

Quan Quý Minh mặc quân phục, đầu cắt húi cua, lại thêm vẻ mặt không biết cười đùa của anh, quả thật rất dọa người. Thật sự rất có uy nghiêm của một quân nhân. Ngay cả huấn luyện viên cao trung (cấp 3) cũng không có khí thế như anh.

“Có phải cậu ta lại ức hiếp em không?” Ngay lúc anh nhìn thấy cô đang cô đơn bước đi trên đường, anh đã cố ý thả chậm tốc độ xe, đi theo sau cô. Suốt nửa tiếng, vậy mà cô không hề phát hiện ra. Nếu như anh không hạ cửa xe, lại tiến về phía trước một chút, thì làm sao có thể phát hiện cô đang khóc thút thút được chứ?

“Không phải, chỉ là tụi em... chỉ là...” Cận Tiểu Đình rất muốn che giấu sự thật, nhưng ngay từ khi còn nhỏ cô đã không thể nói dối trước mặt anh rồi.

Quan Quý Minh thấy cô ỉu rĩ, cũng không hỏi gì nhiều. Anh đã sớm biết chuyện tình cảm của cô có vấn đề, nhưng khuyên thế nào cô cũng không nghe. Lần này anh không muốn nghe cô giải thích nữa, anh dắt tay cô đi về phía xe của mình, mở cửa xe để cô ngồi vào trong, “Lên xe trước đi, em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

“Em... Em không biết đi đâu...” Cận Tiểu Đình ngồi vào chỗ phụ lái, hai tay xoắn vào nhau, đầu cúi xuống, vẻ mặt như bất lực.

Quan Quý Minh quay lại ghé lái, nhìn thấy dáng vẻ này của cô, anh đè nén tức giận trong lòng xuống. Đây là lần thứ mấy anh thấy dáng vẻ khổ sở như thế này của cô rồi. Nếu hôm nào đó anh gặp được bạn trai cô thì mặc kệ kỉ luật trong quân đội có nghiêm thế nào, anh cũng nhất định phải đánh cho cậu ta một trận rồi mới nói sau.

“Anh Quan, anh vừa mới tan làm sao?” Cô cười còn khó coi hơn cả khóc, đây là lần thứ mấy anh nhìn thấy dáng vẻ thảm hại này của cô rồi?! Thật sự là không thể đếm được.

“Ừ.” Từ khi chuyển đơn vị làm phụ tá, anh sống đúng tiêu chuẩn của một người đi làm bình thường. Tuy rằng chỗ làm vẫn là trong quân doanh, nhưng ít nhất cũng không cần phải lấy doanh trại làm nhà, “Quay về nhà nhé?”

Cô lắc đầu, cô không dám về nhà. Nếu như ba thấy đôi mắt khóc đến sưng đỏ của cô, nhất định ông sẽ tìm bạn trai cô tính sổ.

“Vậy đến nhà anh đi. Mẹ anh luôn lải nhải bên tai anh là không biết tại sao hồi này em không đến chơi. Bây giờ em theo anh về nhà một chuyến, anh đỡ phải mỗi ngày đều nghe một ngàn câu giống nhau kia, thật phiền muốn chết!”

“Mẹ Quan nhớ em ư?”

Quan Quý Minh liếc nhìn cô một cái, cười cười trách móc cô, “Từ khi em có bạn trai thì không còn tới nhà anh nữa. Em nghĩ mẹ anh có tức giận không?” nghe anh nói vậy, Cận Tiểu Đình ngại ngùng cười, đúng là đã một thời gian rồi cô chưa đến thăm mẹ Quan.

“Phải rồi, kỳ thi đại học vừa em làm bài tốt không?” Cho dù cô có tươi cười thì hấn vẫn để ý đôi mắt hồng hồng vì khóc của cô, hai tay đang đặt trên tay lái bất giác siết chặt thêm một chút.

“Em không biết.” Cận Tiểu Đình nhỏ giọng: “Em cảm thấy mình thì không tốt, đến lúc biết kết quả nhất định ba em sẽ rất thất vọng.”

“Vậy thì em có thể nộp nguyện vọng vào trường quân đội, trở thành học muội của anh, anh rất hoan nghênh. Hơn nữa trong quân doanh anh có thể che chở cho em, thấy sao hả?” Anh thả lỏng 10 đầu ngón tay đang nắm chặt, tỏ vẻ thoải mái nói.

“Anh Quan, anh biết là sức khỏe của em không được tốt mà. Cho dù có đâu cũng không thể chịu nổi việc huấn luyện khắc nghiệt ở trong đó đâu, nhất định sẽ bị đuổi ra thôi.” Cô liếc mắt nhìn anh một cái, bữu môi bất mãn nói, không biết vì sao chỉ cần nói chuyện vài câu với Quan Quý Minh thì tâm trạng của cô sẽ thoải mái hơn một chút.

Quan Quý Minh cười to, đưa tay ra, tay chân anh đều dài, vừa duỗi ra là có thể đụng đến cô. Anh xoa đầu an ủi cô, sau đó lại cầm tay lái, “Cho dù em có thi đậu vào quân đội, ba em cũng không cho học đâu. Làm sao ông ấy nỡ để con gái bảo bối của mình vào trong quân doanh chịu khổ cơ chứ?!”

“Nhưng mẹ Quan lại để anh vào quân đội chịu khổ đó thôi.”

“Anh khác em. Anh là đàn ông, còn em là bé gái mảnh mai.” Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ bé gái.

“Em đã 19 tuổi rồi.” Cô ghét nhất là bị anh đối xử như một đứa trẻ.

“Nhanh vậy, em đã sắp 19 tuổi.” Quan Quý Minh mở miệng, tựa như đang suy xét điều gì đó.

“Năm ngoái anh còn đến chúc mừng sinh nhật 18 tuổi của em, anh quên rồi sao?” Bạn trai của cô không cùng cô tổ chức sinh nhật, chỉ có Quan Quý Minh, sinh nhật hằng năm của cô nhất định không thể thiếu anh. Đến bây giờ, trên cổ cô còn đeo sợi dây chuyền anh tặng.

Được cô nhắc nhở, anh dời mắt nhìn lên cổ cô, thấy cô vẫn còn đeo món quà anh tặng thì khóe miệng hơi cong lên, không còn xúc động muốn đánh bạn trai cô một trận nữa, “Sinh nhật 19 tuổi em muốn anh tặng gì?”

Cận Tiểu Đình lắc đầu. Mỗi lần sinh nhật cô anh đều tặng quà, nhưng đến sinh nhật anh thì anh lại không muốn cô tặng gì cả, ngay cả bánh ngọt cũng không thích, chỉ cần cô nói với anh một câu sinh nhật vui vẻ là được.

“Chẳng phải em luôn muốn được tặng một hộp âm nhạc sao? Sinh nhật lần này anh tặng em cái đó, được không?” Anh cười với cô.

“Không cần đâu, làm vậy sẽ chẳng còn chút chờ mong nào nữa.” Làm gì có ai tặng quà lại báo trước như anh bao giờ. Cả thế giới xem ra cũng chỉ có anh mới thế.

“Được rồi! Vậy không tặng hộp âm nhạc nữa. Để anh suy nghĩ lại xem sẽ tặng gì cho em.”

Thật sự rất kỳ diệu, khi tâm trạng cô không tốt, chỉ cần nói vài câu với Quan Quý Minh thì tâm trạng của cô sẽ tốt hơn nhiều.

“Lúc gặp mẹ anh, em nhớ phải kiên nhẫn một chút. Anh dám chắc nhất định mẹ sẽ kéo em nói đông nói tây, không nói đến khi nào bà đã nghiền thì sẽ không bỏ qua cho em đâu.” Cận Tiểu Đình bị anh chọc nở nụ cười, để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu.

“Nếu em không chịu nổi, có thể cầu xin anh giúp đỡ. Anh sẽ dẫn em rời khỏi vực sâu đầy thống khổ đó.”

“Dạ.” Cô cười càng đáng yêu hơn.

☆☆☆

Đang ngồi trong phòng khách xem tivi, mẹ Quan nghe thấy có tiếng người vào cửa, không quay đầu nhìn đã mở miệng nói: “Nếu con đói, coi trong tủ lạnh có gì thì ăn trước đi. Lát nữa mẹ mới nấu cơm.”

“Mẹ, mẹ nhìn xem con dẫn ai cùng về nè.” Quan Quý Minh dẫn Cận Tiểu Đình đến trước mặt mẹ mình.

“Mẹ Quan.” Cận Tiểu Đình ngọt ngào gọi một tiếng.

Mẹ Quan trừng mắt, vẻ mặt kinh ngạc, sau đó cao giọng hoan nghênh cô: “Tiểu Đình! Thật là con sao? Con bé này, sao lâu quá không thấy đến thăm mẹ Quan vậy, có phải con quên mất mẹ rồi không?”]

“Con xin lỗi, mẹ Quan.” Từ nhỏ, mẹ Quan đã rất thương cô. Cô lại quên không thường xuyên đến thăm mẹ Quan. Đây là lỗi của cô.

“Cái gì mà xin lỗi.” Mẹ Quan vô cùng hưng phấn khi thấy con trai dẫn Tiểu Đình về nhà, còn nháy mắt ra hiệu với con trai, “Sao hai đứa lại cùng nhau về đây? Có phải lên lút hẹn hò với nhau không?”

“Mẹ.” Quan Quý Minh tròn mắt, vội vàng đổi đề tài, chỉ sợ lại khiến Cận Tiểu Đình đau lòng, “Mẹ nấu cơm nhanh đi, Tiểu Đình còn chưa ăn trưa, chắc đã đói bụng lắm rồi đó.”

Mẹ Quan tin là thật, cảm thấy vô cùng thương xót, “Sao con lại chưa ăn cơm, nhìn con coi, đã gầy như vậy rồi lại còn muốn gầy thêm sao? Con ngồi đây đi, giờ mẹ lập tức xuống bếp nấu cơm, nửa tiếng sau là có thể ăn rồi.”

“Không cần đâu mẹ Quan, lát nữa con về nhà ăn là được.” Làm sao cô có thể không biết xấu hổ thế chứ. Hơn nữa cô đến là để thăm mẹ Quan chứ không phải vì muốn ăn cơm.

“Không sao đâu. Đầu phải con chưa từng ăn cơm ở đây.” Mẹ Quan yêu thương vỗ vỗ mặt cô, vì sợ Cận Tiểu Đình chạy trốn, mẹ Quan nắm tay Cận Tiểu Đình, cẩn thận giao vào tay con trai mình, “Coi chừng em nó. Nếu mẹ nấu cơm xong mà không thấy Tiểu Đình đâu thì tối nay con không được ăn cơm!”

“Tuân lệnh mẹ!” Quan Quý Minh ‘hành lễ’ theo nghi thức quân đội.

Cận Tiểu Đình lại bị chọc cười. Mẹ Quan cũng hài lòng đi vào bếp.

Quan Quý Minh nắm tay cô, bàn tay của cô vốn nhỏ, nằm trong lòng bàn tay anh lại càng có vẻ bé nhỏ hơn, làm cho anh luyến tiếc không muốn buông tay.

“Anh Quan?”

Quan Quý Minh lấy lại tinh thần, âm thầm cười nhẹ, “Em muốn ngồi ở phòng khách, hay theo anh lên lầu?” Lúc cô còn đang do dự thì anh đã quyết định thay cô, “Anh nghĩ là em lên lầu với anh đi, tránh để mẹ anh đang nấu nữa chừng lại chạy ra đây hỏi này hỏi nọ, bao gồm cả chuyện em có bạn trai không...” Không phải anh cố ý làm cô đau lòng, nhưng dù sao từ miệng anh nói ra vẫn tốt hơn là bị mẹ anh tra khảo.

“Nhưng em lên lầu với anh như vậy có được không?” Dù sao thì cô cũng không còn là một đứa trẻ như trước đây nữa, có một số việc cô nên giữ khoảng cách vẫn tốt hơn.

Quan Quý Minh nhìn cô chăm chăm, nhưng trên mặt vẫn giữ nét tươi cười, “Đồ ngốc, anh sẽ không để em lên giường, em lo cái gì?” Không biết là anh nói thật hay nói đùa, nhưng lời nói trắng trợn của anh vẫn khiến mặt cô đỏ bừng.

“Theo anh lên lầu đi.” Anh khẽ cười, nắm tay cô đi lên cầu thang, anh biết cô sẽ không từ chối.

Cô từng lên phòng của anh, có điều đó là chuyện từ rất lâu rồi. Lần này vào phòng anh, cô phát hiện cách bài trí trong phòng không hề thay đổi, vẫn giống như trước đây.

“Em ngồi xuống đi. Anh thay quần áo đã. Lát nữa ăn cơm xong anh sẽ dẫn em ra ngoài đi dạo một chút.” Anh lấy quần áo từ trong tủ ra, chuẩn bị rời khỏi phòng, đến phòng tắm cởi bỏ quần phục trên người ra, làm quần nhân đã lâu, chỉ cần mặc quần phục vào, hành vi cũng sẽ cẩn trọng giống như trong quân doanh.

Anh cầm quần áo rời khỏi phòng, trước sau cũng chỉ có vài phút, thế mà khi anh thay xong quần áo trở lại phòng mình đã thấy cô nằm trên giường anh mà ngủ rồi. Anh nhẹ nhàng cẩn thận đến bên giường ngồi xuống, nhìn về mặt ngủ say của cô. Anh thật muốn hôn lên môi cô. Cho dù có bị cô từ chối thì anh vẫn muốn cùng cô môi lưỡi quấn quýt. Vì thế, trong đầu anh bất chợt có một suy nghĩ cực kỳ tồi tệ.

Chiếm lấy cô, làm cô vĩnh viễn thuộc về mình! Nhưng có làm hay không làm? Trong lòng anh vô cùng phân vân. Có điều, cơ hội chỉ có một lần, anh không muốn có bất kỳ sai sót nào. Ngay lúc anh hạ quyết tâm thì người trên giường đột nhiên tỉnh giấc, mà anh vẫn duy trì tư thế vừa rồi, cũng không hề thay đổi quyết tâm của mình.

Cận Tiểu Đình vừa mở mắt thì nhìn thấy ánh mắt dịu dàng kia nhìn mình, cô lập tức ngồi dậy, vẻ mặt bối rối, sao cô có thể ngủ trên giường anh như vậy chứ?!

“Nếu em mệt thì cứ ngủ thêm một chút đi.” Anh vuốt vuốt mái tóc hơi rối của cô, thương tiếc nói.

“Thật xin lỗi, không phải em cố ý muốn ngủ.” Cô chỉ định nằm một chút thôi, không ngờ lại ngủ thiếp đi.

“Không sao đâu.” Cũng may cô đột nhiên tỉnh giấc, nếu không chính anh cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện tồi tệ gì với cô nữa, “Có chuyện gì không vui cứ nói với anh, đừng để trong lòng có biết không?”

“Dạ.”

“Anh nghĩ giờ này chắc mẹ cũng đã nấu cơm xong rồi, chúng ta xuống dưới nhà ăn cơm đi.”

“Dạ.”

☆☆☆

Trên bàn cơm, mẹ Quan liên tục gấp đồ ăn cho Cận Tiểu Đình. Bà không phải không muốn trò chuyện nhiều hơn, mà vì vừa thử mở miệng hỏi thăm chuyện riêng của Cận Tiểu Đình, đã bị Quan Quý Minh ngăn cản, khiến mẹ Quan vô cùng không vui. Chuyện riêng đã không thể hỏi vậy thì những chuyện khác phải được chứ!

“Vừa rồi con thi đại học thế nào? Có chắc đậu không?”

Mẹ Quan vừa nói xong, lại khiến cho Quan Quý Minh lên tiếng chặn lại, “Mẹ à, một kỳ thi chứ đâu phải một đời người, đừng tạo áp lực cho Tiểu Đình. Bây giờ có rất nhiều học sinh vì quá quan trọng thành tích học tập mà tự sát, thật sự rất đáng tiếc.”

Mẹ Quan ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, thế là lại chuyển đề tài, “Đúng rồi, lát nữa ăn cơm xong, để Quý Minh dẫn con đi chơi một chuyến. Dù sao bây giờ con về cũng không có việc gì làm. Cả ngày ngồi nhà chờ kết quả cũng không chịu nổi, đúng không?”

“Mẹ Quan, không cần đâu. Anh Quan còn phải đi làm...”

“Sao có thể nói không cần được.” Mẹ Quan vỗ nhẹ tay cô, yêu thương ngắt lời, “Đi chơi với Quý Minh một chút. Dù sao hàng ngày nó về nhà cũng không có việc gì làm”

“Nhưng mà...” Cận Tiểu Đình do dự nhìn Quan Quý Minh một cái, lo lắng đi như vậy sẽ khiến anh rất mệt mỏi.

“Con lo là sẽ khiến nó mệt đúng không?” Mẹ Quan liếc mắt nhìn một cái là biết trong lòng Cận Tiểu Đình đang nghĩ gì, “Con yên tâm đi. Nó khỏe như trâu ấy, chẳng qua là dẫn con đi chơi thôi mà, đâu phải bảo nó lên núi đao xuống chảo dầu gì đâu, không làm nó mệt chết được đâu.”

“Nhưng anh Quan bận nhiều việc...”

“Không bận.” Lần này là Quan Quý Minh ngắt lời cô, “Mẹ anh nói không sai, ngoại trừ đi làm ra, anh gần như cũng không có việc gì khác để làm.” Nghe vậy, Cận Tiểu Đình cũng không thể từ chối được nữa, đành phải mỉm cười đồng ý.

“Đợi lát nữa mẹ gọi điện thoại về nhà con, nói với ba con là con ở đây ăn cơm tối, sẵn tiện nói luôn là con ra ngoài đi dạo với Quý Minh. Nếu không với tính cách của ba con, không thấy con về nhà ăn cơm nhất định sẽ nổi trận lôi đình, tưởng con xảy ra chuyện!” Mẹ Quan tỏ vẻ hết cách.

“Cảm ơn mẹ Quan.”

“Còn nữa...” mẹ Quan nhắc nhở Quan Quý Minh, “Dẫn Tiểu Đình đi chơi thì được, nhưng nếu về quá trễ thì nhớ gọi điện thoại báo cho bác Quan biết một tiếng. Để ông ấy không gọi điện đến nhà đòi mẹ trả lại con gái bảo bối của ông ấy.”

“Con biết rồi mẹ.”

Lúc này, ba Quan cũng đã về nhà. Vừa nhìn thấy Cận Tiểu Đình ngồi trên bàn cơm, lúc đầu ông hơi kinh ngạc, sau đó nét mặt dần có vẻ thương yêu của một trưởng bối.

“Chào bác Quan.” Cận Tiểu Đình lễ phép chào hỏi.

“Ừm, lâu quá cháu không ghé chơi.” Ba Quan tất nhiên rất vui khi thấy Cận Tiểu Đình đến thăm, “Cháu càng lớn càng xinh đẹp, bác không nhận được mà muốn con làm con dâu bác rồi.” Cận Tiểu Đình cười e thẹn, vội vã cúi đầu, dùng việc ăn cơm che đi sự ngượng ngùng.

Thấy thế, Quan Quý Minh lập tức giải vây cho cô, “Ba, lát nữa con sẽ dẫn Tiểu Đình ra ngoài chơi, chắc sẽ về trễ.”

“Được! Người trẻ tuổi nên ra ngoài chơi nhiều.” Ba Quan cười vui vẻ, “Không về sớm cũng không sao, dù sao công việc của con cũng không bận bịu gì.”

Chân mày Quan Quý Minh khẽ nhướn lên. Anh biết ba mẹ anh đang nghĩ gì, lại quay đầu nhìn Cận Tiểu Đình, thấy ánh mắt cô không được tự nhiên. Vì thế anh chỉ ăn vài miếng cơm rồi buông đũa, “Ba mẹ, con ăn no rồi. Con đưa Tiểu Đình ra ngoài đây.”

“Nhanh vậy sao?” Mẹ Quan trố mắt, “Không được! Con không đói là chuyện của con, ít nhất cũng phải chờ Tiểu Đình ăn no rồi mới đi chứ, chẳng lẽ con muốn dẫn con bé ra ngoài với cái bụng đói sao?”

“Phải đó! Phải đó!” Ba Quan cũng đệm theo. Ông gấp một miếng thịt gà bỏ vào chén của Cận Tiểu Đình, sau đó quay sang nói với con trai: “Ngồi thêm một chút đi, con không thấy Tiểu Đình còn chưa no sao?”

Quan Quý Minh lại liếc mắt nhìn Cận Tiểu Đình một cái, thấy trong chén cô chẳng còn đủ chỉ một hạt cơm, lập tức cho rằng cô thật sự đói bụng, không biết cô là vì đề tài vừa rồi mà xấu hổ không dám nâng đầu lên, chỉ có thể vùi đầu ăn sạch chén cơm. Cho nên Quan Quý Minh nán lại nửa tiếng chờ đến lúc cô buông đũa.

“Ăn no chưa?” Ba Quan hỏi Cận Tiểu Đình, “Cháu đừng khách sáo, cứ ăn tự nhiên đi.”

“Cảm ơn bác trai, con đã ăn no rồi.”

“Vậy ngồi chơi một lát, mẹ đi cắt trái cây. Ăn trái cây có thể hỗ trợ tiêu hóa.” Mẹ Quan cười không khép miệng.

“Mẹ...” Quan Quý Minh không biết nên vui hay nên giận nữa. Cứ tưởng họ muốn tác hợp anh và Cận Tiểu Đình, vậy mà họ cứ giữ cô lại. Sao anh lại có ba mẹ bảo bối thế này cơ chứ?!

“Phải rồi, trong tủ lạnh có quả sầu riêng vừa mua hôm qua, lấy ra cho mọi người cùng ăn đi! Loại quả này để lâu không tốt, ăn hết rồi ngày mai ba lại mua nữa.” Ba Quan rất thích ăn sầu riêng.

“Ba...” Quan Quý Minh xoa trán. Có đôi khi anh thật sự không chịu nổi hai vợ chồng đặc biệt này.

“Chỉ đùa một chút thôi mà! Đúng là chẳng có tí hài hước nào cả. Nhất định là con làm quân nhân lâu quá nên sự hài hước của con bị hao mòn rồi.” Ba Quan lắc đầu than thở: “Sớm biết như vậy ba đã không cho con làm quân nhân, để con theo ba học làm thợ mộc còn hơn.”

“Thợ mộc thì có gì hay đâu, leo lên leo xuống rất nguy hiểm. Đáng lẽ nó phải theo em học thẩm mỹ mới đúng.” Mẹ Quan không hề ủng hộ cách nói của chồng một chút nào, “Làm quân nhân chỉ biết phơi nắng đến đen như than, nhìn xấu chết đi được, nhìn mẹ xem!” Mẹ Quan sờ mặt mình, lại duỗi hai tay hai chân ra cho mọi người thưởng thức, “Vừa trắng vừa mềm. Mẹ ra ngoài đi chợ, mọi người đều nói mẹ chỉ mới 30 tuổi thôi đó!”

Quan Quý Minh thở dài trong lòng. Lần đó hẳn là do đôi mắt của người kia có vấn đề. Lời nói của một gã đàn ông cận thị nặng đến sắp mù mà có thể tin được sao?! Chỉ có mẹ mới tin thôi.

“Nhớ lại mấy năm trước, có khi toàn thân con đều là vết thương, đúng là tự chuốc khổ vào mình, hơn nữa...” Ba Quan lại tiếp lời, không ngừng nói.

Quan Quý Minh cau mày, không để ý đến ba mẹ đang kể hát người khen hay, kéo tay Cận Tiểu Đình ra ngoài. Ba mẹ anh ở phía sau gọi tới anh cũng mặc kệ.

☆☆☆

Sau khi ngồi lên xe, Cận Tiểu Đình này giờ vẫn luôn nhìn cười liên tục ra tiếng. Thấy cô cười tươi như vậy, Quan Quý Minh cũng vui lây. Đây mới đúng là cô.

“Mẹ Quan và bác Quan thật sự không hề thay đổi chút nào, vẫn thú vị như vậy!”

Quan Quý Minh nghiêng người giúp cô thắt dây an toàn, cô luôn quên mất việc này, “Đúng là rất thú vị. Có đôi khi em sẽ bị bọn họ chọc cho tức điên.”

“Thật ư?” Cô kinh ngạc nhìn anh, không thể tưởng tượng được người luôn cư xử ôn hòa như Quan Quý Minh cũng có lúc tức giận.

Quan Quý Minh nhìn cô bằng ánh mắt ‘không cần phải nghi ngờ’, sau đó nổ máy chạy xe, “Anh vẫn luôn muốn dẫn em đến một chỗ, nhưng lúc trước em vẫn chưa trưởng thành. Bây giờ thì có thể đi rồi.”

“Chỗ nào vậy?”

“Đến nơi em sẽ biết.” Quan Quý Minh lại nhìn cô bằng ánh mắt thần bí.

Sau khi đến nơi, Cận Tiểu Đình xuống xe thì vẻ mặt kinh ngạc. Anh vậy mà lại dẫn cô đến quán bar. Nơi này là nơi ba cô cấm tuyệt đối không cho cô đến, không ngờ anh lại to gan như vậy.

“Đi thôi!” Quan Quý Minh dắt tay cô đi, nhưng cô có vẻ sợ hãi đứng yên một chỗ. Anh không khỏi cười khẽ, ngược lại ôm nhẹ vai cô, kéo cô sát vào mình, “Không phải quán bar nào cũng như em nghĩ đâu. Anh sẽ không dẫn em vào những chỗ nguy hiểm.”

Nhưng cô vẫn sợ hãi không dám đi vào. Nếu như ba cô biết, chắc sẽ đánh gãy chân cô mất, “Chỗ này mà không nguy hiểm ư?”

“Đây là quán của bạn anh, có nguy hiểm hay không anh biết rất rõ.” Huống chi anh cũng là một trong những cổ đông ở đây, đánh nhau náo loạn là chuyện anh cấm tuyệt đối.

“Bạn của anh?”

“Ừ, em cũng đã từng gặp cô ấy rồi đấy, vào trong em sẽ biết.” Quan Quý Minh nửa dụ dỗ nửa lừa gạt cô vào quán bar, chọn một góc khuất ngồi xuống, sau đó thành thạo gọi rượu.

Lần đầu đến nơi này, Cận Tiểu Đình có vẻ thấp thỏm không yên, phải ngồi gần sát với Quan Quý Minh cô mới có thể yên tâm. Về phần Quan Quý Minh gọi thứ gì thì cô căn bản không hề hay biết.

Quan Quý Minh nhận ra sự căng thẳng của Cận Tiểu Đình, vươn ngón trỏ ra chạm nhẹ vào gương mặt cô, “Em cứ coi nơi này như quán nước bình thường, chỉ có điều nước uống ở đây cao cấp hơn là được.”

Cận Tiểu Đình đang muốn oán trách anh sao lại dẫn cô đến những nơi như thế này, thì một người phụ nữ trang điểm vô cùng thoải mái nhưng không mất đi sự cuồng dã đã tới trước mặt họ. Cận Tiểu Đình liếc mắt một cái liền nhận ra đó chính là bạn của Quan Quý Minh, tên là Hà Lệ. Đã nhiều năm rồi cô không gặp chị ấy. Chị ấy vẫn xinh đẹp như ngày nào. Trong trí nhớ của cô, Hà Lệ và Quan Quý Minh thật sự là bạn rất thân. Dựa vào việc này, cô càng không dám ngắt mặt lên, nét mặt có vẻ chột dạ, bởi vì nhiều năm trước đã từng xảy ra một chuyện.

“Ồ! Khách quý nha, ba ngày nay không thấy đến chỗ tớ, cậu đã đi đâu vậy? Hay là công việc trong quân doanh bận rộn đến mức muộn thế này cậu mới đến chỗ tớ hả.” Hà Lệ đặt chai rượu trên tay và hai chiếc ly lên mặt bàn, nói như oán trách lại như làm nũng nói với Quan Quý Minh.

“Không phải tớ đã đến đây rồi sao.” Quan Quý Minh cười.

“Nhưng cậu còn dẫn theo cô em gái này.” Hà Lệ bĩu môi, hiển nhiên là chị vẫn chưa nhận ra Cận Tiểu Đình, “Cô nhóc này đủ 18 tuổi chưa đấy? Cậu biết rõ quy định ở đây mà.”

Quan Quý Minh cười cười, liếc mắt nhìn Cận Tiểu Đình vẫn luôn cúi đầu một cái. Đưa tay cầm chai rượu, rót một chút vào trong ly, “Cô ấy đủ đã 18, sắp sang tuổi 19 rồi. Cậu dịu dàng một chút, loại khí thế bức người này của cậu này sẽ dọa cô ấy sợ đó.”

Hà Lệ mở to mắt nhìn Cận Tiểu Đình, trong mắt đầy sự hoài nghi, “Cô nhóc này thật sự đủ 18 tuổi? Cậu đừng hòng gạt tở. Tở không muốn đến lúc cảnh sát kiểm tra sẽ phát hiện có trẻ vị thành niên trong quán của chúng ta đâu.” Hà Lệ cố ý nhấn mạnh hai chữ chúng ta.

“Tở thì, cô ấy đã trưởng thành rồi, cậu không cần phải lo.” Quan Quý Minh một mực cam đoan.

“Vậy thì được.” Lúc này Hà Lệ mới yên tâm xoay người, khi rời khỏi, không biết lại nghĩ đến chuyện gì, liền xoay người nhìn cô gái đang cúi đầu một hồi lâu, lại dùng một ánh mắt cảnh cáo nhìn Quan Quý Minh, “Quý Minh, cậu dẫn cô ấy đến đây, không phải là có ý đồ làm gì cô ấy đấy chứ?”

“Đơn giản chỉ là uống rượu thôi.” Quan Quý Minh cười nhẹ, trong mắt cất giấu một tâm tư khác.

“Tở sẽ theo dõi cậu đấy.” Hà Lệ bỏ lại một câu sau đó xoay người rời đi,

“Uống rượu đi!” Đợi Hà Lệ đi rồi, Quan Quý Minh nhét vào tay Cận Tiểu Đình một ly rượu, khuyên cô, “Thỉnh thoảng uống một chút rượu có thể khiến tâm trạng thư giãn, hơn nữa cũng tốt cho sức khỏe.”

“Dạ.” Cô cầm ly rượu, vẫn hơi do dự, cuối cùng thì cô có nên uống hay không?

Lúc cô còn đang do dự thì Quan Quý Minh đã uống hết một ly, lại rót thêm một ly khác, nhưng anh vẫn chưa uống ly thứ hai.

Mà Cận Tiểu Đình, dưới sự hướng dẫn kiên nhẫn của Quan Quý Minh và những giai điệu âm nhạc êm ái, rốt cuộc cũng khiến cô thả lỏng dây thần kinh đang căng thẳng ra. Cô tò mò nhìn những người trong quán bar, bất kể nam hay nữ đều vui vẻ uống rượu tán gẫu.

Lúc này cô bắt gặp một đôi tình nhân hình như đang cãi nhau, người đàn ông thì đứng dậy rồi đi sau khi bỏ lại một xấp tiền có giá trị mấy ngàn nhân dân tệ, còn cô gái thì khóc đến đỏ mắt, vội đuổi theo, điều này làm cho cô nhớ đến tình cảnh khi mình và bạn trai bên nhau.

Mỗi lần cãi nhau, mặc kệ đúng hay sai thì đều là cô cúi đầu nhận lỗi trước. Cho dù những cô gái khác đến lấy lòng hấn, cô cũng không ý kiến. Nhưng chỉ cần có một người đàn ông khác có ý với cô, hấn sẽ chất vấn cô, thậm chí hoài nghi cô phản bội hấn. Cô đã mấy lần chịu thương tổn thật sâu, nhưng lại không sao hạ quyết tâm nói lời chia tay được, lần này cũng thế.

Quan Quý Minh từng nói với cô, thứ tình yêu đó không phải là tình yêu, mà là trò chơi của trẻ con. Cho nên cô vẫn thường nghĩ, giữa cô và bạn trai, rốt cuộc là tình yêu hay chỉ là trò chơi của những đứa trẻ.

☆☆☆

“Em đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói ôn tồn của Quan Quý Minh làm cho Cận Tiểu Đình lấy lại tinh thần, cô cười gượng, cảm thấy vừa rồi mình hơi thất lễ.

“Có phải em đang nghĩ đến cậu ta không?” Quan Quý Minh nói toạc ra.

“Anh Quan, có phải anh cảm thấy em rất ngốc không?” Cô chưa từng nói chuyện tình cảm của mình cho ai, Quan Quý Minh là người đầu tiên.

“Trên thế giới này người nào cũng ngốc cả.” Bao gồm cả anh.

“Nhưng em là người ngốc nhất đúng không?” Cô cầm chặt ly rượu trong tay, cảm hơi rụt lại, nhắc đến chuyện tình cảm là cô lại không nhịn được mà muốn khóc.

Quan Quý Minh thờ dài, ôm cô vào lòng, khẽ vuốt mái tóc cô, “Em nghe lời anh đi, hãy rời khỏi cái kẻ luôn khiến em đau khổ kia.”

“Nhưng mà em không có can đảm...” Nói tới đây, giọng cô nghẹn ngào, “Tại sao em chân thành với anh ấy như vậy, anh ấy lại làm tổn thương em... Có phải anh ấy không cần em không...” Quan Quý Minh khẽ ôm cô, còn Hà Lệ đang đứng một bên giám sát.

“Anh ấy không muốn em can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của anh ấy. Em đã nghe lời. Anh ấy muốn giao thiệp với những cô gái khác, em cũng không ngăn cản. Nhưng mọi người đều biết anh ấy là bạn trai em, anh ấy còn cố ý làm như vậy. Thật tình em rất đau khổ. Anh ấy không quan tâm đến cảm giác của em một chút nào, không quan tâm đến người khác sẽ nhìn em thế nào, cười nhạo kẻ làm bạn gái như em đây...” Vừa nói đến nỗi đau, nước mắt của cô liền rơi không ngừng.

“Anh Quan, Anh có biết anh ấy nói gì không? Anh ấy nói mọi người cứ gán ghép em với anh ấy, chứ anh ấy không hề thừa nhận em là bạn gái chính thức, ngay cả bạn bè cũng không phải... Chỉ là... Chỉ là bạn học... Là bạn học trong 3 năm cấp 3 thôi...” Quan Quý Minh nghe cô kể khổ, kiên nhẫn chờ cô trút hết nỗi lòng. Suốt ba năm nay, anh đều bên cạnh cô như thế này.

“Anh Quan, em đúng là ngu ngốc. Vì sao lúc trước em không nghe lời anh mà rời khỏi anh ta chứ. Như thế sẽ không đau khổ như ngày hôm nay... Nhưng mà em lại không rời bỏ anh ta được... Thật sự rất khó...”

“Đừng nghĩ chuyện này nữa.” Anh dẫn cô đến quán bar là muốn cô vui vẻ, không phải muốn cô khóc, “Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.”

“Dạ.” Cho dù không qua đi, nhưng chỉ cần anh an ủi cô, cô cũng sẽ tin là thật.

“Uống ly rượu em đang cầm đi, anh nghĩ là em sẽ thích.” Anh thúc giục cô, trong mắt lóe lên một tia khác thường.

Cận Tiểu Đình vốn không uống rượu, dưới sự cổ vũ của Quan Quý Minh liền dừng cầm uống một hớp lớn, không hề có vị nồng đậm như cô nghĩ, chỉ có vị chua ngọt, cho nên cô lại uống thêm một ngụm lớn.

“Ngon không?” Quan Quý Minh lại rót thêm một ly cho cô.

“Ừm.” Cận Tiểu Đình vờn cái lưỡi non mềm ra liếm môi, “Anh Quan, anh rất tốt với em. Thật lòng rất cảm ơn anh.” Anh cười chua xót, không tốt với cô thì tốt với ai bây giờ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào cánh tay anh cọ xát một lát, có lẽ cô nên nghe Quan Quý Minh nói, tạm thời đừng nghĩ về người bạn trai khiến cô không vui kia nữa. Cô nên tự cho mình một không gian, một nơi chỉ thuộc về riêng cô.

Sau khi uống 3 ly, Cận Tiểu Đình ngẩng mặt lên từ cánh tay anh, không còn thấy ánh mắt u oán kia nữa, thay vào đó là đôi mắt trong trẻo chớp chớp, giọng điệu có chút buồn bực, “Không phải mỗi ngày đi làm về anh đều đến đây uống rượu đó chứ?”

Quan Quý Minh nhìn người trong quán bar, “Thỉnh thoảng thôi.”

“Anh là quân nhân đó! Quân nhân không nên đến những chỗ thế này!” sau khi uống rượu Cận Tiểu Đình có vẻ hoạt bát hơn rất nhiều, cách nói chuyện cũng thay đổi.

“Tại sao không nên?” Anh cười cười, hỏi lại cô.

“Cái này...” Cận Tiểu Đình cau mày, bĩu môi, cố gắng nghĩ, “Bởi vì kỷ luật! Trong quân doanh, kỷ luật rất nghiêm, nếu anh để xảy ra chuyện gì ở quán bar thì nhất định sẽ bị phạt nặng!”

“Anh sẽ không gây chuyện.” Anh nhìn chằm chằm gương mặt ửng hồng sau khi uống rượu của cô, ánh mắt nhàn nhạt hơi thay đổi.

Cô thích loại rượu có vị ngọt thanh này muốn chết, lại há miệng uống một hớp lớn, một ly thấy đầy, lại bắt đầu nói chuyện, “Nếu có người nào đó cố ý gây sự thì anh làm sao?”

“Dĩ nhiên sẽ có người đến giải quyết việc này.” Thời gian anh ở quán bar là chuyện cô không thể biết được, anh căn bản không thèm lo lắng mấy vấn đề như việc cố ý gây sự này.

“À...” Cô nửa hiểu nửa không kéo dài giọng.

“Em thích chỗ này ư?”

“Dạ.” Cô nghiêng đầu dựa vào vai anh, nhắm mắt lại, mỉm cười ngọt ngào.

“Nếu em thích, chúng ta có thể đến đây thường xuyên hơn.”

Đột nhiên Cận Tiểu Đình mở mắt, gương đôi mắt tiến sát mặt anh, nhỏ giọng nói như đang thì thầm “Chuyện này... Đừng để ba em biết nha.”

“Được.” Anh biết cô đã ngà ngà say.

☆☆☆

“Uống thêm ly nữa không?” Anh chỉ vào ly rượu không của cô.

“Không.” Cô từ chối, “Rượu này tuy ngon, nhưng em nghĩ nhất định nó rất đắt. Mà lát nữa về nhà, nếu ba mẹ biết em đến quán bar, còn uống rượu, nhất định sẽ chém chết em.”

Anh lại rót cho cô một ly, “Để anh gọi điện thoại cho ba mẹ em, nói em đi với anh. Nếu như quá trễ sẽ ngủ lại nhà anh, như vậy bọn họ sẽ không phát hiện ra em uống rượu.”

“Như vậy có được không?” Cô bĩu môi, cảm thấy không công bằng chút nào.

“Sao lại không?” Anh kéo cô lại gần anh hơn, bàn tay vốn ở trên vai cô đã dời xuống eo.

“Tại sao lại khác biệt nhiều như vậy chứ?” Cô u oán nhìn anh, “Mỗi lần em đi chơi với bạn trai thì cha mẹ em đều không vui. Còn quy định giờ nào phải về nhà, nếu không sẽ không cho phép em đi chơi nữa. Còn anh chỉ cần gọi một cú điện thoại, ba mẹ em cũng chẳng hỏi gì hết, cho dù anh có bán em đi thì họ cũng vẫn yên tâm.”

Quan Quý Minh cười khẽ, ngửi mùi hương trên tóc cô, “Bởi vì anh xuất hiện trên đời này sớm hơn em.”

“Là vậy sao?” Hai tay cô cầm ly rượu, nương theo tư thế của hai người, dòi đầu tựa vào trong lòng anh, cái miệng nhỏ nhắn vẫn tiếp tục phàn nàn, “Nhưng chúng ta cũng chỉ hơn kém nhau 7 tuổi, chỉ có 7 tuổi thôi!”

“7 tuổi chính là 7 năm, dĩ nhiên kinh nghiệm sống vẫn nhiều hơn em.” Anh dùng tay kia vuốt tóc cô, khiến cô giống như một con mèo nhỏ đáng yêu nằm trong lòng anh.

“Không công bằng!” cô lại nâng ly uống cạn một lần nữa, cô gái đang ngà ngà say, cách nói chuyện nghe cũng rất dễ thương, “Em đã lớn rồi, sao không thể giống anh, ngay cả ra ngoài chơi cũng vẫn bị quản thúc!”

“Sang nhà anh sẽ không bị quản thúc.” Anh biết nơi duy nhất cô có thể qua đêm chính là nhà anh. Đối với những thanh niên khác ba mẹ cô đều lo lắng, chỉ có mình anh lại đặc biệt yên tâm, cho rằng quần nhân sẽ không làm ra những chuyện thương thiên hại lý.

“Anh Quan...” giọng nói mềm mại mang theo sự ảm ức vang lên trong lòng anh, thậm chí nghe như đang nức nở. Không muốn nghĩ đến bạn trai mình, nhưng không hiểu sao cô vẫn cứ nghĩ đến, khiến lòng lại đau.

“Hử?” Anh biết không thể để cô tiếp tục uống được nữa, bằng không sau đây còn một mình anh chủ động, vì thế anh lấy ly rượu ra khỏi tay cô, đặt sang chỗ mà cô không thể với tới.

“Có phải anh thấy em quen bạn trai ở tuổi này là quá sớm không?” Cô ngửa đầu, đôi mắt to ngấn nước nhìn anh.

“Đúng là hơi sớm.”

“Cho nên anh thấy em phải chia tay với bạn trai có đúng không?”

Quan Quý Minh ngưng lại nhìn gương mặt đang tỏ ra vô cùng đáng thương của cô, thở dài, “Lúc trước anh đã nói với em, tên đó không hợp với em.”

“Tại sao?” Cô không hiểu, thật sự không hiểu.

“Cậu ta không đủ chín chắn. Một người đàn ông chín chắn sẽ không vì một chuyện nhỏ như hạt vừng mà nổi giận, càng không tranh cãi một chuyện quá lâu, bỏ lại em một mình, khiến em giống như một cô ngốc vừa đi vừa khóc trên đường.” Mỗi câu anh nói đều là thật, lại càng khiến cho cô muốn khóc.

“Những đôi yêu nhau đều sẽ có lúc cãi nhau, nhưng sau khi cãi nhau, anh tuyệt đối sẽ không để bạn gái mình đi nhờ xe về nhà. Như vậy rất nguy hiểm, mà bạn trai em lại làm như vậy, chứng tỏ hắn không cần em, không có một chút chín chắn nào.”

“Anh đừng nói nữa...” Nước mắt cô đã trào ra ngoài.

“Được, anh không nói nữa.” Anh biết cô khó chịu, một lần nữa ôm cô vào lòng, bàn tay to vỗ nhẹ lưng cô. “Nghe lời anh, chia tay với hắn đi, hắn và em không hợp.”

“Nhưng mà em không bỏ được...” Tình cảm 3 năm, đâu phải nói bỏ là có thể bỏ.

“Bây giờ em không bỏ, sau này sẽ càng đau khổ.”

“Em biết, nhưng mà...” Cô ghen ngào khịt mũi, dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, “Em không biết phải làm thế nào nữa... Thật sự em không biết phải làm thế nào... Tụi em quen nhau 3 năm, em đã quen có anh ấy làm bạn, nếu chia tay, không có anh ấy bên cạnh, em sợ sẽ không thích ứng được... Em thật sự sẽ không thích ứng được....”

“Nếu em muốn rời khỏi hắn, anh sẽ giúp em” từ giây phút nhìn thấy cô vừa đi trên đường vừa khóc ấy, anh đã nói với chính mình, anh không muốn lại nhìn thấy hình ảnh như thế nữa.

“Có thật không?” Cô ngưng khóc, ánh mắt nhìn anh đầy hy vọng.

“Em có thể tin anh.” Trong ánh mắt anh có sự kiên định.

“Anh giúp em bằng cách nào?”

“Chỉ cần em phối hợp với anh là được.”

Cô yên tâm dựa vào lồng ngực anh, cảm thấy có người để dựa dẫm thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê 19 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Trước khi rời khỏi quán bar, nhân lúc Quan Quý Minh đang lơ là, Cận Tiểu Đình lại uống thêm hai ly rượu nữa, khiến cho cô không còn chút sức lực nào, ngay cả việc tự đi ra khỏi quán cũng không làm được. Quan Quý Minh đành phải ôm cô đi, còn bị Hà Lệ cảnh cáo, yêu cầu anh không được làm ra chuyện thương thiên hại lý gì thì mới đồng ý cho anh rời khỏi.

“Anh Quan... Làm sao bây giờ... Em uống rượu... Em về nhà anh ngủ nhờ được không?” Cận Tiểu Đình ngồi bên chỗ phụ lái lắc lắc thân mình, say rượu khiến cô ngay cả nói một câu cũng không xong.

“Ừ.” Ánh mắt Quan Quý Minh lại hiện lên một tia quỷ dị.

“Ừm... Cảm ơn anh.” Nếu như ba mẹ biết cô uống say đến mức này, chắc chắn sẽ đánh chết cô.

Sau khi Quan Quý Minh thắt dây an toàn cho cô thì lái xe về nhà, còn về việc phải gọi điện thoại báo cho nhà họ Quan, anh căn bản không hề làm, cũng không muốn làm. Anh muốn cha Quan đến nhà anh đòi người.

Khi Quan Quý Minh ôm Cận Tiểu Đình về nhà, mẹ Quan kinh ngạc vô cùng. Lúc ra khỏi cửa vẫn ổn, sao khi trở về nhà người cả hai đều đầy mùi rượu thế này?!

“Tiểu Đình làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Mẹ Quan lo lắng căng thẳng hỏi.

“Không có gì đâu. Cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi thôi.” Quan Quý Minh trả lời qua loa xong rồi hỏi: “Ba đâu rồi?”

“Ngày mai ông ấy phải ra ngoài sớm nên ngủ trước rồi.”

“Nếu không có việc gì con và Tiểu Đình cũng nghỉ ngơi đây. Phiền mẹ đừng quấy rầy.”

Mẹ Quan sững sốt một hồi, vẫn chưa kịp phản ứng gì khi thấy con trai ôm Cận Tiểu Đình, còn ngây ngốc nói: “Vậy các con nghỉ ngơi sớm đi.” Lúc Quan Quý Minh bước lên lầu, mẹ Quan lại nói: “Phòng khách nhà mình đã 3 năm rồi chưa quét dọn, không thể để Tiểu Đình ngủ ở đó được.”

Quan Quý Minh vừa đi tiếp vừa trả lời, “Tiểu Đình sẽ ngủ ở phòng con.”

Mẹ Quan sững sốt một hồi, chờ đến khi bà kịp hoàn hồn thì Quan Quý Minh đã ôm Cận Tiểu Đình vào phòng mình rồi. Mà trong đầu bà vẫn còn quanh quẩn những nghi ngờ.

Sau khi Quan Quý Minh đặt Cận Tiểu Đình lên trên giường, lập tức khóa trái cửa phòng lại, sau đó đứng ở cuối giường nhìn cô gái say đến bất tỉnh nhân sự kia. Nhìn dáng vẻ say khướt đáng yêu của cô, khóe miệng anh cong lên. Nụ cười kia không phải của một anh trai hàng xóm, mà là khát vọng của một người đàn ông đối với một người con gái.

Từ lúc anh dẫn cô vào quán bar, anh đã biết chắc kế hoạch của mình nhất định sẽ thành công. Bây giờ Cận Tiểu Đình đang nằm trên giường của anh, mà anh, sẽ giữ lấy cô.

Anh tự cởi quần áo của mình, rồi lại cởi quần áo của cô. Vừa mới nhìn thấy thân thể trần truồng của cô, nửa người dưới của anh đã căng trương khó chịu. Anh vẫn luôn nghĩ cách để có được cô. Cho dù cô có bạn trai, anh cũng vô cùng kiên nhẫn khuyên cô chia tay. Bây giờ cơ hội đã đến, cuối cùng cô cũng thuộc về anh.

Anh không vội vàng chiếm lấy cô, ngược lại lại hết sức âu yếm thân thể cô, không buông tha bất kỳ một chỗ nào. Riêng nơi u cốc thần bí giữa hai chân cô, anh muốn để đến cuối cùng mới chậm rãi nhấm nháp.

Sau khi vuốt ve toàn thân cô, anh đổi sang dùng miệng. Đầu tiên là hôn lên môi cô, cho cô biết thế nào là nụ hôn chân chính, đến khi cô khẽ cất tiếng kháng nghị, bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng đẩy ngực anh ra, thân thể mềm mại vịn vào dưới thân anh, anh mới dời môi, hôn một đường từ môi cô xuống cần cổ.

Anh lưu luyến thật lâu trên hai ngọn núi không quá đầy đặn nhưng vô cùng đáng yêu của cô. Dưới sự hôn mút của anh, hai hạt đậu đỏ non mềm đáng yêu dần dần săn cứng lại. Lại tạo thêm dấu ấn trên ngực cô, đến tận khi hài lòng anh mới tiếp tục dời môi hôn dần tới bụng cô, tiến dần tới u cốc khiến người ta mong chờ kia.

Tách mở rừng rậm âm u ra, nhìn thấy khe hẹp màu phấn hồng non mềm, anh không nhịn được mà phát ra một tiếng khen ngợi, sau đó dùng cách thức dịu dàng nhất để khiêu khích nơi đáng yêu này.

Cận Tiểu Đình chưa bao giờ trải qua những chuyện này, lại đột nhiên nhận lấy kích thích to lớn như thế, cái miệng nhỏ nhắn thoát ra tiếng rên rỉ yêu kiều, hai chân vô thức kẹp chặt, nhưng Quan Quý Minh lại dùng cánh tay rắn chắc của mình kiềm chặt hai chân cô, để anh càng nhìn nơi đang mấp máy vừa đáng yêu vừa e thẹn chờ đợi sự yêu chiều của anh một cách rõ ràng hơn.

Anh dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua khe hở phấn hồng, khiến toàn thân cô chấn động. Đã lặp đi lặp lại động tác mấy lần nhưng anh vẫn không hề thỏa mãn, điều anh muốn không chỉ có thế! Vì vậy, anh há miệng thật to ngậm lấy nơi non nót đáng yêu kia, ra sức mút mạnh, sau đó đầu lưỡi lần mò đến thăm u cốc của cô.

Anh đỡ miệng nhỏ của cô lên, miệng như dán chặt vào nơi xấu hổ giữa hai chân cô, đầu lưỡi luồn vào thật sâu, giống như khi quần quýt với môi lưỡi của cô, có thể vào sâu bao nhiêu anh liền vào sâu bấy nhiêu. Mùi thơm bên trong làm anh gần như phát điên, hoàn toàn mất khống chế mà điên cuồng vét cạn cướp đoạt ở bên trong. Cả căn phòng chỉ còn tiếng rên rỉ yêu kiều của cô và tiếng liếm mút mờ ám phát ra từ thân dưới của cô.

Dù anh có đưa đầu lưỡi vào sâu bao nhiêu, hoặc lấy đầu lưỡi quét qua điểm mẫn cảm kia thế nào, anh đều có thể nghe thấy được tiếng khóc quẩn rừ kèm theo tiếng rên rỉ như cầu xin tha thứ của cô, khiến anh chỉ muốn trực tiếp đâm xuyên vào thân thể cô, nhưng anh cố gắng đè nén ham muốn của mình xuống, anh yêu cô, muốn chiếm lấy cô nhưng đồng thời cũng muốn cô không phải chịu quá nhiều đau đớn.

Anh lại nằm phủ lên người cô, hôn khẽ đôi môi nhỏ nhắn, thân mật thì thầm đầy mê hoặc: “Tiểu Đình, cảm giác vừa rồi thế nào? Thích không?”

“Ừm...” Lý trí đã bị cơn làm cho tan rã, Cận Tiểu Đình vuốt ve lồng ngực của anh, thật cứng rắn, tuy rằng sờ vào không thoải mái lắm nhưng cô rất thích, chủ động hòa vào trò chơi môi lưỡi, anh đuổi em trốn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười buồm buồm.

“Tiểu Đình, giao chính em cho anh được không?” Anh nói bằng giọng nói khàn đặc.

“Anh Quan, anh thật cường tráng...” Cận Tiểu Đình ngây thơ nói, khi say rượu, bên ngoài cô có vẻ rất tinh táo nhưng thực tế thì chính mình đang làm gì cô cũng không biết nữa, “Nếu ôm lấy chắc chắn sẽ cảm thấy rất an toàn.”

“Vậy em có nguyện ý ôm anh không?” Anh liếm liếm môi hồng của cô, trao cô từng nụ hôn thật sâu, khiến cô ngay cả nói chuyện cũng khó khăn.

“Em... ừm... nguyện ý...”

Trong ánh mắt của Quan Quý Minh hiện lên cảm xúc mừng như điên, hạ người áp đè sát vào thân thể cô, anh gấp gấp mút chặt miệng nhỏ xinh xắn của cô, lại nói: “Sẽ hơi đau một chút, em có thể vì anh mà nhịn một chút không?”

Cận Tiểu Đình bị hôn đến mơ màng, liên tục thờ dốc, cô mặc kệ có đau hay không, chỉ biết cảm giác được ôm thật tuyệt, tuy anh hơi nặng nhưng cô thích được anh đè nặng như vậy.

Cô đã quên mất tên bạn trai của mình từ lúc nào, đã lâu rồi cô không được thả lỏng như vậy, giống chim nhỏ đã được tự do, cô muốn hưởng thụ giây phút này thật tốt.

Môi anh kề sát môi cô, khi thì hôn, khi lại liếm mút cô, ở phía dưới, anh dùng tay đỡ vật to lớn của mình lên kề sát với khe huyết phần hồng, nhẹ nhàng ấn vào từng chút một.

“Đau...” Cận Tiểu Đình ưỡn người, liếc nhìn lắc đầu, đôi tay nhỏ bé cũng ghì chặt lấy cẳng anh, “Đau quá... nơi đó đau quá...”

Ngay khi cô vừa kêu đau, Quan Quý Minh lập tức dừng lại, anh tiếp tục hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, liên tục nói lời an ủi dịu dàng, để giảm bớt cảm giác không thoải mái của cô, anh dùng tay xoa nắn ầu yếm khắp toàn thân cô, “Thả lỏng nào, vì anh, thả lỏng một chút được không? Chẳng phải em nói muốn giao mình cho anh sao? Tiểu Đình, anh sẽ đối xử với em thật tốt, tin anh, chỉ một lát thôi sẽ không đau nữa, tin anh đi, được không?”

Cận Tiểu Đình hoàn toàn chìm đắm vào sự âu yếm dịu dàng của anh, tuy rằng thân dưới vẫn rất đau, nhưng chỉ cần bàn tay to lớn của anh chạm vào thân thể cô, cô sẽ cảm thấy như bị lửa đốt, cảm giác đau đớn lại đan xen ngọt ngào này khiến cô khó mà nói được thành lời.

Cuối cùng, anh cũng nhét được toàn bộ côn thịt nóng bỏng của mình vào u huyết chặt chẽ của cô, lại săn sóc chờ một thời gian để cô thích ứng sự tồn tại của anh rồi mới chậm rãi di chuyển.

☆☆☆

Sau khi đã thích ứng với di chuyển thông thả của anh, Cận Tiểu Đình mới chính thức thả lỏng toàn thân, cô ôm cẳng anh, nhìn gương mặt anh thoát gần thoát xa, cô lại cúi xuống xem nơi đang gắn kết hai người, đúng lúc đón nhận va chạm mạnh mẽ hơn của anh, khuôn mặt ửng hồng hơi kinh ngạc, cô vừa ngửa mặt lên thì nụ hôn của anh đã lại trút xuống, một nụ hôn thật sâu.

Hơi thở nam tính bao trùm toàn thân cô, khiến cô muốn dính sát vào nhau. Tuy va chạm dưới thân làm cô thấy không khỏe nhưng thân thể rắn chắc đang đè nặng trên cô đã dời bớt sự chú ý, còn cả nụ hôn dịu dàng kia nữa, nó khiến đầu cô nóng hừng hực, căn bản không thể suy nghĩ nổi điều gì.

Loại cảm giác khó nhịn lại vô cùng thoải mái này sẽ khiến người ta bị nghiện, vì thế cô nhắm mắt lại, lúc đang muốn hưởng thụ thì dưới thân lại truyền đến một cú thúc mạnh, khoái cảm và đau đớn như muốn hủy diệt cô.

“Dừng mà... dừng lại...” Cô bị hôn đến không nói ra lời, bàn tay nhỏ bé khẽ nắm lấy lưng anh kháng nghị.

“Vì sao?” Anh vẫn cứ tiếp tục đóng đưa nhưng tốc độ hơi chậm lại, quả nhiên, tốc độ quá nhanh và mạnh sẽ khiến cô không thoải mái.

“Căng quá... cảm giác rất kỳ lạ...” Cô lại cúi đầu nhìn côn thịt to lớn của anh đang ra vào cơ thể mình, cảm thấy có chút vui sướng nhưng cũng hơi sợ hãi, vì ban nãy nhìn thử, nó đâu có lớn như vậy chứ? Sao bây giờ nó lại phình to gần như gấp đôi ban nãy vậy? Cô rất sợ nó sẽ làm cô bị thương.

“Vậy em có thích cảm giác này không?” Anh cắn cắn vành tai cô, dùng giọng nói đã trở nên khàn đặc gọi tình hỏi, vì muốn cô có thời gian thích ứng mà anh đã vô cùng cố gắng khắc chế bản thân, nếu cô vẫn không thể chịu được thì anh cũng nhất định phải bắn vào cơ thể cô, cho dù làm cô đau thì anh

cũng sẽ quyết tâm làm chuyện độc ác.

“Thích...” Vừa nghe cô nói thích, Quan Quý Minh lại ra vào nhanh hơn, mỗi lần tiến vào đều khiến cô phải phát ra những tiếng rên rỉ êm tai yêu kiều, bàn tay bé nhỏ vốn đang đâm khế vào người anh đã chuyển thành ôm chặt lấy anh.

“Anh Quan... em đang nằm mơ ư...” Cô thở gấp, hồn hên nói.

“A, em nghĩ sao?” Anh phát ra một tiếng cười trầm khàn, vật nhỏ đáng yêu này, đã bị anh ăn sạch rồi mà cô vẫn còn tưởng mình đang nằm mơ, điều này khiến anh lại đẩy nhanh tốc độ, u huyết của cô thật sự rất chặt, chặt đến mức khi anh đẩy nhanh tốc độ, vách huyết bên trong của cô không chấp nhận được thứ to lớn xa lạ đang xâm nhập, mà dùng mọi cách dồn ép như muốn đẩy cơn thịnh của anh ra ngoài.

“A... không cần... anh dừng lại...” Ngoài miệng hô không cần nhưng hai chân của cô lại kẹp chặt eo anh, không muốn anh rời đi dù chỉ một giây một phút.

“Thật sự muốn dừng lại sao?” Anh hồn hên nói.

“Không... đừng có ngừng...” Mỗi khi anh rút ra, cô đều cảm thấy trống rỗng khó chịu, lúc anh ngang nhiên thẳng tiến lại mang đến cho cô cảm giác phong phú căng tràn, vô cùng mâu thuẫn.

“Vậy là muốn dừng lại, hay là tiếp tục đây?” Anh càng lúc càng đang đưa mảnh liệt, mỗi lần đều phải đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

“Anh Quan...” Cô yêu kiều khóc lên, không biết là muốn dừng lại hay tiếp tục, cô chỉ biết thân dưới của cô đã tê dại khó nói nên lời, chỉ có vận động rút ra đâm vào của anh mới có thể thỏa mãn.

“Có muốn nhanh hơn nữa không?” Anh nghĩ cô đã hoàn toàn thích ứng với sự tồn tại của mình, không cần phải lo lắng đến việc cô có thể thừa nhận được hay không nữa.

“Muốn... nhanh hơn chút nữa...” Đúng như cô mong muốn, Quan Quý Minh giữ chặt eo thon của cô, hoàn toàn thuận theo cảm giác của mình mà liên tục đâm mạnh vào thân thể cô, chỉ cần nghe tiếng rên rỉ bất lực của cô thì toàn thân anh đã như muốn bùng cháy, không phát tiết trong cơ thể cô thì không thể dập tắt nổi.

Quan Quý Minh tuổi trẻ sung sức, lại trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc của quân đội tạo nên một thân thể cường tráng mạnh mẽ của anh, hơn nữa tình dục dâng trào khiến anh ham muốn vô tận, liên tục giữ lấy Cận Tiểu Đình khiến cô không thể thừa nhận được. Khi cô rên rỉ cầu xin tha thứ, anh cúi đầu che đi cái miệng nhỏ nhắn của cô, gần như điên loạn mà ra vào hoa huyết non nớt. Mỗi đến tận khi Cận Tiểu Đình đột nhiên rít lên một tiếng, thân thể cứng ngắc, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay anh thì anh mới ngừng lại, sau đó nhìn cô mềm nhũn ngã xuống giường, ngay cả đôi chân thon đang quăn lấy eo anh cũng mất sức rũ xuống.

Anh thương tiếc hôn lên mái tóc cô, biết cô đã đạt tới cao trào nhưng anh thì chưa, chỉ kém một chút nữa mà thôi, “Lại vì anh mà chịu đựng thêm một chút nữa, được không?”

“Ừm?” Trải qua một hồi vận động kịch liệt, cô đã mệt mỏi đến mức ngay cả mí mắt cũng không thể mở ra được.

“Sắp xong rồi, vì anh mà nhịn thêm một chút.”

Anh lại bắt đầu đang đưa, Cận Tiểu Đình suy yếu rên rỉ, cô vừa mới đạt cao trào, thân dưới vô cùng mẫn cảm, động tác đâm rút vô cùng mạnh mẽ của anh khiến cô gần như tan rã, nhưng cô không có sức để ngăn cản hành động của anh, chỉ có thể mặc anh giữ lấy.

Anh không đành lòng nhìn cô quá mệt mỏi vì sự đòi hỏi của mình, nhưng suy nghĩ chiếm lấy cô cũng sắp cạn kiệt hết lý trí của anh, lần cuối cùng khi Cận Tiểu Đình liên tục cầu xin tha thứ bằng giọng điệu vô cùng yếu ớt thì anh mới ôm lấy thân thể cô, cố sức đâm vào nơi sâu nhất, bắn trọn tinh hoa vào thân thể cô.

Giây phút này, khát vọng bao năm của anh đã thành sự thật... Sau khi bắn ra, anh cúi đầu nhìn cô gái đã chìm sâu vào giấc ngủ, cảm thấy vô cùng mãn nhãn mà ôm chặt cô vào lòng, đây là bảo bối của anh, là người phụ nữ anh yêu nhất.

Anh không thêm quan tâm đến việc ngày mai, khi cô tỉnh lại phát hiện ra hai người đang lỏa thể nằm trên giường cô sẽ khiếp sợ cỡ nào, hay tức giận bao nhiêu về việc anh thừa dịp cô say rượu mà làm ra loại chuyện trời đất không tha này. Nhưng nếu anh không làm vậy thì có thể cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ là của anh.

Khi biết cô có bạn trai, anh vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ. Ngay lập tức, anh dứt khoát từ bỏ cơ hội lên chức của mình, thậm chí kéo dài thời gian lên quân hàm để chuyển đến vị trí phụ tá, chỉ vì mỗi ngày được nhìn thấy cô. Thậm chí anh còn cố định thời gian gọi điện thoại cho cô, cho dù chỉ nói một câu với cô thôi cũng đủ rồi, vì anh tin chỉ cần còn ở bên cô thì anh vẫn còn có cơ hội.

Bây giờ, kết quả của sự hy sinh to lớn của anh chính là có được thân thể cô, còn trái tim cô? Anh sẽ dùng thời gian để nắm lấy.

☆☆☆

Thân thể giống như mau sắp rời ra từng mảnh, cảm giác là thứ chỉ xuất hiện sau giờ thể dục những năm học cấp 3 của cô thôi mà, vì sao lại xuất hiện khi cô vừa ngủ dậy chứ? Hơn nữa... cũng hơi đau.

Cận Tiểu Đình khó chịu rên rỉ một tiếng, sau đó rúc vào một nơi ấm áp. Cô không biết bây giờ cô đang ôm cái gì, mặc dù cứng rắn, nhưng rất dễ chịu, còn rất ấm áp. Mỗi đến khi trán cô bị một thứ gì đó mềm mại chạm vào, cô mới nghi ngờ mở mắt ra. Đập vào mắt cô lúc này chính là gương mặt cương nghị đang mỉm cười. Cô lơ đãng nhắm mắt lại, còn tưởng mình đang nằm mơ. Nhưng cảm giác mềm mại kia lại dừng trên môi cô, khiến cô giật mình hiểu ra không phải mình đang mơ. Cô lập tức mở to mắt, giống như chim sợ cành cong.

“Chào buổi sáng.” Trời ạ! Thật sự không phải mơ! Cận Tiểu Đình tròn trĩnh mắt nhìn Quan Quý Minh, suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu là làm sao anh lại có thể xuất hiện trong phòng cô.

“Em ngủ thật lâu, đã sắp giữa trưa rồi.” Sợ lúc cô tỉnh lại không thể chấp nhận được sự thật này, nên anh đã xin nghỉ một ngày để ở bên cô.

“Anh... Anh Quan... Sao anh lại ở đây?”

“Tại sao anh không thể ở đây?” Anh cảm thấy buồn cười.

“Nhưng mà... Đây là...” Cận Tiểu Đình chỉ vào giường rồi chỉ phòng ốc, vừa định mở miệng nói gì đó, lại phát hiện một việc, đây không phải là phòng cô!

“Hôm qua em uống say.” Anh cười giải thích cho cô, “Cho nên tối qua em đã qua đêm ở phòng anh.”

Qua đêm?! Cận Tiểu Đình nhanh chóng cúi đầu nhìn cái chăn đắp trên hai người, lại xóc chăn lên xem, gương mặt cô đỏ bừng, thân thể bên dưới tấm chăn của họ đều không mặc quần áo.

“Có việc gì em cứ nói đi.” Nhìn vẻ mặt ngu ngơ của cô, thật sự anh muốn cười phá lên.

“Anh, anh Quan, ngày hôm qua chúng ta... chúng ta...” Cô thật sự không dám hỏi tiếp, ngẩng đầu, đầy hy vọng rằng anh sẽ hiểu.

“Chuyện gì nên làm đều đã làm.” Đôi mắt dịu dàng của anh bỗng trở nên sâu thẳm

“Thôi xong đời...” Cận Tiểu Đình che mặt, rên rỉ khóc than. Người ta nói say rượu loạn tính đúng là không sai. Không ngờ cô lại như vậy, hơn nữa lại còn cùng với anh trai hàng xóm. Lần này xem như xong đời thật rồi!

“Anh sẽ chịu trách nhiệm.” Anh nhẹ nhàng gỡ đôi tay đang che mặt của cô ra. Cơ thể vốn nằm cạnh cô giờ đây chuyển dậy nằm đè lên trên cô, “Tiểu Đình, đừng lo lắng. Anh sẽ gánh vác hết mọi chuyện, sẽ không ai trách em đâu.”

“Chết chắc rồi...” Cô rút tay về tiếp tục che mặt. Sao cô lại có thể hồ đồ thế này. Lên giường ai thì không lên, lại lên giường với Quan Quý Minh. Cô biết ăn nói làm sao với ba mẹ đây?! Sợ rằng còn chưa kịp nói đã trực tiếp nhận án tử hình rồi!

“Tiểu Đình?” Anh lại nắm lấy hai tay cô, ôm gương mặt cô, muốn cô nhìn thẳng vào anh. “Sẽ không sao đâu. Em đừng lo lắng có được không? Không ai trách em đâu. Anh sẽ gánh vác tất cả mọi chuyện.”

“Minh... không phải em lo cho em. Là em lo cho anh. Nhất định ba em sẽ giết anh.” cô hiểu rõ tính khí của ba ba nhất. Ai dám động đến con gái bảo bối của ông, chắc chắn ông sẽ liều mạng với họ. Nhưng lần này, động đến con gái của ông lại là Quan Quý Minh, nhìn thân thể cơ bắp cuộn cuộn của anh, ba ba chắc không phải đối thủ của anh đâu.

Quan Quý Minh bị lời nói của cô chọc cười, “Về phía ba em anh sẽ tự mình đến cửa giải thích, em không cần phải lo lắng.”

“Sao lại không lo...” Cô rất muốn khóc! Có lẽ Quan Quý Minh còn không biết, ba cô đã từng là quân nhân. Bây giờ còn đang là thầy giáo dạy Taekwondo ở hội quán. Quan Quý Minh còn là văn bồi, nếu như bị ba đánh chắc hẳn sẽ không dám đánh trả! Tóm lại Quan Quý Minh nhất định sẽ bị ba đánh chết, dù không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

“Em đang lo cho anh sao?” Anh rất vui mừng khi thấy cô quan tâm anh.

“Đương nhiên là lo rồi!” Cận Tiểu Đình suy nghĩ, rốt cuộc nghĩ ra một cách xử lý rất tiêu cực, “Anh Quan, chúng ta mau xuống giường đi. Cứ xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Em sẽ không nói cho ai biết chuyện chúng ta đã phát sinh quan hệ, như vậy ba em sẽ không tìm anh tính sổ.”

“Không được.” Anh giữ chặt tay cô, dễ dàng đè cô dưới thân mình, “Nếu như em sợ đến vậy thì tạm thời cứ ở đây, để anh nói chuyện với ba em trước.”

“Anh cơ bản không thể giải quyết được ba em đâu!” Cô lắc mình, chỉ muốn nhanh chóng rời giường sau đó hủy diệt hết tất cả chứng cứ.

Cô muốn đi, anh lại không cho cô đi, giữ chặt lấy cô, hỏi thẳng vấn đề mà anh không mong muốn nhất, “Có phải em vẫn còn muốn quay lại với tên bạn trai kia không?”

Cận Tiểu Đình sửng sốt, “Chúng ta đã phát sinh quan hệ thế này, em nghĩ dù có muốn thì em và anh ấy cũng không thể tiếp tục được nữa rồi. Cho nên... Em nghĩ đã đến lúc nên chia tay.” Tuy không muốn nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Để anh đi cùng em” Anh hận không thể khiến cô nhanh chóng rời xa tên bạn trai đó, sau đó ở bên cạnh anh, trở thành người phụ nữ của anh.

“Không cần đâu.” Cô lắc đầu, “Tự em nói với anh ấy được rồi.”

“Anh không yên tâm.” Cùng là đàn ông, anh biết đối phương nhất định sẽ có những hành vi nổi giận.

“Anh Quan, bây giờ chúng ta tạm thời đừng nói chuyện này được không, xuống giường trước đi có được không?” Anh cứ đề như vậy cô cảm thấy rất khó chịu. Hơn nữa nơi nào đó của anh cứ chọc vào cô, khiến cô vô cùng xấu hổ!

Tất nhiên là phải rời giường, nhưng anh vẫn muốn xác nhận một chuyện, “Tiểu Đình, em có ghét anh không?”

“Hả?” Cô trừng mắt nhìn, không hiểu tại sao anh lại đột ngột hỏi cô như vậy.

“Em có ghét anh không?” Anh lại hỏi một lần nữa, giọng nói có chút gấp gáp.

Cô lắc đầu, “Em không ghét anh! Tại sao phải ghét anh chứ?”

Nghe vậy chân mày đang nhíu chặt của Quan Quý Minh mới nói lỏng ra một chút, bắt ngờ hôn nhẹ miệng nhỏ của cô, lại nói ra một câu khiến cô tròn mắt, “Anh vẫn luôn thích yên, em có biết không?”

“Hả? Thích em?”

“Phải.” Anh chôn đầu vào cổ cô, thỏa mãn thở ra, sau đó hôn nhẹ, rồi cắn cắn. Trải qua một đêm, giờ đây trên thân thể cô đã trải đầy ký hiệu của anh, chỉ duy nhất phần cổ là không. Anh đang nghĩ không biết có nên để lại một dấu ấn trên đó không.

Cận Tiểu Đình dường như quá kinh ngạc, một hồi lâu sau cô mới có thể lấy lại tinh thần. Biết được anh muốn làm gì, cô liều mạng lách lư thân thể, muốn ngăn cản hành động của anh, “Khoan đã, chờ một chút anh Quan, anh hiểu lầm ý của em rồi!.. Ah~!”

“Anh muốn em.” Ngay lúc đó, anh chen thẳng phải giữa hai chân cô, thẳng tiến vào cơ thể cô khi không hề có ái dịch bôi trơn, tuy rằng điều này sẽ khiến cô không thoải mái nhưng anh sẽ bù đắp lại cho cô.

Những hình ảnh đêm qua hiện lên trong đầu, cô há miệng thở dốc, thừa nhận thứ khổng lồ trong cơ thể, thân dưới đột nhiên căng trướng khiến cô vô cùng khó chịu. Phải mất một lúc sau cô mới quen dần với vật to lớn nóng bỏng ấy, khó khăn mở miệng: “Đừng như vậy mà, anh mau ra đi... mau lùi ra đi...”

“Đau không?” Để cô có thời gian thích ứng, sau khi đắm ngập vào trong cơ thể cô, anh cũng không cử động nữa, anh tin cảm giác không thoải mái của cô chỉ tồn tại một thời gian ngắn thôi.

Cận Tiểu Đình liên tục gật đầu, cảm giác bị nhồi vào căng đầy vô cùng khó chịu.

“Xin lỗi em, đáng lẽ anh phải vuốt ve em trước.” Anh đau lòng buông tay cô ra, để cô ôm anh, còn bàn tay to của anh thì di chuyển khắp toàn thân cô cho đến khi cảm thấy cô đã hoàn toàn thả lỏng.

“Anh Quan...” Thật kỳ lạ, cô làm sao vậy? Cho dù là bạn trai đã quen 3 năm cô cũng không hề nhiệt tình như vậy, thế mà gặp gỡ Quan Quý Minh, cô như đã trở thành một người phụ nữ dâm đãng.

“Thích anh hơn trốn em như vậy không?” Anh khàn giọng nói bên tai cô.

“Thích...” Cô như bị bỏ bùa mê, anh hỏi gì cô cũng sẽ hòa theo, khoái cảm thân thể cũng nương theo bàn tay anh mà dâng trào.

Anh thích sự trung thực của cô, ngay từ bé cô đã là một đứa trẻ không biết nói dối, bây giờ cũng vậy, sự vui thích cô biểu hiện ra không phải là để lừa anh.

Đã có kinh nghiệm một đêm, bây giờ cô đã có phần quen thuộc với loại chuyện này, tuy rằng lúc đó cô đang say nhưng cảm giác thân thể sẽ dẫn bước cho cô...

“Như vậy có được không?” Anh nâng đùi phải cô lên đặt trên vai mình, chân trái lại đè chặt xuống giường để anh có thể quan sát rõ ràng nơi e then giữa hai chân cô, nhưng anh cũng vô cùng để ý đến cảm nhận của cô. Anh hy vọng khi ở trên giường cô sẽ không then thùng, anh muốn cả hai đều cảm nhận được mùi vị tốt đẹp của làm tình.

Cô không trả lời, không có thân thể kẻ sát của anh để ôm nên bàn tay nhỏ bé của cô đành nắm chặt ga giường, ngượng ngùng nhìn thứ to lớn của anh rút ra rồi lại đắm ngập vào cơ thể cô, động tác tuy thông thả nhưng nhìn thứ to lớn ấy ngập dần từng chút từng chút vào trong thân thể, cô vẫn không nhận được mà khẽ rên lên. Lúc anh bắt đầu đóng đưa, mỗi lần đều rất thông thả nhưng cũng cực kỳ mạnh mẽ, gần như lần nào cũng đâm vào nơi sâu nhất trong cô, khiến cô không thể không cắn môi rên rĩ.

“Đừng nhìn, anh muốn nghe tiếng của em.” Anh liên tục thông thả dùng sức đóng đưa, con người đậm đặc tình dục luôn quan sát về mặt cô.

Cô không dám kêu ra tiếng, việc này thật quá xấu hổ, nếu cô rên rĩ quá lớn, tiếng động truyền ra ngoài thì cô sao dám ngẩng mặt làm người nữa chứ.

“Yên tâm, hiện giờ trong nhà không có người, đừng lo có người nghe thấy.” Anh dụ dỗ cô kêu ra tiếng.

Cô vẫn cắn môi lắc đầu, cô mặc kệ lúc này nhà anh có người hay không, chỉ bị anh ép buộc bày ra tư thế này cô đã vô cùng xấu hổ rồi mà anh còn tra tấn cô như vậy nữa.

Quan Quý Minh khẽ cười, dùng bàn tay to đang đè chân trái của cô lần mò đến nơi nữ tính yếu ớt kia, tìm đến hạt châu xinh đẹp mà vân vê, động tác này khiến toàn thân cô chấn động, thành công ép cô há miệng rên rỉ.

“Đừng mà... anh Quan... van cầu anh...” Cô lại yêu kiều cầu xin tha thứ, sao anh có thể dùng những ngón tay thô ráp kia để xoa nắn nơi yếu ớt đó của cô chứ? Khiến cô chưa cảm thấy đau đớn đã bị khoái cảm tê dại nhấn chìm.

“Có phải rất thoải mái không?” Động tác của những ngón tay càng nhanh hơn.

Cuối cùng Cận Tiểu Đình cũng không nhịn được nữa, cô muốn đẩy bàn tay to đáng giận kia của anh ra nhưng làm thế nào cũng không bắt được, ngược lại càng làm anh giữ chặt không tha.

“Anh nói rồi, đừng nhịn, thoải mái kêu lên đi, trong nhà không có người đâu, em thật sự không cần lo lắng.”

“Anh... anh Quan...” Bị ngón tay thô ráp của anh xoa nắn, nửa thân dưới của cô liên tục truyền đến sự vui thích khiến cô không nói nổi thành lời, đến tận khi cô không chịu nổi mà hét tên anh lên trong cao trào thì anh mới dừng tay, ngay cả vận động bên dưới cũng dừng lại thì cô mới có thời gian để thở dốc.

Quan Quý Minh hạ đùi phải của cô xuống, lập tức đè lên thân thể mềm mại của cô, sung sướng hỏi: “Em vừa gọi anh là gì?”

“Ừm?” Cao trào qua đi, Cận Tiểu Đình vẫn còn đang mơ màng, căn bản không thể hiểu được anh đang nói gì với mình.

“Vừa rồi em gọi anh là gì?”

“Ừ... anh Quan...” Thân thể rắn chắc đột nhiên đè lên cô, thứ thô to trong cơ thể cũng vì hành động của anh mà đâm vào sâu hơn khiến cô khó chịu hừ lên.

“Vừa rồi em đã kêu tên anh, kêu thêm một lần nữa!” Trong đôi mắt anh là khát vọng cực kỳ nóng bỏng, thời khắc anh nghe được cô vọng tình kêu tên anh, anh vô cùng hưng phấn, anh muốn nghe thêm một lần nữa.

Cô vừa mới kêu tên anh sao? Cô không chắc chắn, nhưng cô vẫn nghe theo anh, khẽ gọi: “Quý Minh...”

Nghe tên mình được thốt ra từ cái miệng nhỏ nhắn của cô, anh vui mừng như muốn phát điên, gần như đói khát mà phủ xuống môi miệng cô, liên tục nói ra lời mê luyến và tình yêu dè dặt đã lâu, anh muốn nói ra tất cả. Cận Tiểu Đình khiếp sợ nghe từng câu từng câu anh nói, lúc này cô mới nhớ đến bạn trai của mình mà đẩy anh ra theo phản xạ.

“Chúng ta không thể như vậy, bạn trai em sẽ tức giận!” Sao cô có thể quên là mình đã có bạn trai chứ?

Lúc này sao Quan Quý Minh còn tâm trạng mà để ý tới mấy việc vặt vãnh chứ? Cô đang nằm dưới thân anh, và anh vẫn đang chôn sâu trong cô, sau đêm qua, có lẽ trong bụng cô đã có cốt nhục của anh rồi cũng nên.

“Anh Quan... xin anh... đừng như vậy...” Cô né tránh nụ hôn của anh nhưng không thể nào tránh thoát khỏi bờ môi nóng bỏng ấy.

“Quên cậu ta đi, cậu ta không thể tốt hơn anh được.” Anh cọ xát môi cô, khàn giọng nói.

“Không thể... anh Quan, chúng ta làm như vậy là không đúng...” Hốc mắt cô ửng đỏ, cảm thấy cô đã thực sự phản bội bạn trai.

“Tình yêu vốn không có đúng sai.” Quan Quý Minh vừa tẩy não cho cô vừa đóng đưa nửa thân dưới. Tuy rằng u huyết của cô vô cùng bé bỏng nhưng lại mềm mại như nước, hoàn toàn chặt chẽ quán siết lấy anh, giống như trời sinh một đôi... .

“A... không nên cử động... anh không nên cử động...” Cô chống đẩy ngực anh, mỗi khi anh cử động, thân thể cô sẽ sinh ra một cảm giác kì dị khiến cô nôn nóng không yên.

“Vì sao không nên cử động?” Anh nhìn chăm chăm vào gương mặt ửng hồng của cô, vô cùng đáng yêu khiến anh không nhịn được mà vờn đầu lười liếm nhẹ hai má cô.

“Bởi vì... bởi vì...” Cô gần như gồng cứng thân mình, thân thể cô cảm nhận vô cùng rõ ràng từng lần chuyển động của anh, cô vô cùng sợ hãi, nếu anh đẩy nhanh tốc độ cô chắc chắn sẽ điên mất.

“Vì sao?” Đường như nhận ra suy nghĩ của cô, Quan Quý Minh chuyển động nhanh hơn, mặc kệ từ chối hay tiếp nhận, anh đều nhìn chăm chăm vào biểu cảm muốn nói lại thôi trên mặt cô.

“Anh Quan... xin anh dừng lại...” Cô yêu kiều khóc lên.

“Nói cho anh một lý do.” Anh ngậm lấy một bên tai cô, trầm khàn nói.

“Nói cho anh một lý do, anh sẽ dừng lại sao?” Cô cắn môi, suy yếu vô lực nói.

“Chỉ cần một lý do, anh sẽ không chuyển động như vậy nữa.” Sau đêm qua, sự tự chủ của anh vẫn còn khá tốt, không quá vội vàng phát tiết nữa, ngược lại càng muốn chìm đắm trong cơ thể cô lâu hơn một chút.

Cận Tiểu Đình run rẩy lên một tiếng, sau đó mở miệng dứt quãng: “Em... em đã có... bạn trai... chúng ta làm như vậy... là không đúng...” quả nhiên Quan Quý Minh dừng lại không chuyển động nữa, anh cười chua xót, đã đến nước này rồi mà cô vẫn chọn người đàn ông khác.

“Anh Quan...” Cô nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng anh cũng đã dừng lại.

“Tiểu Đình.” Anh đột nhiên nâng nửa thân trên lên, nhưng bên dưới vẫn kết hợp chặt chẽ với cô, khi Cận Tiểu Đình còn chưa hiểu được anh muốn làm gì thì anh đã mở miệng giải thích cho sự nghi hoặc của cô, “Lý do này anh không chấp nhận.”

Nói xong, anh lại đâm vào một cách mãnh liệt khiến cho chiếc giường cũng phải lay động, Cận Tiểu Đình không thể thừa nhận chuyển động mạnh mẽ như thế, cô không thể theo kịp nhịp độ của anh, chỉ đành thở gấp khóc xin, hai tay không ngừng đâm lên lồng ngực rắn chắc của anh biểu thị sự kháng nghị, ngay cả hai chân cũng phát huy tác dụng, nhưng đều vô ích. Anh quá to khỏe, căn bản giống như một con thú hoang đã đang đói khát với con mồi thêm khát đã lâu, anh chắc chắn không buông tha!

Cuối cùng Cận Tiểu Đình cũng bỏ cuộc, cô níu chặt cánh tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào ngực anh, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở trở nên gấp gáp, những tiếng rên rỉ liên tục tràn ra khỏi miệng.

Mãi đến khi anh thúc mạnh như muốn đâm thủng cô, một dòng khí nóng bỏng tràn vào cơ thể cô, bên tai vang lên tiếng rống trầm đục, thân thể rắn chắc ấy lại đổ ập lên cô thì cô biết mọi thứ đã xong...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê 19 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau khi cuộc vận động kịch liệt chấm dứt, cả hai đều thở hổn hển, trên người toàn là mồ hôi, đã không còn phân biệt được là mồ hôi của ai dính vào ai được nữa.

“Em ổn chứ?” Sau khi hoan ái, anh ôm cô triu mến, hôn lên mặt cô, chỉ sợ anh đòi hỏi quá mức khiến cho cô mệt mỏi.

Sau khi hoan ái, toàn thân Cận Tiểu Đình run rẩy, sức lực của cô không khôi phục nhanh như anh, ở bên dưới, cô vẫn nắm lấy cánh tay anh, thở dồn dập. Mãi đến khi cô phục hồi trở lại, hai hốc mắt cô nhanh chóng ửng đỏ, cô há miệng cắn mạnh vào vai anh, nghẹn ngào nói: “Sao anh có thể đối xử với em như vậy... Sao anh lại đối xử với em như vậy...”

Quan Quý Minh không mở miệng, anh sớm đoán được cô sẽ phản ứng như thế này, nhưng anh không hề hối hận về những chuyện đã làm.

“Sao anh lại đối xử với em như vậy...” Biết rõ tay không đánh anh như vậy anh sẽ chẳng đau chút nào, nhưng cô chỉ có thể dùng tay mình đâm vào người anh để giải tỏa sự bất mãn của mình.

“Anh sẽ chịu trách nhiệm với em.”

“Em không cần anh chịu trách nhiệm gì hết! Em không cần anh chịu trách nhiệm!” Làm sao cô cũng không ngờ rằng, anh Quan – người mà cô tôn trọng nhất lại làm ra loại chuyện này với cô. Cho dù lần đầu là do say rượu loạn tính nhưng lần này rõ ràng là anh ấy rất tỉnh táo, tại sao còn muốn làm chuyện này với cô?!

Quan Quý Minh căn bản không để ý đến sự tức giận của cô, anh xem cô như đứa trẻ đang làm nũng vì không được cho kẹo, ôm chặt cô vào lòng, nói một câu đơn giản nhưng đủ để cô bình tĩnh lại. “Em đừng nhúc nhích, nếu em muốn thêm lần nữa thì cứ nhúc nhích đi!”. Câu này quả nhiên hiệu quả, Cận Tiểu Đình phát hiện vật to lớn ở trong cơ thể cô vẫn chưa mềm đi, ngược lại vẫn còn càng thêm cứng rắn, lúc này cô mới ngoan ngoãn dùng tay không đánh anh nữa.

“Anh không tốt ư?” Anh thâm tình nhìn cô chăm chú. Cận Tiểu Đình khịt mũi, quay đầu sang chỗ khác không thèm nhìn anh.

“Chúng ta đã lên giường rồi, anh sẽ không để cho em quay lại với cậu ta đâu.” Anh không thể tiếp tục nhìn dáng vẻ khóc lóc đau khổ của cô. Cô mãi mãi sẽ không biết được, chỉ cần cô thút thít một chút, lòng của anh sẽ đau cỡ nào.

“Em sẽ không quay lại với anh ấy.” Anh đã chiếm lấy thân thể cô rồi, cô còn mặt mũi nào quay trở lại với bạn trai nữa. Cho dù cô có muốn trở về, với tính cách của bạn trai cô thì chắc chắn anh ta sẽ chán ghét cô.

“Vậy hãy ở bên anh.” Bây giờ anh chỉ ước cô nhanh chóng nói lời chia tay với gã kia.

“Không được.”

“Tại sao?” Anh bình tĩnh nhìn cô, thấy được sự bối rối của cô thì cười nhẹ một cái, dù sao anh cũng là người hiểu cô rất rõ, “Em sợ chuyện chúng ta lên giường sẽ bị phát hiện sao? Nếu như vậy thì anh sẽ không nói ra, chờ đến khi em chia tay với hắn ta xong, chúng ta mới bên nhau, em thấy sao?”

Cận Tiểu Đình cắn môi. Suy nghĩ của anh có hai phần ba giống cô. Về chuyện có muốn quen anh hay không, cô thực sự chưa nghĩ đến, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, anh trai nhà bên cạnh lại biến thành bạn trai mình. Đây là chuyện dù nằm mơ cô cũng không hề nghĩ đến.

“Tiểu Đình, em còn do dự gì vậy?” Anh hôn lên trán cô, còn có mũi, môi, muốn dùng sự dịu dàng làm cô rung động.

“Không, đừng mà!” Cô né tránh cái hôn môi của anh, không biết vì sao chỉ cần anh hôn cô thì tim cô lại đập thình thịch.

Nếu cô đã không muốn, anh cũng không ép. Ngược lại anh hôn lên tóc cô, thờ dài nói, “Cuối cùng thì anh phải làm như thế nào để em chịu chấp nhận anh đây.”

“Anh Quan...” Thấy anh thất vọng như thế, Cận Tiểu Đình cũng không đành lòng. Không phải cô không muốn chấp nhận anh mà là muốn thăng chức từ ‘anh trai’ thành bạn trai, cô cần một khoảng thời gian để thích ứng.

“Anh sẽ chờ, anh cho em thời gian suy nghĩ.” Anh không muốn ép cô, nhưng anh biết cô nhất định sẽ là của anh.

Cô nhìn anh một hồi lâu, sau đó gật đầu, nhưng thực tế thì cô căn bản không có bất kỳ ý định nào hết. Bây giờ cô chỉ muốn chóng xuống giường, dọn dẹp tàn cuộc, sau đó coi như chưa có gì xảy ra.

“Suốt đêm em không về nhà, đợi anh gọi điện thoại trước sau đó đưa em về.” Tối hôm qua anh không hề gọi điện cho Cận gia, chắc hẳn là bọn họ đang rất nóng lòng.

“Dạ.” Ngay khi bọn họ định ngồi dậy, cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Đầu tiên là mẹ Quan bước vào, bà tức giận định lên tiếng quở trách Quan Quý Minh tại sao lại khóa trái cửa. Từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ khóa cửa phòng, làm bà phải đi tìm chìa khóa suốt nửa ngày trời mới ra. Ngay sau khi tìm được liền mở cửa phòng anh, vừa mới định lên tiếng trách anh sao rõ ràng ngày hôm qua bảo anh gọi điện thoại cho nhà họ Cận mà anh lại không điện, báo hại vừa mới sáng sớm người nhà họ Cận đã tìm đến tận cửa.

Mẹ Quan định mắng cho một trận té tát, vừa nói được chữ thứ nhất đã bị cảnh tượng một nam một nữ trên giường làm cho bà phải nuốt con bả tổ sắp ra khỏi miệng vào lại trong bụng. Bà sống đến từng tuổi này, chứng kiến biết bao nhiêu chuyện, chỉ duy nhất chuyện này là chưa từng nhìn thấy.

Ba Quan ở phía sau cũng bị hình ảnh này làm cho kinh sợ đến mức nghẹn họng không nói được lời nào. Thật không thể tin được là đứa con trai luôn sống có nề nếp quy tắc lại có thể làm ra chuyện như thế này. Cuối cùng là hai vợ chồng nhà họ Cận. Con gái bảo bôi cả một đêm không về nhà, làm bọn họ lo sợ như ngồi trên lò lửa. Mặc dù biết con gái đi chơi với Quan Quý Minh, nhưng không nhận được cú điện thoại nào từ Quan Quý Minh nên bọn họ không thể yên tâm được, mãi đến sáng nay mới vội chạy đến Quan gia đòi người, lại nhìn thấy một cảnh tượng như thế này.

Cận Tiểu Đình vừa nhìn thấy người lớn xông vào phòng, hét lên một tiếng sau đó trốn vào trong lòng của Quan Quý Minh. May mà đáng người Quan Quý Minh cao lớn, chân vẫn còn trên người cả hai, nếu không đã bị nhìn thấy hết rồi.

Cuối cùng cũng đã tới, anh còn tưởng bác Cận sẽ không tới đòi người nữa chứ! Quan Quý Minh cười thầm trong lòng. Anh đã sớm đoán được chuyện này sẽ xảy ra, có điều là hơi muộn một chút. Anh vốn định để cho bọn họ nhìn thấy anh và Tiểu Đình đang ra sức quấn lấy nhau, như vậy thì mọi chuyện đều đã như gạo nấu thành cơm. Nhưng mà thế này cũng không tồi, dù sao mọi người đều đã chứng kiến tận mắt, không thể chối cãi được.

Quan Quý Minh một tay che chở thân thể run rẩy của Cận Tiểu Đình, một tay kéo cao cái chăn che chắn thân thể của cô. Anh là đàn ông bị thấy cùng không sao, nhưng Cận Tiểu Đình không giống vậy. cô là người phụ nữ của anh, cơ thể của cô chỉ có một mình anh mới có quyền được nhìn.

Hai vợ chồng họ Cận ngây dại, sau đó nhìn sang hai vợ chồng nhà họ Quan, cố gắng định thần lại.

“Hai đứa mặc quần áo vào, sau đó xuống phòng khách nói chuyện.” Ba Quan tăng hắng một tiếng, cố gắng tỏ ra nghiêm nghị.

Còn mẹ Quan thì cười cười lôi kéo hai vợ chồng nhà họ Cận ra khỏi phòng, “Nào, chúng ta sang phòng khách chờ tụi nó đi. Mọi chuyện đều có nguyên nhân, để tụi nó mặc quần áo xong rồi xuống giải thích sau.”

Ba Cận nhượng đôi mắt nghiêm nghị, còn mẹ Cận thì mặt mày xanh lét, bọn họ đều có kiềm nén sự tức giận, xoay người xuống lầu, sang phòng khách ngồi chờ nghe lời giải thích. Ba Quan nhanh chóng đóng cửa phòng lại, còn không quên đặt tay sau lưng giờ ngón cái lên cho Quan Quý Minh nhìn thấy. Ông rất tự hào về con trai mình!

“Anh Quan, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.....” Cận Tiểu Đình sợ tới mức phát run, cô không dám tưởng tượng đến lúc xuống lầu, ba cô sẽ nổi trận lôi đình như thế nào nữa.

“Không sao đâu, mọi chuyện cứ để anh giải quyết.” Anh hôn lên đôi môi run run của cô, an ủi cô. Chuyện này là do anh gây ra, hậu quả như thế nào anh sẽ tự gánh lấy.

“Nhưng em sợ.” Bàn tay nhỏ bé của cô ôm chặt lấy anh, gương mặt nhỏ nhắn vùi trong ngực anh, cô thật sự rất sợ hãi.

“Đừng sợ, có anh ở đây.” Anh nâng mặt cô lên, hoàn toàn bao phủ môi cô. Lần này cô không hề cự tuyệt mà tùy ý để anh hôn.

☆☆☆

Khi hai người mặc quần áo xong đi xuống phòng khách thì đã qua nửa tiếng.

Cận Tiểu Đình sợ sệt đi đứng sau Quan Quý Minh, tay nhỏ nắm chặt lấy góc áo của anh. Còn Quan Quý Minh thì thẳng lưng ưỡn ngực, giống như một quân nhân nhìn thẳng vào ba Cận.

Người đầu tiên lên tiếng là ba Cận, ông hỏi Quan Quý Minh, “Cậu có biết cậu đang làm gì không?”

“Cháu biết.” Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng làm chuyện gì khiến bản thân mình phải hối hận, ngoại trừ việc để Tiểu Đình trốn khỏi tay của anh, còn quen bạn trai, đây là điều duy nhất khiến anh hối hận.

“Cậu là quân nhân, sao có thể làm ra chuyện hồ đồ như vậy chứ?!” Giọng điệu của ba Cận tăng cao.

“Cháu xin lỗi, bác Cận. Cháu sẽ chịu trách nhiệm với Tiểu Đình.”

“Chịu trách nhiệm?” Ba Cận nghe hai chữ này xong lại càng tức giận, “Cậu muốn chịu trách nhiệm thế nào?” Cận Tiểu Đình thấy ba mình tức giận quát lớn tiếng như thế thì càng siết chặt góc áo của Quan Quý Minh, càng trốn kỹ phía sau anh.

Thấy vậy, mẹ Quan nhanh chóng giải hòa, “Này... Quý Minh sẽ cưới... cưới...” bị ba Cận trừng mắt nhìn một cái, mẹ Quan lập tức im miệng.

“Tôi sẽ không cho phép Tiểu Đình lấy cậu.” Ba Cận cự tuyệt.

“Tại sao?” Sự tự tin của Quan Quý Minh tắt ngấm, giọng nói vốn lễ phép cũng trở nên âm trầm.

“Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?” Ba Cận cau mày hỏi, ông biết con gái mình đã có bạn trai được 3 năm, nhưng ông không hề hài lòng về cậu ta mà luôn luôn lo lắng. Cuối cùng thì chuyện ông lo lắng cũng đã xảy ra, nhưng đối tượng lại đổi thành Quan Quý Minh.

Quan Quý Minh nhìn Cận Tiểu Đình đang núp sau lưng mình, không trả lời ba Cận.

“Nói!” Ba Cận nghiêm khắc làm cho Cận Tiểu Đình giật bắn, run lấy bầy, hoảng sợ đến sắp rơi nước mắt.

“Từ nhỏ cháu đã thích Tiểu Đình, chúng cháu chính thức quen nhau là lúc Tiểu Đình 13 tuổi.” Vì không muốn Cận Tiểu Đình tiếp tục hoảng sợ, Quan Quý Minh đã nói dối, mà lời nói dối này thật sự làm cho ba Cận kinh ngạc, “Cháu xin lỗi, bởi vì lúc đó Tiểu Đình còn chưa trưởng thành, cho nên không thể không giấu bác.”

“Nói như vậy có nghĩa là hai đứa đã quen nhau 6 năm ư?” Ba Cận bắt đầu suy tư. Ông biết một khoảng thời gian, sau khi tan học con gái ông đều chạy sang nhà họ Quan chơi, hơn nữa đều vào lúc Quan Quý Minh nghỉ phép. Điều này hoàn toàn phù hợp với điều Quan Quý Minh nói. Lúc đó ông cũng thường nhận được những cú điện thoại Quan Quý Minh gọi tới tìm con gái. Nói một cái là nói cả tiếng đồng hồ, những điều này làm giảm dần sự nghi ngờ của ông, “Cậu không gạt tôi đó chứ?”

“Cháu nói thật.”

“Vậy cậu có biết thằng nhóc Lâm Từ Khâm không? Cậu có biết nó và con gái tôi có quan hệ gì không?” Ba Cận lại hỏi.

“Cháu biết, cậu ta là bạn của Tiểu Đình.” Quan Quý Minh nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang túm lấy góc áo anh, nói dối ba Cận mà không đỏ mặt, hơi thở không gấp gáp.

“Cậu cũng biết ư?” ba Cận nghi ngờ. Ông biết rõ Lâm Từ Khâm chính là bạn trai của con gái mình. Tuy rằng ông chưa bao giờ hỏi con gái cho rõ ràng nhưng theo sự quan sát của ông, hẳn là ông không thể đoán sai.

“Tiểu Đình và cậu ta thật sự chỉ là bạn bè thôi.” Quan Quý Minh không chút che giấu mà nhìn thẳng vào mắt ba Cận.

Ba Cận biết nhất định là Quan Quý Minh đang giấu diếm điều gì đó, nhưng ông không truy hỏi tới cùng, ngược lại trách móc Quan Quý Minh, “Cho dù là bạn bè cũng phải biết giữ chừng mực, cậu lại dung túng cho nó tùy tiện đi ra ngoài với đứa con trai khác. Chỉ với điểm này cũng chứng tỏ được cậu không coi trọng nó, không quan tâm đến an nguy của nó. Bây giờ hai đứa phát sinh quan hệ, cậu muốn chịu trách nhiệm với Tiểu Đình nhưng tôi không đồng ý. Tôi sẽ để con gái mình lấy một người đàn ông không biết quan tâm đến nó.”

“Bác Cận, cháu thích Tiểu Đình, nhưng cháu không thể vì yêu cô ấy mà hạn chế các mối quan hệ của cô ấy được. Chúng cháu tin tưởng nhau.” Anh muốn cho ba Quan biết đây là cách anh chiếm lợi ích từ chỗ cô.

Ba Cận trầm tư một lát lại, tiếp tục quăng cho Quan Quý Minh một vấn đề nan giải, “Cho dù hai đứa có tin tưởng nhau đi nữa tôi cũng sẽ không giao Tiểu Đình cho cậu. Bởi vì cậu là quân nhân. Cậu biết rõ những người từ lúc học trong trường quân sự đến lúc trở thành quân nhân chính thức như cậu, phần lớn thời gian đều phải ở trong quân doanh, hiếm lắm mới có dịp về nhà được một lần, chớ đừng nói là về chăm sóc con gái tôi. Đây là một trong

những lý do tôi không muốn cho con gái tôi lấy cậu.”

“Bác Cận, điều này xin bác cứ yên tâm. Cháu đã không còn phục vụ trong bộ đội nữa. Bây giờ mỗi ngày cháu đều đứng giờ tan tầm, cháu sẽ không để Tiểu Đình cô đơn một mình trong nhà.”

“Vậy ư?” Ba Cận kinh ngạc, “Cậu chuyện đơn vị lúc nào vậy?”

“Đã chuyển cách đây ba năm rồi ạ.” Lúc biết Cận Tiểu Đình có bạn trai, anh đã xin chuyện đơn vị.

“Tại sao tôi không cho tôi biết chuyện này?” Vấn đề này khiến cho Quan Quý Minh đột nhiên không biết phải trả lời như thế nào. Đồng thời anh cũng cảm nhận được lưng áo anh đã bị ướt một mảng. Nếu như anh không nhanh chóng khiến cho ba Cận vui vẻ rời khỏi nhà anh thì chỉ e Cận Tiểu Đình nhát gan này sẽ khóc nức lên mất, thế là anh lại cúi đầu nhận lỗi với ba Cận một lần nữa, “Cháu xin lỗi, cháu chỉ lo đi chơi với Tiểu Đình, quên mất phải báo cáo cho bác.”

“Báo cáo?” Lúc này mẹ Quan mới lên tiếng nghi hoặc hỏi: “Bộ con làm quân nhân lâu quá rồi sao?! Sao lại dùng từ trong quân đội nói chuyện với bác Cận như thế chứ?”

“Mẹ, bác Cận cũng từng là quân nhân, nhưng đã về hưu rồi.” Quan Quý Minh giải thích.

Mẹ Quan không dám tin là thật, lại giống như chột thông suốt điều gì đó, nhảy dựng lên khỏi sofa, vươn ngón trở ra không khách khí chút nào chỉ thẳng vào người ba Quan, quát vào mặt con trai mình: “Chẳng lẽ con làm quân nhân là vì... vì ông ta?”

“Dạ phải.” Quan Quý Minh thành thật trả lời. Anh làm quân nhân là vì bác Cận, vì ông đã từng nói với anh, muốn kết hôn với con gái ông rất đơn giản, ngoại trừ công việc ổn định, tính cách chín chắn, quan trọng nhất là mỗi đêm đều có thể ở bên cạnh Tiểu Đình. Anh nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có làm quân nhân là tốt nhất. Anh đã trả giá bằng tất cả mọi nỗ lực của mình, leo lên đến một cấp bậc nhất định, rồi lại chuyển sang làm phụ tá. Cho nên tất cả những yêu cầu của bác Cận anh đều đã làm được, không có lý do gì ông lại không cho anh cưới Cận Tiểu Đình.

“Cái gì?!” Mẹ Quan tức giận giậm chân, chỉ thẳng vào mặt ba Cận mắng to, “Là ông lừa gạt con tôi đi làm lính, hại nó không tính hải hươc một chút nào. Ngay cả khi tôi chọc cười nó nó cũng chẳng thèm phản ứng, biến thành một đũa máu lạnh!”

“Mẹ!” Quan Quý Minh cảm thấy nếu mẹ mình lại lên con nữa rồi, bây giờ không phải là lúc thảo luận về chuyện quân nhân, mà là chuyện chung thân đại sự của anh và Cận Tiểu Đình.

Lúc này, ba Cận đứng lên, tâm trạng cũng cũng khá hưng phấn, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhìn Quan Quý Minh nói: “Tôi không cần tiền sinh lễ. Nhưng sau này nếu như tôi phát hiện được cậu để cho con gái tôi cô độc một mình, tôi tuyệt đối sẽ khiến cho cậu ngay cả quân hàm cũng không giữ được!”

“Cảm ơn bác Cận, cháu nhất định sẽ đối xử tốt với Tiểu Đình.” Quan Quý Minh biết ba Cận đã đồng ý giao Tiểu Đình lại cho anh. Trong lòng vô cùng hưng phấn, nhưng anh vẫn cố kiềm nén niềm vui này lại, gương mặt tỏ ra trầm tĩnh.

“Cho cậu mượn con gái tôi một ngày, ngày mai nhớ dẫn nó về nhà.” Ba Cận nói xong, cầm tay vợ mình dịu dàng nói: “Con gái của chúng ta đã không có việc gì, chúng ta về nhà thôi.”

“Ừm.” Gương mặt mẹ Cận vốn xanh mét giờ đã hiện lên một nụ cười, bởi vì bà cũng giống như chồng, cảm thấy rất vui vẻ.

Vợ chồng họ Quan nghĩ mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn nhiều, kết quả không ngờ lại đơn giản ngoài dự tính như vậy. quay đầu nhìn lại Quan Quý Minh và Cận Tiểu Đình, lại phát hiện hai người kia đã không còn đứng đó mà nhanh chóng về phòng rồi.

☆☆☆

“Được rồi, đừng khóc nữa, mọi chuyện đã ổn rồi.” Quan Quý Minh ngồi ở trên giường, còn cô ngồi trên đùi anh. Anh đang dỗ ngọt cô. Từ lúc ba Cận và mẹ Cận rời khỏi đến giờ, cô vẫn cứ khóc suốt mướt, mặc kệ anh an ủi thế nào cũng không chịu nín.

Khóc một hồi, Cận Tiểu Đình mới mở miệng thút thít. “Đều tại anh, nếu anh chịu để cho em rời giường sớm thì sẽ không ai phát hiện chúng ta làm chuyện đó rồi, ba mẹ em sẽ không phải tức giận đến như vậy.”

Trong mắt Quan Quý Minh hiện lên vẻ đắc ý. Mục đích của anh là làm cho cô không thể xuống giường được, để cho mọi người nhìn thấy hình ảnh không nên nhìn, như vậy cô mới không còn cách nào khác ngoài việc dựa dẫm vào anh.

“Đều tại anh! Là lỗi của anh! Nhất định là âm mưu của anh!” Cận Tiểu Đình lại đâm vào ngực anh, kéo áo anh lau nước mắt nước mũi, “Nhất định là anh cố ý không cho em xuống giường, không cho em về nhà, để ba mẹ em đến tận đây tìm.”

Cô nói không sai. Chuyện này từ đầu đến cuối đều là lỗi của anh, cũng là mưu kế của anh, lừa cô đến quán bar, lại thừa dịp cô uống say dẫn cô về nhà, sau đó làm chuyện thân mật nhất giữa nam và nữ với cô. Anh vốn định sau khi hưởng qua mùi vị của cô sẽ đưa cô về nhà, sau đó nhận tội với bác Cận. Nhưng cô thật sự quá quyến rũ, ngày hôm sau khi anh tỉnh lại, suy nghĩ đầu tiên không phải là đưa cô về nhà, mà lại muốn cô thêm một lần nữa. Dù là lúc say rượu hay lúc không say, cô đều ngọt ngào như vậy, khiến cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được.

“Ngày mai về nhà cũng không muộn mà, đúng không?” Anh hôn lên gương mặt cô, ba Cận đã cho phép cô ở lại đây một ngày.

Gương mặt vẫn đang chôn trong ngực anh đột nhiên ngẩng lên, hai mắt lưng tròng nhìn anh, “Em rất sợ. Lỡ như ba em đánh anh, em phải làm sao?”

“Ba em sẽ không đánh anh.” Lúc anh nói với bác Cận anh muốn nhập ngũ, ông đã nhìn anh bằng con mắt khác.

“Nhưng mà...” Lúc này ba cô quát anh, cô đã sợ đến mức tim muốn nhảy luôn ra ngoài.

“Anh nói rồi, anh sẽ gánh vác tất cả, em không cần phải quá lo lắng.” Anh hôn lên trán cô.

“Anh Quan... Em thật sự rất lo ba em sẽ đánh anh...” Nói xong, cô lại khóc.

Quan Quý Minh cười khê, lau nước mắt trên mặt cô, “Tin anh, tuổi tác của ba em đã cao, sẽ không nặng tay đâu. Huống chi con gái bảo bối của ông ấy còn cần một ông xã, không phải sao?!”

“Không phải!” Cận Tiểu Đình khịt khịt mũi, lại vui mặt vào bộ ngực rắn chắc kia, gương mặt cô vì lời nói của anh mà nóng lên.

Quan Quý Minh thỏa mãn nhìn cô đưa vào lòng anh. Anh vẫn luôn mơ đến ngày này, cô trở thành người phụ nữ của anh, còn anh sẽ che chở cô ở trong ngực. Những gì anh mơ ước nay đều đã trở thành hiện thực.

Anh tin chắc với cặp mắt tinh tường của ba Cận, liếc một cái đã có thể đoán được anh dùng thủ đoạn không quang minh chính đại để có được cô nhưng lại không trách móc anh. Điều này chứng tỏ ba Cận coi trọng anh. Nếu không sau khi anh làm ra chuyện này với Cận Tiểu Đình, dựa vào thể lực của ba Cận trong quân đội, dù đã về hưu, ông vẫn có thể khiến cho anh không thể sống sót nổi trong ngành này.

Lúc này Cận Tiểu Đình đã không còn khóc nữa. Đôi mắt đỏ hồng vì khóc, cái miệng nhỏ chu lên đều làm cho người ta yêu thương. Dáng vẻ của cô bây giờ khiến anh nhớ lại lúc cô còn nhỏ cũng từng ngồi trên chân anh như thế này, anh dùng tay vỗ nhẹ nhịp nhàng trên lưng cô, dỗ cô ngủ trưa. Nhưng cô lại sợ sau khi cô ngủ anh sẽ bỏ về nên bàn tay bé nhỏ của cô vẫn cứ ôm chặt vòng eo của anh, để chắc chắn sau khi cô ngủ dậy, anh vẫn còn bên cạnh cô.

“Anh Quan.” Cô buồn bã gọi anh, sau khi liên tục chịu đả kích, cô đã bình tĩnh lại. Đột nhiên cô nghĩ đến Hà Lệ, gương mặt trở nên âm trầm.

“Hừ?”

“Thật ra anh không cần phải chịu trách nhiệm với em. Như vậy sẽ không công bằng cho bạn gái anh.” Cô không muốn trở thành kẻ thứ ba.

Quan Quý Minh nhíu mày, bạn gái cái gì?

“Nếu như anh lấy em, chị ấy sẽ rất đau lòng.” Cô biết cảm giác đau đớn đó, bởi vì khi Lâm Tử Khâm lên lút quen người khác sau lưng cô, bị cô bắt gặp nhiều lần nhưng cả hai đều nói chỉ là bạn thân, cô còn có thể làm gì khác.

“Ai sẽ đau lòng?” Anh chưa từng dẫn bất cứ cô gái nào xuất hiện trước mặt cô, càng không dẫn về nhà. Thật sự anh rất tò mò không biết Cận Tiểu Đình đang muốn nói đến ai.

“Hà Lệ.”

Quan Quý Minh nghe xong thì cười ha hả, Tiểu Đình của anh thật sự là quá lương thiện rồi. Một người đàn ông tốt như anh mà cô không thèm để ý, lại để tâm đến chuyện người con gái khác sẽ đau lòng, “Cô ấy không phải bạn gái của anh, anh và cô ấy chỉ là đồng nghiệp thôi.”

“Đồng nghiệp? Chị ấy cũng là quân nhân ư?” Chỉ cần là phụ nữ thì đều có suy nghĩ này, không thể không hỏi cho rõ, ngay cả Cận Tiểu Đình cũng thế.

“Cô ấy từng là nữ quân quan. Có điều sau này đã giải ngũ. Bây giờ cô ấy là bà chủ quán bar.” Anh giải thích.

Biết rõ sự việc, thậm chí Cận Tiểu Đình còn hơi vui vẻ. Bởi vì Hà Lệ không phải là bạn gái anh, nhưng cô vẫn còn lo lắng, nghiêng đầu hỏi nhỏ: “Anh thật sự không có bạn gái chứ?”

Quan Quý Minh lại cười lớn hơn một chút, cô bé này bắt đầu coi trọng anh rồi đây, quả là một biểu hiện tốt. “Anh không có bạn gái.” Trên thực tế anh cũng chưa từng quen bạn gái qua bao giờ, bởi vì anh khẳng khái chờ cô, bây giờ rốt cuộc cũng đã chờ được.

Biết Hà Lệ không phải là bạn gái anh, tâm trạng không rõ của cô đã khá hơn nhiều. Nhưng khi cô nghĩ đến ba, tâm tình thoải mái lại bị phá hỏng. “Anh Quan, tối mai anh mới đưa em về được không?” Vừa nghĩ đến vẻ mặt nghiêm nghị của ba, cô lại muốn vĩnh viễn trốn luôn ở đằng sau Quan Quý Minh, không muốn ra nữa.

“Ừ.” Ngày mai anh sẽ đưa cô về trễ một chút, “Nhưng anh có điều kiện.” Anh trầm tĩnh, nhưng vậy không có nghĩa là anh sẽ không sử dụng thủ đoạn.

“Điều kiện gì?” Chỉ cần không phải về nhà sớm, điều kiện gì cô cũng đồng ý.

“Đi gặp Lâm Tử Khâm nói chia tay.” Cô sẽ sớm trở thành bà xã của anh, có một số việc nhất định phải làm cho rõ ràng.

“Dạ.” Việc này cô cũng hiểu “Vây..... Anh đi với em, được không?” Hai lần làm việc trái với lương tâm, nói thế nào cô cũng không dám một mình đương đầu với chuyện này.

“Tất nhiên.” Đây là việc anh mong còn không được ấy chứ.

“Nhưng không cần anh nói đâu, em sẽ tự mình nói với anh ấy, được không?” Cô sợ nếu Lâm Từ Khâm xúc động sẽ không kiềm chế được hành vi của mình.

“Vậy khi nào em hẹn gặp cậu ta nói chuyện.” Không phải anh nghi ngờ, mà anh muốn Cận Tiểu Đình trở thành người của anh càng sớm càng tốt.

Cận Tiểu Đình suy nghĩ: “Chủ nhật này.”

“Ừ, anh sẽ đi với em”

☆☆☆

Từ nhỏ cô đã được dạy dỗ phải giữ mình trong sạch, không thể tùy tiện để cho đàn ông đụng vào thân thể. Cho nên dù là Lâm Từ Khâm, cô cũng chỉ cho anh nắm tay, thậm chí không có hôn. Nhưng sau một đêm, Quan Quý Minh không chỉ hôn cô, còn sờ mó thân thể của cô. Hai người còn ở trên giường điên cuồng làm tình mấy lần. Sự giãy dụa khuróc từ của cô đều bị sự bá đạo mà nhu tình của anh đánh tan mất. Cô khuat phục dưới thân anh, hòa đón sự đòi hỏi của anh. Cô thờ dài, hình như cô càng lúc càng dễ đón nhận sự âu yếm của anh.

Cô không biết là do anh cố ý, hay là do tính dục quá mạnh mẽ mà trước khi đưa cô về nhà còn đề cô lên giường ân ái. Nhưng còn chưa kịp tiến hành chuyện quan trọng nhất thì mẹ Quan đã tới thúc giục.

“Mau đi em đứng lên, mẹ Quan đang gõ cửa phòng giục chúng ta kia.” Chân trái cô vừa chạm đất đã bị lôi lại lên giường, ngã vào bộ ngực rắn chắc.

“Đừng để ý đến mẹ, mẹ gõ cửa đủ rồi tự nhiên sẽ biết chúng ta đang làm gì.” Không để cho cô giãy dụa, anh dùng một tay kiềm chặt hai tay cô trên đầu giường, thân thể rắn chắc tráng kiện phủ lên cô, tay còn lại vén cáo áo cô, kéo áo ngực cô xuống, cúi đầu mút lấy, còn không quên lưu lại dấu vết của mình.

“Chờ... Chờ chút!” Cô không biết nên thẹn hay nên giận nữa, Quan Quý Minh làm như vậy rõ ràng là muốn cho mọi người biết bọn họ đang làm chuyện này mà.

“Chờ cái gì?” Nếu bây giờ anh không làm, đến lúc Cận Tiểu Đình về nhà, anh sẽ phải chờ đến ngày kết hôn xong mới có thể thưởng thức lại hương vị của cô. Anh không biết liệu mình có thể chịu nổi không nữa.

“Anh làm em đau, anh ép em đến mức không thở nổi nữa rồi.” Nghe vậy, Quan Quý Minh lập tức thả lỏng, cũng hơi lui ra khỏi thân thể cô. Cận Tiểu Đình thừa cơ hội vùng vẫy, nhưng lần này chân còn chưa chạm đất đã bị lôi về, về mặt Cận Tiểu Đình đau khổ khi bị đè sập xuống giường. Không hổ danh là quân nhân, động tác rất mạnh mẽ nhanh gọn.

“Muốn gạt anh?” Anh cười nhẹ bên tai cô, “Lần này định dùng lý do gì?”

Cận Tiểu Đình nằm sấp trên giường, gương mặt nhỏ nhắn nhónhó u ám, nhưng cô tiếp tục viện cớ, “Em muốn đi mua bao cao su.”

“Mua cái đó làm gì?” Anh ngậm nhẹ vành tai cô, muốn từ từ khơi dậy ham muốn của cô.

“Đương nhiên là cho anh dùng rồi.”

“Anh không cần cái đó.” Mấy lần hoan ái trước anh đã phóng thích toàn bộ vào cơ thể cô không giữ lại một chút nào mà. Mặc dù anh là một người đàn ông chín chắn, nhưng anh vẫn có tâm tư riêng. Anh muốn Tiểu Đình mang thai con của anh, như vậy cô mới không thể chạy thoát.

“Anh sẽ cần!” Cô cũng đang suy nghĩ giống như anh. Làm vài lần rồi vẫn chưa dùng biện pháp tránh thai. Cô rất lo lắng. Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý trở thành một người mẹ đâu!

“Lần sau mua đi!” Anh lại kéo áo cô lên cao, để lộ ra thân hình trắng nõn của cô. Hôm qua cô không có quần áo để thay, anh liền lấy quần áo của mình cho cô mặc, cái áo rộng thùng thình trên người cô trở thành cái váy tới gối, càng khiến cô thêm bé bỏng.

“Không được! Anh nhất định phải đi mua.” Cô vẫn còn giãy giụa.

“Anh nói lần sau mua.” Ngay sau đó anh chặn cái miệng nhỏ của cô lại, chen vào giữa hai chân cô, bàn tay to trực tiếp xâm nhập vào quần lót của cô, xoa nắn điểm non nóng kia, khiến cô ươn ướt lên.

“Minh...” Đón nhận cái hôn nóng bỏng và sự đụng chạm của anh, cô lập tức mở miệng nhỏ ra, cũng không kiên trì nữa, tay nhỏ nắm chặt hai chiếc gối bên sườn, dùng âm thanh nhẹ nhàng thẹn thùng đáp lại anh.

Trải qua mấy lần triều miên, lần nào cô cũng nói không cần nhưng thân thể cô lại vô cùng thành thật, điều này khiến anh vô cùng hài lòng, đúng lúc hai người đang bùng bùng lửa dục thì tiếng gõ cửa vô duyên lại truyền đến.

“Đã sắp sáu giờ rồi, mau đưa Tiểu Đình xuống ăn cơm, đừng để muộn thời gian đưa con bé về.” Mẹ Quan ở ngoài vừa gõ cửa vừa kêu.

Câu nói này kéo Cận Tiểu Đình ra khỏi sự quyến rũ của tình dục, cô vừa thẹn vừa cuống nhưng lại không thể tránh né khỏi nụ hôn của anh, chỉ có thể nói đứt quãng: “Chúng ta... nên xuống lầu, anh... mau để em xuống giường...”

“Đợi lát nữa.” Anh cũng không định đưa cô về nhà quá sớm, hơn nữa mới chỉ vào được một ngón tay cũng khiến anh luyến tiếc không muốn rút ra.

“Anh Quan...” Bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt gối đầu càng thêm dùng sức, cô rất sợ mẹ Quan sẽ đột nhiên lấy chìa khóa ra mà mở cửa đi vào như lần trước.

“Anh nói là đợi lát nữa.” Anh rút ngón tay trong cơ thể cô ra, vén quần lót của cô lên, đỡ lấy côn thịt của anh chậm rãi ấn vào, tiểu huyết chát cứng không hề chào đón anh, vách thịt bên trong vẫn cố tình xa lánh, đè ép như muốn đuổi côn thịt của anh ra ngoài, nhưng điều này cũng không tạo thành khó khăn gì quá lớn với anh.

“Nếu muốn xuống lầu sớm chút thì nâng hông của em lên.” Anh muốn ra vào cơ thể cô một cách thuận lợi hơn.

Cảm giác tuyệt vời khó nhìn khiến Cận Tiểu Đình thờ dốc rên rỉ, hơi thở nam tính không ngừng xâm nhập đánh sâu vào cô, trái tim cô đập thật nhanh, thì ra lúc làm tình, ngoài tư thế nam trên nữ dưới thì còn có thể làm ở tư thế này.

“Kiên nhẫn một chút, sẽ xong rất nhanh thôi.” Anh hơi nhắc người lên để tránh việc sẽ ép nặng cô, sau đó vội vàng đóng cửa nửa thân dưới, anh thích khoái cảm được tiến vào thân thể cô, đó là một cảm giác không thể hình dung được bằng lời.

Trong toàn bộ quá trình, Cận Tiểu Đình vừa phải đón nhận cảm giác ngây ngất vừa căng thẳng sợ mẹ Quan sẽ xông vào phòng, cô không dám để lộ dù chỉ một chút tiếng động nào, chỉ có thể vui mặt thật sâu vào gối nằm cô mới dám phát ra vài tiếng rên yêu kiều.

Cô không biết cuối cùng thì ‘rất nhanh’ mà Quan Quý Minh nói là bao lâu nên liên tục ngẩng đầu nhìn đồng hồ ở đầu giường. Mãi đến tận khi anh phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó là một dòng dịch tinh nóng bỏng phun đầy vào cơ thể cô, một thân thể nặng nề đè sát lưng cô, tuy rất nặng nhưng cô lại thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể xuống giường rồi! Cận Tiểu Đình mệt mỏi liếc nhìn đồng hồ một lần nữa, anh đâm rút trong cơ thể cô hơn 10 phút đồng hồ, đâm đến mức cô cảm thấy choáng váng luôn...

“Chúng ta có thể xuống giường chưa?” Cô khẽ hỏi, vì côn thịt nóng bỏng anh vẫn đang nảy lên trong cơ thể cô.

“Đợi một lát.” Cận Tiểu Đình nhắm mắt, lại phải đợi...

Lại qua 5 phút, lúc này anh mới cảm thấy mỹ mãn mà rút khỏi cơ thể cô, thậm chí không thèm lau rửa mà trực tiếp mặc quần lót vào cho cô, “Em đừng cử động, cứ nằm yên đã, để anh lấy quần áo cho em”

“Ừm” tư thế vừa rồi làm hai chân cô vẫn run rẩy đến tận giờ, vì vậy Cận Tiểu Đình rất cảm động vì sự săn sóc của anh, nhưng cô đâu biết mục đích thật sự của Quan Quý Minh chính là muốn giữ tinh dịch của anh trong cơ thể cô lâu một chút, làm cho cô mang thai.

Khi hai người xuống nhà ăn cơm thì đã bảy giờ rồi. Bình thường cả nhà dùng cơm lúc 6 giờ rưỡi. Hôm nay hơi trễ một chút. Cận Tiểu Đình vội vàng vào bàn, còn Quan Quý Minh cứ dằng dặc kéo dài, nhìn ánh mắt mẹ Quan rõ ràng là không được vui.

“Con không đói cũng phải để ý đến ba con chứ. Ông ấy rất đói bụng, cả Tiểu Đình nữa. Cuối cùng còn nhốt con bé trong phòng làm cái gì mà không cho nó xuống lầu!” Mẹ Quan miệng thì mắng con trai, nhưng ánh mắt lại cười cười gấp đồ ăn cho Tiểu Đình.

“Làm tình.” Quan Quý Minh cũng mức chén canh gà để trước mặt Cận Tiểu Đình, thần nhiên mở miệng.

Cận Tiểu Đình đỏ mặt. Đôi đũa cầm trên tay thiếu chút nữa rơi xuống bàn ăn.

Mẹ Quan vừa nghe xong, cũng không tức giận, trên mặt tràn đầy ý cười, nhưng ngoài miệng vẫn lầu bầu, “Nhưng cũng không được xuống ăn cơm trễ như vậy. Chuyện này sao con không làm sớm chút?! Nếu Tiểu Đình về nhà trễ, bác Quan của con nhất định sẽ lại gọi điện đến đòi người.”

“Ăn cơm xong con sẽ đưa cô ấy về.” Bữa cơm này, Cận Tiểu Đình phải vô cùng vất vả mới ăn xong, bởi vì đề tài nói chuyện luôn xoay quanh cô. Tuy rằng cô không mở miệng, nhưng những câu trả lời của Quan Quý Minh dễ làm cho người ta nghĩ ngợi. Cô thật sự muốn chui xuống lỗ, không cần chui ra nữa.

☆☆☆

Sau khi cô rời khỏi nhà họ Quan, suốt đoạn đường ngồi trên xe đi về nhà, cô chỉ có thể dùng 4 chữ ‘đứng ngồi không yên’ để hình dung. Bởi vì trong quần lót cô còn lưu lại tinh dịch mà anh bắn vào cơ thể cô, làm cho cô hơi khó chịu. Đến lúc về nhà, cô nhất định phải về phòng trước, thay quần lót. Nhưng khi đến trước cửa nhà thì cô lại sợ hãi, trong mắt ba cô, cô luôn là một đứa con gái biết nghe lời. Sau chuyện lên giường với Quan Quý Minh, cô thật không biết phải đối mặt với gương mặt nghiêm nghị của ba cô như thế nào nữa.

“Không muốn vào nhà sao?” Quan Quý Minh nắm tay cô, nhìn cô buồn cười hỏi.

Cận Tiểu Đình hít sâu một hơi. Vừa bước vào nhà đã thấy ba cô ung dung ngồi ở phòng khách pha trà, còn nhướng mắt liếc nhìn bọn họ một cái. Cô hơi co rúm người, sợ sệt mở miệng, “Ba, con đã về.”

“Ừ.” Ba Cận trầm giọng đáp một tiếng.

“Bác Cậ, con đã đưa Tiểu Đình về đây.”

Quan Quý Minh vừa nói xong, ba Cậ trờg mắt liếc anh một cái, “Gạo đã nấu thành cơm rồi, còn gọi bác Cậ, không biết sửa miệng sao?”

“Ba, con và Tiểu Đình đã về.” Quan Quý Minh nhìn mặt đoán ý, lập tức hiểu ý của ba Cậ.

Lúc này ba Cậ mới tươi cười, “Lại đây uống trà với ba.”

“Dạ.” Quan Quý Minh vỗ nhẹ tay của Cậ Tiểu Đình, sau đó cùng cô ngồi trước mặt ba Quan. Nhìn thấy bàn cờ trên bàn, anh rất nhanh chóng đón ý nói hùa theo, “Ba muốn chơi cờ sao?”

“Chờ chút.” Ba Cậ rót hai chung trà ra, sau đó nói với Cậ Tiểu Đình: “Hôm nay thắng oắt con kia lại đến tìm con. Ba có nói con sẽ kết hôn, cho dù là bạn tốt cũng phải có chừng mừng. Có điều nể mặt nó là bạn tốt của con, ba có nói hoan nghênh nó đến dự hôn lễ của hai con.”

Cậ Tiểu Đình chột dạ cúi đầu. Ba biết rõ ràng Lâm Tử Khâm là bạn trai cô, còn cố ý nói những lời này chọc tức anh ta.

“Hôn lễ làm đơn giản thôi, tháng sau tổ chức luôn đi.” Ba Cậ nói với Quan Quý Minh.

“Mọi chuyện ba cứ quyết định đi ạ.” Anh hy vọng hôn lễ tổ chức càng nhanh càng tốt.

Cậ Tiểu Đình cứng đờ. Từ đây đến tháng sau chỉ còn có vài ngày, cô đã phải trở thành cô dâu của anh rồi. Cô có cảm giác mọi chuyện như không thật, lại thêm lo lắng. Nhưng khi cô nhìn Quan Quý Minh, anh cũng chỉ quay đầu nhìn cô khẽ cười, trong khoảnh khắc, cô cảm thấy yên tâm như được uống thuốc an thần.

“Ăn cơm tối chưa?” Ba Quan hỏi.

“Dạ rồi.” Anh vốn định 9 giờ tối mới đưa Cậ Tiểu Đình về nhà, nhưng mà mẹ Quan cứ thúc giục mãi, anh đành phải dẫn cô về sau bữa tối.

“Vậy đánh với ba vài ván cờ đi!”

“Dạ.” Cậ Tiểu Đình cứ tưởng rằng chỉ đánh vài ván thôi thì sẽ nghỉ, nhưng ba cô lại giữ anh ở lại uống trà, nói chuyện phiếm, thậm chí nói sang chuyện chính trị, mãi đến 12h, làm cô mệt muốn chết. Tối hôm qua cô ngủ không ngon giấc, lại bị Quan Quý Minh đòi hỏi. Mặc dù anh không làm chuyện kia, nhưng bị anh sờ toàn thân như vậy, ngay cả chỗ kín nữ tính cũng không buông tha. Hơn nữa cô còn chưa tắm rửa, có điều cảm giác dính dính dưới quần lót đã biến mất, có lẽ đã khô rồi.

“Tối nay con ngủ lại đây đi.” Mí mắt của cô đã sắp sụp xuống, Cậ Tiểu Đình đang chống tay gắng gượng đột nhiên tỉnh ngủ, cô mở to mắt, không thể tin được câu vừa rồi là do ba cô nói.

“Trễ vậy rồi mà còn lái xe về nguy hiểm lắm.” Cậ Tiểu Đình nhìn vóc dáng Quan Quý Minh, cực kỳ không ủng hộ lời của ba cô. Đâu có ai đại dột đi gây sự với một quân nhân toàn thân đều là cơ bắp như anh chứ!

“Trong nhà không có phòng khách, con về phòng Tiểu Đình ngủ đi.”

“Ba, rõ ràng là phòng khách...” Cậ Tiểu Đình kêu lên, nhưng ngay lập tức ngậm miệng.

Ba Cậ không nhanh không chậm nói: “Phòng khách đã được đổi thành phòng sách rồi.”

“Đổi từ lúc nào...” Rõ ràng là ba cố ý!

“Ngày hôm qua.” Khóe miệng của ba Cậ cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê 19 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Quan Quý Minh duỗi thẳng chân ngồi ở trên giường của cô, quan sát cách bài trí trong phòng. Ngoài màu sơn trên tường đã chuyển sang màu trắng ngà thì hầu như mọi thứ đều không thay đổi, con gấu nhỏ mà anh tặng cho cô vẫn còn ở đó.

“Sao lại không vào? Đây là phòng của em mà.” Anh nhướn mắt nhìn Cậ Tiểu Đình cứ đứng ở ngoài cửa phòng nãy giờ, sau khi tắm rửa xong cô mặc một bộ đồ ngủ vô cùng bảo thủ, ngay cả cổ áo cũng kín mít.

Cận Tiểu Đình đi chân trần, chậm rãi vào phòng. Chưa từng có người đàn ông nào bước chân vào phòng của cô, anh là người đầu tiên.

"Ngồi xuống đây." Anh vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, Cận Tiểu Đình nghe lời ngồi xuống cạnh anh, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhỏ với anh.

Tuy rằng đã gần một giờ sáng rồi nhưng anh vẫn muốn nói chuyện với cô một chút, "Kết quả thi đại học sắp có rồi, em có căng thẳng không?"

Tuy rằng chờ kết quả cũng khá căng thẳng, những điều khiến cô căng thẳng hơn chính là hôn lễ vào tháng sau.

"Nguyên vọng đầu tiên của em là vào trường Đại học Đài Loan phải không?" Đại học Đài Loan là trường đại học đạt chuẩn quốc tế duy nhất, nếu cô đậu thì anh cũng vui mừng thay cô.

Quan Quý Minh thấy cô cứ cúi đầu thì dùng chân chạm vào cô. "Em làm sao vậy? Em căng thẳng như thế là vì hôn sự của chúng ta hay là vì kết quả thi đại học?"

Cận Tiểu Đình nhìn anh cứ như một đứa trẻ ngây ngô không biết phải làm sao, "Anh thật sự muốn cưới em sao? Anh sẽ không hối hận chứ?"

"Tại sao anh phải hối hận?" Anh mỉm cười hỏi lại cô, "Vì chúng ta không có nền tảng tình yêu, hơn nữa chúng ta lại là... lại là..." Cô cúi mặt không nói tiếp nữa.

Một lần nữa Quan Quý Minh nâng mặt cô lên để cô nhìn thẳng vào mắt kiên định của anh, "Anh sẽ không bao giờ hối hận. Cho dù anh không cần phải chịu trách nhiệm với em, anh cũng sẽ không hối hận."

"Tại sao vậy?" Cô không hiểu.

Anh thở dài: "Vì anh thích em, nhưng em lại quá chậm chạp trong chuyện tình cảm, không biết người nào mới là người thật sự tốt với mình. Lại ngốc nghếch bảo vệ kẻ chỉ biết chọc giận em, làm em đau lòng."

"Anh sẽ yêu em sao?" Cô lại hỏi.

"Đúng vậy." Nhìn thấy vẻ mặt lo sợ bất an của cô, anh ôm cô vào trong lòng "Em lo lắng anh sẽ không yêu em ư?"

"Phải." Cô dùng sức gật đầu.

"Sao em nghĩ anh sẽ không yêu em?"

"... Bởi vì Hà Lệ." Cô chột dạ nói.

Lại nhắc đến Hà Lệ, điều này khiến cho Quan Quý Minh không thể không giải thích lần nữa.

"Cô ấy không phải là bạn gái của anh, em đừng suy nghĩ lung tung. Nếu như em không yên tâm hôm nào chúng ta sẽ lại đến quán rượu, em có thể gặp mặt trực tiếp hỏi cô ấy."

"Không cần, không cần đâu." Cận Tiểu Đình giống như bị cái gì đó làm cho sợ hãi lập tức đẩy anh ra. Lại lắc đầu lia lịa.

"Không được, để em không hiểu lầm anh nữa, anh nghĩ tốt hơn hết vẫn nên 3 mặt một lời đi." Một lần nữa anh lại bắt cô đến trước mặt anh, anh muốn cô hiểu rằng anh chỉ yêu cô mà thôi.

"Đừng, đừng!" Cận Tiểu Đình giống như con cá chạch, liều mạng muốn thoát ra khỏi bàn tay ma quỷ của anh, "Anh cứ coi như em chưa hỏi gì cả, chưa hỏi gì hết!"

Quan Quý Minh là một quân nhân được huấn luyện, nhanh tay kéo cô trở lại, cười cười bên tai cô, "Sao lại coi như chưa hỏi gì? Chuyện em đang lo lắng thật sự chỉ là suy đoán thôi sao?"

Thật ra có một chuyện cô đã giấu trong lòng từ rất lâu rồi. Cô không dám nói ra chuyện năm đó, vừa nhắc đến việc gặp Hà Lệ, cô chột dạ lắc đầu lia lịa, tìm cớ nói qua loa: "Anh ngủ đi, nếu không sáng mai sẽ không dậy nổi."

Ánh mắt của Quan Quý Minh hiện lên một tia khác thường, xem sự viện cớ của cô như lời mời mọc, "Cũng được, đã không còn sớm nữa, đi ngủ thôi." Cận Tiểu Đình đẩy anh ra, mau chui vào chăn giống như chạy nạn, sau đó cầm chặt chăn, đưa lưng về phía anh, giả vờ ngủ.

Một lần nữa Quan Quý Minh lại cười khê, cởi áo ra nằm xuống cạnh cô, cô ngủ trong chăn, anh ngủ ngoài chăn, cánh tay trắng kiện quàng qua người cô.

Một hồi lâu sau, Cận Tiểu Đình nghe thấy tiếng hít thở chậm chậm của anh, tưởng là anh đã ngủ, vì thế cô lén lút quay đầu, nhìn thấy cặp mắt sáng kia đang nhìn cô chăm chăm. Sau đó tầm mắt cô dời xuống, nhìn thấy thân thể cường tráng của anh, cô nuốt nước bọt. Tuy hai ngày qua cô đã nhìn thấy nhiều lần rồi, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều khiến nhịp tim cô đập dồn dập, bởi vì thân thể của anh thật sự rất bắt mắt.

"Em không ngủ ư?"

"Anh không lạnh ư?" Hai người đồng thời mở miệng.

“Em không quen khi anh ngủ đây sao?”

“Anh chui vào chăn ngủ đi.” Hai người lại đồng thời mở miệng.

Liên tục hai lần đều ăn ý lên tiếng cùng một lúc, sự quan tâm của Cận Tiểu Đình khiến cho ý cười trong mắt Quan Quý Minh trở nên vô cùng mềm mại. Mà Cận Tiểu Đình đỏ mặt, xoay lưng về phía anh nói lớn, “Em buồn ngủ rồi, chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.” Giọng của anh càng trầm hơn. Đêm nay Quan Quý Minh ngủ rất ngon, còn Cận Tiểu Đình thì thao thức đến hừng đông. Trong tai cô luôn vang vọng câu ‘Chúc ngủ ngon’, giọng nói của anh trầm ấm như vậy, nghe thật dễ chịu. Cho dù cô có bịt tai lại thì vẫn có thể nghe thấy tiếng anh. Cô tức giận mở mắt, còn đá rơi chăn xuống giường, làm cho anh tỉnh giấc.

Cận Tiểu Đình chột dạ nhắm mắt. Đến khi cái chăn được phủ lên người cô một lần nữa, trong lòng cô không hiểu sao lại cảm thấy tức giận. Đều là lỗi của anh, hại cô khó ngủ như thế này. Cuối cùng cô khó chịu xoay người dựa vào lòng anh, nghe nhịp tim của anh mới dần dần đi vào giấc ngủ.

Có Quan Quý Minh đi cùng, Cận Tiểu Đình hẹn Lâm Từ Khâm, mà Quan Quý Minh thì ngồi ở bàn ngay phía sau lưng cô, chỉ sợ Lâm Từ Khâm nổi giận sẽ làm gì Cận Tiểu Đình. Có Quan Quý Minh ở cạnh, Cận Tiểu Đình cũng cảm thấy an tâm hơn. Cho dù Lâm Từ Khâm có ra tay với cô nhất định sẽ không đánh lại người cao to như Quan Quý Minh. “Sao hôm đó anh đến tìm em, ba em lại nói em sắp kết hôn? Có thật không?” giọng nói Lâm Từ Khâm có vẻ không vui.

“Phải... Em sắp kết hôn.” Cận Tiểu Đình nhỏ giọng, chột dạ không dám nhìn thẳng Lâm Từ Khâm.

“Kết hôn với ai? Khi nào tổ chức?” Lâm Từ Khâm trừng mắt nhìn cô, Cận Tiểu Đình không biết phải giải thích thế nào, không thể nói cô và Quan Quý Minh đi uống rượu xong sau đó tỉnh lại trên giường Quan Quý Minh được. Sau khi tỉnh lại, cô còn bị Quan Quý Minh bắt ép làm thêm một lần, quá trình kịch liệt đó khiến cho cô chỉ vừa nhớ lại thôi cũng đã đỏ mặt, sau đó cha mẹ hai bên xông vào, phát hiện bọn họ trần truồng nằm trên giường... dù thế nào cũng không thể nói.

“Em đã ngủ với hắn ư?” Lâm Từ Khâm trực tiếp hỏi thẳng. Cận Tiểu Đình đỏ mặt, cô không thể ngờ được Lâm Từ Khâm lại có thể hỏi thẳng như vậy, cô càng chột dạ.

“Thật sự đã ngủ với hắn?” mặt Lâm Từ Khâm đen một nửa, mỗi lần anh ta muốn hôn môi cô vẫn luôn bị cô cự tuyệt, chứ đừng nói chi tiến thêm một bước nữa. Bây giờ biết được cô lên giường với thằng đàn ông khác, Lâm Từ Khâm cảm thấy tức điên!

“Phải.” Cận Tiểu Đình gật đầu.

“Tại sao lại lên giường với hắn?” Lâm Từ Khâm siết chặt nắm đấm.

“Em không cố ý, xin lỗi anh.” Cận Tiểu Đình tự biết mình đuối lý, cô cũng không biết tại sao mình lại rơi vào tai họa này, sau khi uống hai ly rượu lại cùng anh trai nhà bên lên giường. “Đã ngủ với nhau rồi còn nói không cố ý ư?” Lâm Từ Khâm kích động đến mức muốn bóp nát cái ly trong tay.

Cận Tiểu Đình hoảng hốt, hơi lui về phía sau. May mắn đã có Quan Quý Minh ở phía sau cô, nếu có gì bất trắc, cô có thể lập tức trốn ngay ra sau lưng anh.

“Chúng ta chia tay đi! Tôi không muốn chia sẻ một người phụ nữ với một thằng đàn ông khác.”

“Ừ.” Không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, Cận Tiểu Đình ngây ngô lập tức gật đầu.

“Em!” Lâm Từ Khâm trừng mắt, cô cứ vậy mà đồng ý chia tay ư? Sao anh lại có một người bạn gái ngoan như vậy chứ.

“Anh cũng đã đồng ý chia tay, vậy... vậy...” Cận Tiểu Đình dè dặt cẩn thận nói những lại những gì ba cô đã từng nói với Lâm Từ Khâm, “Anh có thể đến tham dự lễ cưới của tụi em không?”

Lửa giận bốc phừng phừng, Lâm Từ Khâm hung dữ trừng mắt nhìn Cận Tiểu Đình. Khi cô bị trừng mắt né tránh thì anh bắt lấy tay cô, nghiến răng nghiến lợi nói, “Em coi tôi là cái gì hả?”

“Em.. Em..” Cận Tiểu Đình bị lửa giận trong mắt anh làm cho hoảng sợ, dùng sức rút tay mình lại, nhưng bị anh gắt gao nắm chặt. Quen nhau ba năm, cô hiểu khá rõ cá tính của Lâm Từ Khâm, anh đang muốn bùng nổ.

“Cận, Tiểu, Đình, tốt nhất đừng để tôi gặp lại em lần nữa! Nếu không...”

“Buông tay ra!” Quan Quý Minh ra mặt, chỉ dùng một tay anh đã có thể khiến cho Lâm Từ Khâm buông tay Cận Tiểu Đình ra. Anh kéo Cận Tiểu Đình ra sau lưng mình, bày ra tư thế bảo vệ, “Cậu không hợp với Tiểu Đình.”

“Anh Quan...” Cô giống như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, trốn sau lưng Quan Quý Minh. Lâm Từ Khâm liếc anh một cái, sau đó khinh khinh trở lại chỗ ngồi, “Anh là người sẽ kết hôn với Tiểu Đình ư?”

“Hoan nghênh cậu đến tham dự hôn lễ của chúng tôi.”

“Đừng hòng!” Đột nhiên Lâm Tử Khâm đứng lên, đá cái ghế một cái, kinh động đến người trong cửa tiệm, “Cô gái ngốc hết chỗ nói này này, nếu anh muốn thì tôi đưa cho anh, tôi đây không thèm!”

Cận Tiểu Đình nghe anh nói những lời vô tình như vậy thì lòng nhói lên một chút, thì ra 3 năm tình cảm lại vô nghĩa như vậy.

Quan Quý Minh nhàn nhạt nhìn Lâm Tử Khâm, thái độ thiếu chín chắn của hắn làm cho anh muốn dạy dỗ cậu ta một phen, nhưng anh đã hứa với ba Cận, phải là một người đàn ông cứng chặc, cũng muốn khiến cho Cận Tiểu Đình cảm thấy an toàn khi ở bên anh, cho nên anh nhẫn nhịn.

“Anh Quan?” Cận Tiểu Đình kéo góc áo của Quan Quý Minh, cô thật sự rất sợ hai người họ đánh nhau. Quan Quý Minh vỗ vỗ tay cô, nhìn cô trấn an, sau đó nói với Lâm Tử Khâm: “Cậu quen Tiểu Đình 3 năm, có biết vì sao cậu vẫn không thể chiếm được cảm tình của ba cô ấy không?”

Nghe câu nói của anh, mặt Lâm Tử Khâm hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng cậu ta vẫn không chịu thừa nhận, “Ai nói.....”

“Bởi vì cậu không đủ chín chắn.” Quan Quý Minh không có Lâm Tử Khâm phản bác, ngắt ngang nói tiếp, “Cậu khiến cho Tiểu Đình đau khổ nhiều bao nhiêu, trong lòng cậu rõ nhất, cô ấy lãng phí 3 năm trời quen một người như cậu như vậy đã đủ rồi. Tôi sẽ không để cô ấy tiếp tục lãng phí thời giờ của mình với cậu nữa, huống chi cậu cũng chưa bao giờ thừa nhận Tiểu Đình là bạn gái của cậu, không phải sao?”

Nói xong Quan Quý Minh nắm tay Cận Tiểu Đình rời đi, để lại một mình Lâm Tử Khâm hối hận không thôi.

...

Hôm nay là ngày kết hôn của cô. Cô không mặc váy cưới trắng tinh mà mặc sườn xám truyền thống. Quan Quý Minh cũng không mặc âu phục thất cả vạt, mà mặc quân phục.

Cô dâu nào cũng thích mặc soa-rê trắng. Nhưng anh và cô đã thống nhất ý kiến, không mặc váy cưới, bởi vì trên người của cô chỗ nào cũng có dấu ấn của anh, dù có trang điểm lên cũng không thể che dấu. Thực ra Quan Quý Minh cũng không muốn chia sẻ với người khác da thịt non mịn của cô, nên sườn xám là lựa chọn tốt nhất.

Lúc trước đã nói chỉ làm đơn giản mà long trọng. Bây giờ Cận Tiểu Đình nhìn lại, quả thật đơn giản. Không có người chủ trì buổi tiệc làm nóng không khí, cũng không có những ca sĩ ăn mặc mát mẻ đứng hát trên sân khấu. Còn về phần long trọng, quả thật cũng có phần long trọng, bởi vì ba cô mời hết tất cả những bạn bè trong quân đội đến dự, hơn nữa còn có bạn của Quan Quý Minh. Khắp phòng tiệc có đến hai phần ba số người mặc quân phục, đến nỗi khiến những người đi ngang qua tò mò ngoái lại nhìn.

“Vẫn còn căng thẳng ư?” Quan Quý Minh ôm vai cô, hai mắt sáng ngời, cuối cùng anh cũng có được cô.

“Ba em thật khoa trương.” Cô bấu môi làm bầm.

Quan Quý Minh cười nhẹ, “Bởi vì em là con gái bảo bối duy nhất của ba, sau này nếu chúng ta có con gái, anh cũng sẽ làm như vậy.

“Anh Quan!” Cận Tiểu Đình hờn dỗi kêu lên. Quan Quý Minh nhéo nhẹ cái mũi hơi nhăn nhăn của cô. Anh không để ý đến chuyện thân mật với Cận Tiểu Đình trước mặt người ngoài, “Nếu như em không thích có nhiều người, vậy thì chúng ta bỏ chạy đi được không?”

“Anh đừng đùa.” Cô biết Quan Quý Minh chỉ nói đùa thôi, chứ nếu bỏ chạy thật, ba mẹ hai bên không nổi giận dùng đòn mối lại.

Lúc này, Quan Quý Minh thấy Hà Lệ đang dùng sức vẫy tay với anh. Anh quyết định ôm lấy Cận Tiểu Đình cùng đến đó nhưng cô không chịu. Anh hiểu lầm cô đang ghen, không khỏi cười khê, “Cô ấy thật sự không phải là bạn gái của anh, em xem, bên cạnh cô ấy còn có một người đàn ông khác, đó là chồng cô ấy, Hà Lệ đã kết hôn rồi.”

Cận Tiểu Đình nghe nói Hà Lệ đã kết hôn, lại càng chột dạ cúi đầu, “Em không qua đó đâu.”

Thấy vậy Quan Quý Minh cũng không miễn cưỡng, “Được rồi! Anh đi chút rồi về ngay.”

“Dạ.”

“Không cho phép em nghĩ ngợi lung tung.” Anh bắt ngờ hôn nhẹ lên môi cô, chọc cho cô hờn dỗi rồi mới đi đến chỗ của Hà Lệ.

Chưa đủ 19 tuổi đã làm cô dâu cũng không có gì lạ. Bạn của cô có người vừa 18 tuổi đã đi lấy chồng. Cô cũng đã làm phù dâu mấy lần. Nhưng đến phiên cô kết hôn, nói không căng thẳng thì quả thật là gát người. Nhất là sau khi Quan Quý Minh rời khỏi cô, cô lại càng khẩn trương hơn, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi. Vì thế cô hít sâu, tự mình thả lỏng. Cô tự nhủ sau 10 phút nữa cô đã có thể rời khỏi hiện trường rồi, kiên nhẫn thêm chút thôi.

Khi cô nghĩ như vậy, cơ thể cũng thả lỏng một chút, nhưng nụ cười vẫn rất ngượng ngao. Cô chợt chú ý có người đi về phía cô, vừa ngẩng đầu lên nhìn thì suýt chút nữa làm rơi ly rượu trong tay. Người đi về phía cô chính là Lâm Tử Khâm. Cô căng thẳng, ánh mắt hướng về phía Quan Quý Minh như cầu cứu, nhưng mà anh không nhận thấy, còn một chút nữa thôi là cô sẽ cất bước chạy về hướng của Quan Quý Minh, nhưng Lâm Tử Khâm bỗng dừng lại ở chỗ cách cô khoảng chừng 10 bước, khiến cô nhẹ nhàng thở ra. Sau đó là một tiếng hét lên làm trái tim Cận Tiểu Đình như muốn ngừng đập.

“Cận Tiểu Đình! Cậu kết hôn ư? Cậu thật sự khiến cho người khác phải kinh hãi!” Lâm Tiểu Lâu giống như dùng tốc độ 100km/h chạy đến trước mặt Cận Tiểu Đình, sau đó dang rộng tay ôm cô, hét lên: “Trời ơi trời! Đây là cái thế giới gì vậy!”

“Tiểu... Tiểu Lâu!” Cận Tiểu Đình trừng to mắt. Vẻ mặt như không thể tin được. “Cậu về đây khi nào?”

“Mới vừa đáp máy bay hôm nay.” Lâm Tiểu Lâu buông cô ra, vén vén mái tóc ngắn hoạt bát, “Nếu tớ không coi mail, không nhận được mail cậu gửi cho tớ, tớ còn không biết là cậu sắp kết hôn!”

“Cảm ơn cậu đã về gấp như vậy.” Lâm Tiểu Lâu buồn cười tròn mắt nhìn Cận Tiểu Đình một cái, “Cái gì mà cảm ơn, chúng ta là bạn thân mà!”

“Phải.”

“Tớ khát quá, cho tớ uống miếng nước!” Lâm Tiểu Lâu chớp lấy ly rượu trong tay Cận Tiểu Đình, uống một ngụm, “Lạnh quá!” Cận Tiểu Đình không kịp ngăn cản, “Tiểu Lâu...”

“Yên tâm đi! Tớ là ngàn ly không say mà” Lâm Tiểu Lâu dí dỏm nhìn Cận Tiểu Đình chớp chớp mắt, đồng thời liếc nhìn Lâm Tử Khâm vừa muốn đến gần Cận Tiểu Đình nhưng vì sự xuất hiện của cô mà dừng chân, cô hỏi nhỏ Cận Tiểu Đình, “Sao rồi? Cậu đã nghĩ thông suốt quyết định quảng cái tên Lâm Tử Khâm thú vị kia đi rồi sao?”

“Này... Được rồi.” Cận Tiểu Đình ghé sát tai Lâm Tiểu Lâu. Nói đơn giản ngắn gọn lại mọi chuyện, bao gồm cả việc say rượu loạn tính, nghe xong Lâm Tiểu Lâu vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Sớm phải như vậy mới đúng!” Lâm Tiểu Lâu không hề trách Cận Tiểu Đình không cảnh giác, tùy tiện lên giường với người đàn ông khác, ngược lại còn khen cô, “Trước kia tớ luôn nghĩ mắc cậu chắc là mù rồi mới chọn cái tên đáng ghét Lâm Tử Khâm kia. Có điều bây giờ tớ thấy cậu đã tiến bộ hơn nhiều, ít ra thì anh chàng này cũng hơn Lâm Tử Khâm gấp trăm lần.” Lâm Tiểu Lâu mập mờ chỉ chỉ vào Quan Quý Minh đang tiếp chuyện với người khác, “Chắc chắn, cậu nhìn đi. Đáng đáp như vậy nhất định sẽ khiến cậu hạnh phúc mỹ mãn.”

“Tiểu Lâu!” Cận Tiểu Đình bắt tay ngón tay đang chỉ trỏ lung tung kia lại, gương mặt đỏ bừng, chỉ sợ bị Quan Quý Minh nhìn thấy.

“Tớ chỉ nói sự thật thôi mà!” Lâm Tiểu Lâu rút ngón tay bị chụp lại, lại chỉ về phía Quan Quý Minh, giống như muốn anh nhìn thấy vậy, “Cậu không tin ư? Với khả năng nhìn xuyên thấu của tớ, tớ cam đoan dưới bộ y phục kia nhất định là một cơ thể cường tráng dũng mãnh, khẳng định ở trên giường vô cùng mãnh liệt.” Lâm Tiểu Lâu nhất mạnh hai chữ mãnh liệt.

“Tiểu Lâu, đừng nói nữa!” Cận Tiểu Đình thật chỉ muốn khóa miệng Lâm Tiểu Lâu lại, hành vi khoa trương của cô ấy đã khiến mọi người chú ý. Lâm Tiểu Lâu nhìn mặt của Cận Tiểu Đình đỏ lên như tôm hấp, cô cười to, “Không phải chứ! Tớ đoán trúng rồi sao!”

“Tiểu Lâu!” Lúc này bên ngoài đã nhao nhao, Lâm Tiểu Lâu thu hồi gương mặt tươi tắn, cảnh giác nhìn ra bên ngoài.

“Tiểu Lâu?”

“Hử?” Lâm Tiểu Lâu lại cười tươi. “Cậu sao vậy?” Cô cảm thấy Lâm Tiểu Lâu hơi là lạ.

“Không có gì đâu.” Lâm Tiểu Lâu pha trò hơi quá, nhưng khi cô nhìn thấy một người đàn ông đeo kính râm xuất hiện trong buổi tiệc cô liền biết có chuyện không ổn. Tuy nhiên cô vẫn cười trấn an, cô hắng giọng nói với Cận Tiểu Đình: “Trước hết là tớ đến để chúc phúc cho cậu, chúc cậu vui vẻ hạnh phúc. Kế tiếp là... nói hẹn gặp lại. Tớ còn phải bay về lại Hồng Kông. Sau này có gì cứ liên lạc với tớ.”

“Nhưng mà không phải cậu vừa xuống máy bay sao?”

Lâm Tiểu Lâu ngắt lời Cận Tiểu Đình, “Không sai, nhưng cậu biết đó, tớ rất bận, cho nên hẹn gặp lại lần sau nha.”

Cận Tiểu Đình còn chưa kịp mở miệng, Lâm Tiểu Lâu đã biến mất khỏi mắt cô, mà cái người nam kính râm đó cũng không thấy đâu. Chẳng lẽ Lâm Tiểu Lâu có quan hệ gì đó với người đàn ông kia ư?

“Tiểu Đình, chúng ta đi mời rượu đi.” Vừa lúc Quan Quý Minh trở lại nhắc nhở cô.

“Dạ.”

“Phải rồi, người lúc này là bạn của em sao? Sao anh chưa từng gặp?”

“Cậu ấy là bạn thân cấp 3 của em” Nói là bạn thân, nhưng từ khi tốt nghiệp đến nay, cô chỉ có thể trao đổi tin tức với Lâm Tiểu Lâu qua email. Quan Quý Minh khẽ cười, anh tin tưởng cô... Tuy anh nói chuyện với Hà Lệ nhưng vẫn đề ý đến cô. Ngay cả Lâm Tử Khâm anh cũng quan sát thấy, “Sau khi mời rượu xong, em về phòng nghỉ trước đi, nếu mệt thì ngủ một giấc.”

Sau khi tiễn khách, cô lần ra giường, đầu óc trống rỗng. Không ngờ người cô lấy không phải là bạn trai đã quen 3 năm, mà là anh trai nhà bên cạnh. Có điều việc khiến cô vui nhất hôm nay là sự xuất hiện của Lâm Tiểu Lâu. Sau khi tốt nghiệp trung học, hai người cũng không có liên lạc gì nhiều. Bởi vì Lâm Tiểu Lâu luôn bay tới bay lui, rốt cuộc là bạn chuyện gì cô cũng không rõ lắm, Lâm Tiểu Lâu cũng không thể trong một khoảng thời gian ngắn giải thích cho cô.

Tuy khách khứa bên ngoài đã ra về một nửa, nhưng cô biết mọi chuyện vẫn còn chưa xong. Bởi vì Quan Quý Minh vẫn còn phải ứng phó với mấy người bạn trong quân ngũ, còn có cả những người do ba mời đến. Lúc này khi mời rượu, cô nghe thấy Quan Quý Minh gọi bọn họ là tướng quân. Thì ra bạn bè của ba đa phần vẫn còn làm việc trong quân đội, xem ra Quan Quý Minh khó lòng mà quay trở lại phòng nghỉ rồi.

Lúc Cận Tiểu Đình sắp chìm vào giấc thì đột nhiên có một sức nặng đè lên người cô. Mùi rượu xông vào mũi cô khiến cô la lên, mở mắt, thì ra là Quan Quý Minh.

“Anh say rồi ư?”

“Em đoán xem?” Anh vùi mặt vào cổ cô, phát ra tiếng cười trầm khàn.

“Anh say rồi.” Cô khẳng định.

“VẬY coi như anh say đi.” Anh ngửi mùi thơm sữa tắm trên người cô, chứng tỏ cô đã tắm xong. Còn anh có thể vận động xong rồi tắm cũng được.

“Hôm nay phải tiếp nhiều khách như vậy, chắc là anh mệt lắm rồi. Anh nghỉ sớm một chút đi, mai còn phải đi làm nữa!” Thật sự thì với quan hệ là anh trai nhà bên, cô chỉ biết Quan Quý Minh là quân nhân, còn lại thì không biết gì cả. Vậy mà bây giờ cô đã trở thành vợ của anh, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Anh sẽ không trễ đâu.” Anh phủ môi lên miệng nhỏ của cô, đầu lưỡi bá đạo tiến sau vào trong, anh muốn một nụ hôn dài đầy kích thích.

Nụ hôn của anh vừa vội vàng vừa mãnh liệt, cô không có cách nào kháng nghị, chỉ có thể dùng đôi tay nắm vào lưng anh. Nhưng động tác này hình như không có tác dụng với anh. Xuyên qua lớp quần áo, cô thể nhận thấy được từng khối từng khối thịt trên lưng anh. Cô đột nhiên hiểu ra thứ này gọi là cơ bắp.

Kết thúc nụ hôn triền miên kia, anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo cô, hôn dọc từ cổ của cô một đường thẳng xuống. Anh thế đêm nay nhất định sẽ hôn lên từng tấc da thịt trên khắp người cô.

“Chúng ta tắt đèn đi có được không?” Cô ngại ngùng yêu cầu.

“Chờ một chút.” Anh nhồm dậy, ánh mắt có ý cười, “Em có biết Hà Lệ đã nói gì với anh không?”

Nhắc tới Hà Lệ, Cận Tiểu Đình giật thót tim.

“Cô ấy nói hôm đó sau khi anh dẫn em ra khỏi quán bar cô ấy mới nhận ra em. Cô ấy rất ngạc nhiên về sự thay đổi của em, ngay cả cô ấy cũng không nhận ra.” Cho nên Hà Lệ mới tới cảnh cáo anh, nhắc anh không được làm chuyện thương thiên hại lý với Cận Tiểu Đình, nhưng anh vẫn làm.

“Vậy, chị ấy nói gì?” Cận Tiểu Đình chột dạ hỏi.

“Cô ấy nói từng nhờ em gửi cho anh một lá thư. Nhưng anh chưa từng nhận được lá thư nào. Em đã làm gì với nó rồi?”

“Cái đó... Lá thư đó...”

“Sao?”

“Bị rớt ướt rồi... Xin lỗi anh...” Cô vẫn luôn không dám nói với anh, chỉ sợ anh tức giận.

“Bị rớt ướt?”

Cận Tiểu Đình chu miệng, một hồi lâu sau mới dám lên tiếng, “Vì ngày hôm đó trời mưa, em đang đợi xe bus thì bị chị ấy gọi lại. Chị ấy tưởng em về nhà anh chơi, nên nhét thư vào tay em. Em định ghé nhà anh nhưng gió thổi càng lúc càng lớn, lá thư bị thổi rơi xuống đất ướt mất...”

Không chỉ có lá thư bị ướt, ngay cả cô cũng toàn thân ướt sũng, đến khi cô về nhà, mở thư ra muốn sấy khô thì lại vụng về làm hư nó. Kết cục của lá thư là bị xé nát, dù có ghép lại cũng không thấy chữ. Hà Lệ có nói lá thư đó rất quan trọng, nhất định phải gửi tận tay Quan Quý Minh. Làm sao cô dám gửi cái đồng rách nát đó cho anh.

“Không phải em tưởng đó là thư tình chứ?”

“Phải.” Lúc đó Hà Lệ vô cùng thân thiết với anh, ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ như vậy thôi.

“Em đúng là đồ ngốc!” Quan Quý Minh xoa xoa tóc cô, lá thư đó chính là hợp đồng kinh doanh quán rượu. Nhưng cũng không quan trọng lắm, bởi vì sau đó Hà Lệ lại gửi một bản khác cho anh, vì cô ấy bảo Cận Tiểu Đình xôn xác, cô không tin tưởng Cận Tiểu Đình được.

“Em xin lỗi...”

“Cái đó không quan trọng.” Quan Quý Minh vươn tay tắt đèn ngủ ở đầu giường. Dù ở trong bóng tối, nhưng với thị lực của anh, anh vẫn có thể thấy được từng chỗ một trên cơ thể của cô, “Bây giờ yêu em mới là quan trọng nhất.” Cận Tiểu Đình vì lời đó mà đỏ mặt.

“Đừng khăn trương, cứ giao tất cả cho anh.”

“Dạ.” Ngoài miệng nói vậy nhưng tay cô vẫn run rẩy, dù đã từng ân ái với anh nhưng cô vẫn cảm thấy căng thẳng.

Trong bóng đêm, Quan Quý Minh vẫn có thể nhìn rất rõ khuôn mặt xinh đẹp đang xấu hổ của cô, vì thế anh cúi đầu hôn nhẹ lên miệng nhỏ của cô, vô cùng dịu dàng tách mở hai chân cô để bàn tay to của anh có thể phủ trọn lên nơi non nớt ấy, bắt đầu treu chọc. Lần này anh vô cùng kiên nhẫn đợi bên trong cô hoàn toàn ướt át mới dùng đầu ngón tay đi sâu vào trong, nhẹ nhàng xọ xát.

“Có khó chịu không?” Cô lắc đầu còn hơi co hai chân lên, điều này ám chỉ cô cũng có cảm giác.

Anh lại luôn thêm một ngón tay vào, khi cô say mê ngậm nga thành tiếng, đôi môi anh liền bắt lấy hai cánh môi non mềm, dịu dàng cọ xát.

Qua mấy lần giao hoan, anh biết u huyết của cô thật sự quá chặt, nếu không chịu tốn thời gian mở rộng thì đêm tân hôn cũng sẽ giống như những lần trước, chỉ có thể bắt buộc cô đón nhận anh.

Qua thời gian tiền diễn rất dài, ngón tay anh đã có thể thoải mái tiến vào thân thể cô, vì vậy anh liền rút rat hay thế bằng côn thịt của mình. Vốn tưởng có thể thuận lợi đi vào thân thể cô hơn những lần trước nhưng vẫn bị ngăn trở, anh mới vào một nửa đã bị vách thịt bên trong đè ép dồn ra, khiến anh không thể không độc ác đẩy mạnh, một cú vào trọn cả cấn.

“Đau...” Cảm giác không thoải mái ở thân dưới khiến cô đẩy anh ra theo phản xạ, nhưng vẫn không thể ngăn cản chuyện anh muốn làm được, mãi đến khi cô cảm nhận được anh đã hoàn toàn nằm trong cơ thể mình, cô mới nhẹ nhàng thờ ra, nhưng vòn tay bé nhỏ vẫn bầu chặt lấy tay anh, thể hiện cô còn đau đớn.

“Thả lỏng, một chút nữa sẽ không đau.” Anh hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn của cô, nửa thân dưới chậm rãi đóng đưa, vì muốn cô sớm thích ứng mà anh đã cố gắng đè chặt ham muốn của mình.

“Anh đừng cử động, thật sự quá đau!” Bàn tay đang bám lấy anh chuyển sang nắm khế, thân thể mềm mại cũng bắt đầu vận vẹo. Nhưng cô đâu biết rằng càng như thế lại càng khiến anh thêm hưng phấn và thêm khát chứ?

Quan Quý Minh gầm nhẹ một tiếng, vốn dĩ anh tính sẽ làm từ từ, nhưng hành động vận vẹo của cô đã khiến anh mất khống chế, bất chấp sự đau đớn của cô, đêm nay anh sẽ phát tiết toàn bộ trong cơ thể chặt chẽ này, đến tận khi anh thoải mái mới thôi! Khi anh nghe thấy cô nằm dưới thân anh dồn dập thờ gấp, anh đau lòng ôm lấy cô, dịu dàng rót vào tai cô những lời yêu thương ngọt ngào nhất.

Cảm giác có thứ gì đó di chuyển trên tóc cô, Cận Tiểu Đình mở mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt cô là bộ quân phục trên người Quan Quý Minh, anh đang ngồi trên giường, dịu dàng nhìn cô. Không thể không thừa nhận rằng, sau khi mặc quân phục vào nhìn Quan Quý Minh vô cùng khí thế mang theo cả sự uy nghiêm, cho dù là y phục hàng ngày thì khí thế quân nhân của anh cũng không hề bị giảm bớt.

“Anh làm em thức giấc à?” Ánh mắt đầy yêu thương.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Trải qua đêm vừa rồi, cô cảm thấy thân thể như tan ra, nơi giữa hai chân vẫn không khỏe.

“Đã 6 giờ tối rồi, em đã ngủ gần một ngày.” Cận Tiểu Đình mở to mắt, lập tức bật dậy, cô không biết mình lại ngủ nhiều đến thế. Nhưng sau đó một giây cô lại chui vào chăn, bởi vì cô chỉ mặc duy nhất một cái quần nhỏ trông rất dễ thương. Tuy rằng đã kết hôn, nhưng cô vẫn rất ngại ngùng, không thể thân nhiên trước mặt anh.

“Em cứ nằm đi, không sao đâu.” Anh ấn vai cô muốn cô nằm xuống, đồng thời lấy ra hai phong thư trong túi, “Hôm nay ba gọi điện thoại cho anh kêu anh về, nói em có thư, muốn anh đem tới cho em.”

Cận Tiểu Đình nhận thư thì thấy đó là thư Lâm Tiểu Lâu gửi cho cô, Chữ viết của Lâm Tiểu Lâu lúc nào cũng vậy, viết ngoáy như gà bới. Thư còn lại là giấy báo kết quả thi đại học, đã bị mở ra rồi. Chắc hẳn là ba cô đã xem qua. Cô rút phiếu điểm ra xem. Quả nhiên cô đã thi rớt, cô đúng là vô duyên với đại học mà.

“Điểm thi như thế cũng không phải là quá tệ, vẫn có thể học đại học, nếu em muốn thi lại cũng được.” Quan Quý Minh nhìn phiếu báo điểm của cô rồi lại nhìn nét mặt cô, đoán được cô thi rớt nên lên tiếng an ủi.

“Ừm.” Cô nặng nề thờ ra. Thành tích học tập ở trường của cô không tệ, lại thất bại ở kỳ thi đại học, không trúng nguyện vọng một nhưng tuyệt đối đủ đạt nguyện vọng hai.

Phải rồi, hôm nay lúc anh về nhà, mẹ có nói cơ thể em không khỏe, thật không? Em không khỏe chỗ nào?” Anh đã đồng ý với ba Cận là sẽ chăm sóc cô thật chu đáo.

“Không, không sao đâu!” Về mặt của Cận Tiểu Đình vô cùng chột dạ, đẩy gương mặt cương nghị vẫn luôn kè sát cô ra. Dù sao chuyện này không cho anh biết vẫn tốt hơn.

Cô càng đẩy anh ra, Quan Quý Minh lại càng tới gần. Tay anh chống hai bên người cô, khiến cô chỉ có thể trốn dưới lớp chăn kia, để lộ đôi mắt long lanh, “Chúng ta là vợ chồng, có chuyện gì lại không thể cho anh biết?”

“Không phải... Chuyện đó... Anh, anh không cần phải biết đâu!” Ai da! Anh làm ơn đừng hỏi nữa được không. Chuyện này rất khó mở miệng.

“Chuyện gì mà anh không thể biết chứ?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt đầy nhu tình. Cuối cùng anh nhìn theo tầm mắt của cô xuống khăn trải giường hỏi, “Sao lại đổi khăn trải giường?”

“Ah...”

“Hử?”

Cận Tiểu Đình biết không giấu được nữa, đành phải nói ra, “Xin lỗi anh... Cái đó đến đột ngột quá nên đã làm dơ khăn trải giường...”

Cô ngủ đến trưa thì tỉnh dậy, thấy chăn mền đỏ một mảng như máu, cô sợ hãi không biết làm sao. Sững sốt một chút cô mới nhớ là ‘cái đó’ đến. Cô chán nản vì lúc sáng dậy đi toilet mà không phát hiện mình có. Báo hại cô phải giặt quần lót, đổi khăn trải giường, nhưng vẫn bị mẹ Quan phát hiện. Mẹ Quan còn an ủi đây không phải là chuyện gì đáng ngại, đừng để trong lòng. Ngày kế tiếp sau đêm tân hôn hẳn phải là một ngày lãng mạn mới đúng, không ngờ lại có kinh nguyệt ngay lúc này.

Quan Quý Minh nhất thời hiểu ra mẹ anh nói cơ thể cô không khỏe là ý gì, “Nghĩa là vào thời gian có kinh nguyệt em sẽ không thoải mái ư?”

“Dạ.” Đau đến mức cô còn không ăn trưa.

“Giờ đã đỡ hơn chưa?”

“Đỡ một chút.” Sau khi uống một viên thuốc giảm đau thì thoải mái hơn nhiều.

Thì ra chỉ là có kinh nguyệt, điều này làm cho Quan Quý Minh yên tâm phần nào. Nhưng vẫn không giấu được vẻ thất vọng trên mặt anh. Anh đã định nhân mấy ngày này cố gắng để cô có thai, “Em tự xuống giường được không?”

“Được.” Mũi chân vừa chạm tới sàn nhà lạnh buốt, bụng cô lập tức co thắt đau đớn, cô hơi co người lại.

Quan Quý Minh đỡ cô, đầy quan tâm hỏi: “Em có chắc là tự xuống giường được không?”

“Được mà.” Cận Tiểu Đình tỏ vẻ xác thực.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc, cố gắng làm như không có việc gì của cô, trong lòng Quan Quý Minh vừa thương lại vừa xót. Anh nắm tay cô gắng từng tiếng rõ ràng, lại thâm tình nói với cô, “Tiểu Đình, em không cần phải khách sáo như vậy, cứ xem nơi này như nhà của mình đi.” Thấy cô vẫn luôn không dám nhìn thẳng anh, anh nói tiếp, “Anh biết cần phải cho em thời gian chấp nhận việc chúng ta nhanh chóng kết hôn như vậy, nhưng xin em cũng cho anh chút thời gian, anh sẽ chứng minh cho em thấy anh là một người chồng tốt, anh sẽ đối xử tốt với em.”

Cận Tiểu Đình cúi đầu, thì ra chuyện gì anh cũng biết cả. thật lòng mà nói lấy anh cũng không phải không tốt, nhưng mà mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức khiến cô cảm thấy không thực, giống như một đứa bé uống trộm rượu của ông nội, say sưa, sau đó trò chơi kết thúc, mọi thứ lại trở lại bình thường.

“Cặp vợ chồng nào cũng phải trải qua tình yêu cuồng nhiệt rồi mới tỉnh đến chuyện chung thân. Nhưng chúng ta lại đi trước người khác một bước, nhảy cóc qua giai đoạn này. Nếu em không để ý, chúng ta có thể quay lại giai đoạn yêu nhau cuồng nhiệt. Lát nữa xuống lầu sẽ tạm thời quên đi thân phận vợ chồng, chỉ cần nhớ chúng ta là người yêu của nhau là được rồi, như vậy được không?”

“Dạ.” Cô dùng sức gật đầu.

“Anh định dẫn em đi dạo, nhưng cơ thể em không khỏe, hay là lần sau hãy đi!”

Vừa nghe nói có thể ra ngoài, Cận Tiểu Đình vội vàng mở miệng: “Không có, em vừa uống thuốc rồi.”

“Em chắc chứ?” Anh nhìn cô buồn cười.

“Chắc!”

“Được rồi! Sau khi ăn cơm xong anh sẽ dẫn em đi dạo.”

“Chúng ta lại đi đến quán bar sao?” Cô hỏi dò.

Quan Quý Minh lắc đầu cười to, “Không. Muốn đến quán bar lần sau anh sẽ dẫn em đi.”

“Vậy sau khi ăn cơm xong chúng ta đi đâu?” Cô có chút mong chờ.

“Em đi thì sẽ biết.” Anh ra vẻ thần bí.

Cơm nước xong, Quan Quý Minh lái xe dẫn cô đi đến một cửa hàng bánh ngọt nổi tiếng, anh gọi bánh Tiramisu cho cô, còn có hồng trà mà cô yêu thích. Điều này làm Cận Tiểu Đình thật sự kinh ngạc. cô vẫn luôn muốn đến tiệm này nhưng Lâm Tử Khâm không thích đồ ngọt, cũng không muốn dẫn cô đến đây, chỉ muốn cô đi với anh ta đến khu vui chơi.

“Cửa hàng này lúc nào cũng mở cửa, chúng ta có thể ngồi đến 10 giờ rồi về.” Anh chọn một chỗ, nắm tay cô ngồi xuống.

“Sao anh lại biết...” Cận Tiểu Đình nhìn anh ngoài ý muốn.

“Bây giờ chúng ta là người yêu. Người yêu hẳn là phải hiểu thói quen của nhau. Bao gồm thích ăn món gì, ghét món nào, hay là lúc em đến kỳ kinh nguyệt có thể ăn đồ ngọt hay không, hoặc là phải mát xa bụng giúp em giảm bớt đau đớn khi bị hành kinh, hoặc là khi tâm trạng em không vui, phải biết làm gì đó cho em vui vẻ.”

Lời nói của anh thật sự làm cho cô cảm động, Lâm Từ Khâm chưa bao giờ suy nghĩ cho cô những việc này.

“Cuối tuần được nghỉ ngơi, chúng ta lại đi ra ngoài chơi.” Quan Quý Minh nói như đã lên kế hoạch sẵn. “Chúng ta có thể đi xem phim. Gần đây có chiếu một bộ phim tình cảm. Nghe mọi người nói rất hay, tên là “Gánh xiếc mặt trời”, là một câu chuyện tình yêu rất hay, không nên bỏ qua.”

Cận Tiểu Đình lại tiếp tục kinh hi. Anh biết cô thích xem phim tình cảm!

“Chúng ta cũng có thể đi KTV, hát một trận cho đã, coi như giải tỏa áp lực.”

Nói đến đây, Cận Tiểu Đình đã hưng phấn không thôi, vội vàng tiếp lời, “Sau khi đi hát xong chúng ta có thể đi chụp hình sticker!”

Tất nhiên là anh tán thành với đề nghị của Cận Tiểu Đình, phụ họa theo lời nói của cô, “Sau đó chơi đập búp bê.”

“Được!” Lời Quan Quý Minh nói khiến cho cô thật muốn cuối tuần này đến nhanh nhanh một chút, cô vui vẻ thảo luận chuyện đi chơi với anh. Lúc phục vụ đem bánh ngọt đến cô lại giật mình, “Cái này...”

Quan Quý Minh đoán trước được cô sẽ có vẻ mặt như thế này, cười nghiêm túc đẩy cái bánh đến trước mặt cô, chủ động cắn một miếng dứt cho cô ăn, “Ăn không hết có thể mang về nhà.”

“Dạ.” Cô há miệng ngậm lấy, vẻ mặt thỏa mãn

Anh lại dứt cô ăn một miếng. Ánh mắt đầy yêu thương nhìn nụ cười của cô.

“Anh không ăn ư?” Đột nhiên Cận Tiểu Đình nhìn anh, hai mắt mở to, chu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, “Hay là... Anh không thích đồ ngọt?”

“Anh có thể ăn một cái bánh lớn, nhưng mà anh không tính dành ăn với em.” Anh lại dứt cô ăn thêm một miếng, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của cô là anh đã thấy rất vui rồi.

“Nhưng không phải người yêu đều phải chia sẻ cho nhau sao?” Lần này cô kéo cánh tay anh, ánh mắt có chút mong chờ.

“Em không sợ anh ăn hết hả?” vừa nói, anh vừa cắn một miếng lớn như cô mong muốn, bỏ vào miệng trước mặt cô lại bị cô kháng nghị.

“Anh cắn miếng lớn quá rồi!” Bánh ngọt đã mất hết một phần tư.

Không thèm để ý đến kháng nghị của cô, Quan Quý Minh vẫn tiếp tục như vừa rồi, ăn hết nửa cái bánh.

“Anh không ghét ăn đồ ngọt ư?”

“Nếu anh nói anh thích đồ ngọt còn hơn em em tin không?” Anh cười với cô.

Câu trả lời của Quan Quý Minh làm cho Cận Tiểu Đình cảm thấy ngoài ý muốn. Thì ra anh đúng là có sở thích giống cô, rất giống như một đôi ăn ý.

“À!” Cô lại lên tiếng kháng nghị, đồng thời cướp lại cái bánh, mặc cho hành vi của bọn họ khiến cho người khác chú ý. Dù sao cũng chỉ là tình nhân vui đùa mà thôi.

Khi bánh ngọt chỉ còn một miếng cuối cùng, lúc này Cận Tiểu Đình mới phát hiện nãy giờ Quan Quý Minh toàn nhường cho cô ăn, cô cảm thấy như vậy không hay chút nào. Vì thế cô đẩy miếng bánh cuối cùng đến trước mặt anh.

“Không ăn nữa hả?” Anh rất hưởng thụ vẻ mặt của cô, vô cùng sinh động.

“Cho anh ăn đó.” Quan Quý Minh nhú mày, há miệng ra ăn, lại bất chợt kéo cô lại gần, dùng bàn tay to giữ gáy cô, phủ lên cái miệng nhỏ của cô, chia sẻ với cô miếng bánh cuối cùng.

Hành động to gan của Quan Quý Minh khiến tim của Cận Tiểu Đình như ngừng đập. Cũng may bọn họ ngồi ngay góc khuất ít ai chú ý. Hơn nữa đáng người Quan Quý Minh vô cùng cao lớn, nếu không lát nữa không biết cô còn mặt mũi nào để ra khỏi đây không nữa.

“Há miệng ra.” Cô nghe lời mở miệng nhỏ ra để đầu lưỡi anh xâm nhập vào, còn có mùi hồng trà. Mỗi lần môi lưỡi quấn lấy nhau cô luôn có vẻ ngại ngùng, nhưng mà lần này cô không hề ngại ngùng chút nào. Dưới sự dụ dỗ của anh, cô to gan quấn quýt với anh, mãi đến khi anh chủ động ngưng không hôn nữa, cô mới dựa vào lòng anh thở gấp.

Tuy rằng bánh ngọt, nhưng nụ hôn của anh lại càng ngọt hơn.

Chương 5

Không lâu sau khi cưới, Cận Tiểu Đình trở lại thân phận học trò, trở thành một sinh viên năm nhất cho nên kế hoạch mang thai không thể không hoãn lại được. Mới đầu Quan Quý Minh còn dùng bao cao su, nhưng sau mấy lần, ngay cả bao cao su anh cũng không thèm dùng nữa mà ở giây phút cuối cùng rút ra khỏi thân thể cô, bắn lên vùng bụng bằng phẳng của Cận Tiểu Đình. Không được tiết vào u huyết căng chặt của cô luôn khiến anh tiếc nuối, Cận Tiểu Đình cũng chú ý tới cảm giác mát mát của anh cho nên bắt đầu chủ động sử dụng thuốc tránh thai. Khi đó cảm giác mát mát trên mặt anh mới được thay bằng vẻ thỏa mãn, cô cũng được hưởng thụ sự sung sướng khi dòng dịch tình nóng bỏng tràn ngập thân thể mình.

Cô không thể không công nhận Quan Quý Minh là một người đàn ông tốt, ngoài việc tan tằm đứng giờ về nhà cùng cô ăn tối, đôi khi có những cuộc hẹn gặp với bạn bè không thể từ chối được, anh cũng đưa cô theo, luôn luôn đặt cô ở vị trí đầu tiên.

Nhìn đồng hồ trên tường, đoán anh cũng sắp về đến nhà, Cận Tiểu Đình nhanh chóng bê đĩa đồ ăn cuối cùng đặt lên bàn, hôm nay là sinh nhật của anh, cô nhất định phải làm cho anh cảm động mới được!

Quan Quý Minh vừa bước vào nhà đã cảm nhận rõ ràng sự khác lạ, nhưng anh không có thời gian để đoán đó là gì, vì anh phải mở rộng vòng tay đón lấy Cận Tiểu Đình đang lao về phía anh, “Có chuyện gì mà em vui vậy?” Anh khẽ hôn lên vầng trán cô, đây chính là việc đầu tiên phải làm khi anh về nhà.

“Hôm nay anh về muộn 15 phút.” Cô chu môi bất mãn nói.

“Kẹt xe.” Anh nói qua lí do.

“À...” Cận Tiểu Đình nhăn mũi, giả bộ tức giận, “Anh mà còn về muộn nữa, em sẽ đổ hết thức ăn trên bàn đi!”

Quan Quý Minh cười xoa xoa tóc cô, xin lỗi: “Xin lỗi em, lần sau sẽ không.”

Nói xong, anh lại đi về phía phòng bếp, Cận Tiểu Đình lại ngăn anh lại, “sao thế? Không phải muốn ăn cơm sao?”

“Anh đi tắm trước đi, đi tắm trước!” Cô đẩy anh về phía phòng tắm.

Thấy cô kiên trì, anh đành để cô tùy ý đẩy mình về phía phòng tắm, “Em giúp anh tắm sao?” Mỗi lần thế này anh đều nói giỡn với cô, mà cô thì luôn ngưng ngưng chuẩn bị.

“Được!” Quan Quý Minh hơi kinh ngạc, đây đâu phải lời cô sẽ nói chứ?

“Nhanh chút đi!” Cô gấp gáp muốn đẩy anh vào phòng tắm.

Đây là lệnh của vợ yêu, anh chỉ có thể lĩnh chỉ.

Nếu là trước đây thì anh chắc chắn sẽ muốn cô trong phòng tắm, nhưng lần này thì không, anh cũng không định biến phòng tắm thành hiện trường án mạng, một tháng phụ nữ chỉ không tiện có mấy ngày, anh có thể nhịn được, sau này sẽ đòi lại gấp bội!

Trải qua sự phục vụ của cô, anh đã nằm trong bồn tắm lớn, mà bàn tay nhỏ bé của cô thì đang đi chuyển trên người anh, để dòi đi sự tập trung của nửa thân dưới, anh chỉ nhìn chăm chăm vào nụ cười thần bí lại đáng yêu của cô, mãi đến khi tắm rửa xong, cô mặc quần áo vào cho anh, cài xong nút áo cuối cùng anh không nhịn nổi nữa, nâng mặt cô lên, hung hăng hôn cô.

Sức hấp dẫn của cô đối với anh chỉ có tăng mà không giảm, giống như nam châm vậy, cực nam và cực bắc càng gần nhau thì càng không tách ra nổi. Cận Tiểu Đình gấp gáp túm lấy áo anh, liên tục thờ dốc, nếu không phải ngang hông còn có một bàn tay to giữ chặt thì cô đã ngã xuống từ lâu rồi.

“Chúng ta đi ăn cơm đi.” Anh vỗ về đôi môi đỏ tươi bị hôn đến sưng lên, khàn giọng nói.

“Ừm.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đang tựa vào lồng ngực rắn chắc của Cận Tiểu Đình hơi đỏ lên, chỉ một nụ hôn thôi thế mà làm cô quên luôn cả chuyện cơm nước.

Khi Quan Quý Minh đi đến bàn ăn, nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn ngon, anh càng tin tưởng phán đoán của mình, “Phong phú vậy sao?”

Cô kéo tay anh, ấn anh ngồi xuống, “Em mất hơn một tiếng mới làm xong đó, anh nếm thử xem ăn có ngon không?”

Quan Quý Minh cười cầm đũa lên, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, cẩn thận nhai nuốt.

“Ăn ngon không?” Lồng bàn tay cô cũng sưng mọng rồi.

“Ăn ngon lắm.” Anh cũng chẳng soi mói tay nghề của cô, mùi vị hơi khác nhưng anh vẫn ăn rất ngon lành, bởi vì có thể được ăn đồ ăn người yêu mình nấu là một chuyện vô cùng hạnh phúc rồi, hương vị cũng chỉ là thứ yếu.

Cận Tiểu Đình nhẹ nhàng thở ra, trên mặt đầy tươi cười, cô cũng khá tự tin về khả năng nấu nướng của mình.

“Cha mẹ đâu?” Anh và com, trước mặt cô, anh cũng không che dấu tương ăn của mình.

“Đi tham gia hoạt động của khu tập thể rồi, nói sẽ về muộn, bảo chúng ta không cần chờ hai người về ăn com.”

“Ồ? Lại là hoạt động của khu tập thể.” Anh có thể đoán trước là cha mẹ sẽ lại đem giải thưởng lớn gì đó trở về, “Anh nghĩ đêm nay chắc chưa đến 12 giờ thì cha mẹ chưa về được đâu.”

“Náo nhiệt lắm sao?”

“Toàn bộ người già của mấy khu tập thể tập trung lại, em nghĩ sao?” Anh múc một chén canh, uống từng ngụm.

Cận Tiểu Đình rất chú ý đến mỗi cử chỉ hành động của anh, mãi đến khi anh sắp ăn no, thừa dịp anh ngửa đầu uống canh mới chạy tới tủ lạnh lấy bánh ngọt ra, khi anh nhìn tới thì cô hô to, “Sinh nhật vui vẻ”

Quan Quý Minh sững người, lúc này mới hiểu ra sự khác thường của cô là vì hôm nay là sinh nhật anh.

“Anh ước một điều ước đi!” Cô đặt bánh ngọt lên bàn nói.

Anh khẽ cười, nhắm mắt lại, đồng ý ước nguyện, sau đó mở mắt ra.

“Anh cầu nguyện điều gì thế?”

“Nguyện vọng mà nói ra sẽ không linh nữa.”

Cận Tiểu Đình cau mày, nhưng cô vẫn vui vẻ đặt một con dao cắt bánh vào tay anh, “Anh cắt bánh đi.”

Anh nhận lấy dao nhỏ, cũng kéo tay cô, để cô ngồi lên đùi anh, nhưng anh không cắt bánh ngọt mà lại để dao cắt bánh sang một bên, lấy ngón trỏ quẹt một chút kem tươi đưa vào trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, “Ăn ngon không?”

Cô há miệng ngậm lấy, “Ừm!” Cô thích nhất là đồ ngọt, điều này anh biết rất rõ.

Nhìn ngón tay của mình ra vào vào cái miệng nhỏ của cô, cảm nhận được đầu lưỡi mềm mại, ánh mắt anh càng thêm thâm trầm, “Mấy ngày nay thân thể em không khỏe, nên ăn nhiều đồ ngọt một chút!”

Cận Tiểu Đình cũng học theo anh, dùng ngón trỏ quẹt chút kem đưa vào miệng anh, sau đó bướng bỉnh nói: “Đã hết rồi, chỉ một tuần là hết rồi.” Chu kỳ của cô rất chuẩn, kết thúc rồi cũng không dây dưa, gạt anh là vì cô muốn nghỉ ngơi thêm, mỗi đêm anh đều muốn khiến sáng sớm hôm sau cô không dậy nổi, luôn đến muộn giờ học đầu tiên.

“Xong rồi?”

“Ừm.”

“Nói vậy thì nguyện vọng thứ nhất của anh có thể thực hiện được rồi?” Anh nhún mày nói.

“Nguyện vọng thứ nhất?” Cận Tiểu Đình nghi hoặc ngửa đầu nhìn anh, thấy tình dục tràn ngập trong đôi mắt anh thì cô lập tức nhảy xuống khỏi đùi anh, giả bộ như bận rộn thu dọn bát đĩa, hơn nữa còn lảng tránh ánh mắt nóng bỏng của anh.

Quan Quý Minh cũng không ngăn cản cô, khoe miệng anh khẽ cong lên, thỉnh thoảng cắn một miếng bánh không dính kem, con ngươi hiện lên chút quý dị, anh khiến nhún chò cô thu dọn bát đĩa xong, bàn ăn cũng được lau sạch sẽ rồi mới đột nhiên đứng lên. Nụ cười hiện trên môi, anh tiến dần đến phía sau Cận Tiểu Đình đang đứng ở bồn rửa, chuẩn bị rửa bát.

“Đội lát nữa hãy rửa.” Anh khẽ nói bên tay cô.

Lòng ngực rắn chắc quen thuộc dán vào lưng cô, khiến cô thở dốc kinh ngạc, từ khi kết hôn, điều gì cần làm cũng đã làm rồi nhưng cô vẫn rất thận trọng.

“Được không, đội lát nữa hãy rửa.” Anh lật người cô lại, bàn tay to ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, đôi mắt dịu dàng như nước đối diện đang mê hoặc cô.

“Dạ.” Dĩ nhiên là cô biết anh muốn làm gì, bắt anh nhịn một tuần cũng đủ rồi, vì thế cô chần chừ nhón chân, chủ động hôn lên môi anh, học theo cách anh hôn cô, khẽ cắn môi anh. Đầu lưỡi bướng bỉnh nhẹ tiến vào trong khoang miệng anh.

Nụ hôn này, đủ để khơi gợi lên ham muốn mạnh mẽ của anh, anh đương nhiên không chút do dự biểu hiện nhiệt tình của mình, cũng nhanh chóng cõng

quần áo của cô.

“Chờ một chút, đừng làm ở đây!” Cô biết anh đã cấm dục một tuần, nhưng loại việc này cũng nên diễn ra ở trong phòng, chứ không phải ở trong bếp.

Quan Quý Minh nhìn cô kéo chặt vạt áo trước ngực, bộ dạng nao núng giống như thiếu nữ bị cưỡng bức, máu trong người sôi sục, liền ôm lấy toàn thân cô, nhanh nhẹn đề cô lên bàn ăn cơm.

“Quý Minh!” Cô kinh sợ kêu lên.

“Hôm nay là sinh nhật anh, nên thực hiện điều ước đầu tiên của anh.” Hôm nay anh không cần cấm dục.

“Đừng làm ở trong này, lỡ như cha mẹ trở về, nhìn thấy sẽ không tốt đâu!”

“Họ không về nhanh thế đâu.” Anh đè hai tay của cô lên phía trên, sau đó chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người cô, cô luôn ngại thay quần áo trước mặt anh, chỉ khi anh bắt buộc cô, cô mới đồng ý làm điều đó, dần dần, cô cũng quen, nhưng luôn đưa lưng về phía anh thay quần áo, chẳng qua đây cũng tạo thành một loại thú vui tình ái khác.

“Anh rốt cục muốn làm gì?” Cô đột nhiên có chút sợ hãi hành động của anh, ở trên giường, anh luôn có cách làm cô dù ngại ngùng, nhưng cũng không thể không phối hợp.

“Đương nhiên là làm tình.” Anh cúi ra churóng ngại cuối cùng trên người cô, nhìn thân thể mềm mại, trong mắt anh hoàn toàn lộ ra sự ca ngời, dù đã nhìn nhiều lần, vẫn không thấy chán chút nào.

“Quý Minh.”

“Chỉ là đổi địa điểm làm tình thôi mà, đừng căng thẳng.” Anh trấn an cô.

Tim cô đập thật nhanh, ngay cả chớp mắt một cái cũng không dám, cô không biết anh muốn làm gì.

“Còn nhớ lần trước sinh nhật em, anh luôn trét kem tươi lên mặt em để làm gì chứ?” Cô lắc đầu, cô vốn cho rằng như vậy thì nhìn vui hơn mà thôi.

“Ta tưởng tượng, nếu bôi đầy kem lên thân thể em, thì mùi vị không biết sẽ thế nào?” Dứt lời, anh thực sự làm như vậy.

Cận Tiểu Đình gần như không dám thở mạnh, cô không biết Quan Quý Minh bình tĩnh chín chắn cũng có một mặt hoang dại như thế.

“Đừng căng thẳng, thả lỏng cơ thể, hưởng thụ thật tốt quá trình này.” Anh chậm rãi nhắm nháp mỗi một tác trên cơ thể cô, tình tẻ hôn môi giống như là đang thưởng thức một miếng bánh ngọt hảo hạng, tuy rằng anh từng có suy nghĩ muốn trét kem đầy thân thể cô, nhưng anh biết còn cần thêm chút thời gian, mới có thể khiến cô tiếp nhận thú vui tình ái này.

“Quý Minh!” Cô biết không ngăn được anh, chỉ có thể run run gọi tên anh, muốn anh tha thứ cho cô, dù cô hại anh cấm dục một tuần cũng đừng làm như vậy chứ..... “Ngọt lắm.” Anh đi đến giữa hai chân cô, vùi mặt vào đó, nói lời kích thích, “Nơi này của em quả thực giống như là được làm từ nước đường.”

Cô rất sợ cha mẹ Quan sẽ bước vào cửa nhà và nhìn thấy tình cảnh xấu hổ này, cho nên nhẹ khóc cầu xin Quan Quý Minh hành động nhanh hơn, nhưng dường như Quan Quý Minh đã hiểu lầm, nhìn hành động của anh, hình ảnh kích thích như vậy làm cho tim cô bối rối, đập mạnh hơn.

“A, dừng lại đi vào!” Chỉ cần anh đem đầu lưỡi chen vào trong đó, bụng dưới của cô sẽ co rút, tiểu huyết sẽ trở nên căng chặt, muốn thả lỏng cũng không có cách nào.

“Thả lỏng cơ thể, em kẹp anh thật chặt.” Trong bất cứ việc gì, Quan Quý Minh luôn nhường nhịn cô. Nhưng đối với việc ở trên giường thì không phải do cô quyết định, không biết trải qua bao lâu, Cận Tiểu Đình lại khó nhịn mở miệng hỏi, “Ừ, được rồi chứ?”

“Còn chưa được.”

“Nhưng anh đã làm nơi đó thật lâu.....” Cô mềm mại khóc, rất muốn đẩy cái đầu đang chôn giữa hai chân mình của anh ra.

“Bởi vì nơi này rất ngọt, ngay cả nguồn chảy ra nước cũng ngon như vậy.” Như người đi lạc trong sa mạc, thân thể cô chính là ốc đảo tươi mát, anh tham lam hút lấy nguồn nước kia, một giọt cũng không bỏ phí.

“Quý Minh!” Thân thể của cô nóng lên, đầu nóng hừng hực, cô muốn đầu lưỡi của anh rời khỏi cơ thể cô, đừng tra tấn cô như vậy nữa, ngay khi cô nghĩ như vậy, đầu lưỡi của anh lập tức rút khỏi, còn mang theo chất lỏng mờ ám, cô thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cảm giác trống rỗng cũng xuất hiện.

“Bây giờ nên thực hiện nguyện vọng thứ hai của anh!” Anh nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Cận Tiểu Đình giương đôi mắt mờ mịt ướt át, nghi hoặc nhìn nụ cười xấu xa treo trên khóe miệng anh.

“Anh muốn em chủ động.”

“Xuống dưới, tự mình chậm rãi ngồi vào đi.” Quan Quý Minh ngồi ở ghế, hai tay giữ lấy eo Cận Tiểu Đình vẫn còn đang ngồi trên bàn ăn, ý đồ rất rõ ràng.

Cận Tiểu Đình nghe lời anh, bước xuống bàn, dang hai chân ngồi trên đùi anh, sau đó tay nhỏ bé nắm giữ cực đại của anh, rà tìm cửa huyết của mình, dưới tình huống không có sự trợ giúp nào của anh, từng tắc từng tắc, chậm rãi nhét vào vào tiểu huyết, tuy rằng chỉ là việc rất đơn giản, mà cô cảm giác như đã trải qua một đời mới làm xong.

“Giữ lấy anh, sau đó đóng đưa thất lưng của em.” Cận Tiểu Đình lại nghe lời níu lấy cần cổ anh, trúc trắc vặn vẹo phần eo, chuyển động của cô không mãnh liệt như anh vẫn làm, chuyển động chậm rãi đó làm cho cô vô cùng thỏa mãn, nhưng mặt Quan Quý Minh lại cứng ngắc, anh đỡ lấy hông nhỏ của cô.

“Eo dùng thêm sức, nhanh chút.” Cô cứ thông thả chuyển động như vậy quả thực là muốn bức anh nổi điên, nếu cô tiếp tục làm như thế, anh nhất định sẽ đè cô lên trên bàn com, tự mình ra tay.

“Nhưng mà.....”

“Em làm được.” Bàn tay to đang giữ hông cô tăng thêm sức.

Cô khóa ngồi ở trên người anh, hai chân buông thõng, cơ bản không thể thực hiện đúng theo yêu cầu của anh, chỉ có thể khó khăn ra sức xoay lắc, “Như thế này, vậy được chứ?” Cô thở gấp dồn dập hỏi.

“Nhanh chút nữa!”

Cô cắn môi, cố gắng lắc hông, nhưng có thể nào cũng không đạt được yêu cầu của anh, bên tai luôn luôn truyền đến tiếng anh gấp gáp hỏi thúc, cô đã nóng lòng lại khó chịu đến vàng đầu, ra sức xoay thất lưng cũng thành đóng đưa lưng tung, “Em không được, không làm được!”

Quan Quý Minh không chiếm được thỏa mãn, hung hăng ôm lấy cô, nhanh chóng đè cô lên bàn com, cơ thể cường tráng ép lên cô, bàn tay to giữ chặt hai bên sườn của cô, ngang ngược tiến vào trong cơ thể cô, mỗi một lần đều đâm vào chỗ sâu nhất.

Lần này cô không cầu xin tha thứ vì sự ngang ngược của anh mà ngược lại đem hai chân quăn lấy thất lưng rắn chắc của anh, đôi mắt đẹp trong trẻo vì tình dục mà trở nên mờ hồ.

Một cuộc hoan lạc nóng bỏng hùng hực khí thế diễn ra trên bàn com, tiếng rên nũng nịu liên tục rơi vào tai Quan Quý Minh, tựa như thuốc kích thích, khiến anh không thể không ra roi thúc ngựa.

Bởi vì người đàn ông dùng sức quá kịch liệt, bàn ăn liên tục phát ra âm thanh bị ma sát, khi Quan Quý Minh phát ra tiếng gầm nhẹ, phần bánh ngọt còn lại không tránh khỏi số phận rơi xuống đất.

Như thường ngày, sau khi phát tiết, Quan Quý Minh cũng sẽ không lập tức rời khỏi cơ thể cô, luôn ở lại bên trong một lúc, sau đó lại dè dặt cẩn trọng rút ra, đồng thời anh cũng sẽ để ý xem chất lỏng trắng đục có chảy ra bên ngoài cơ thể cô hay không, nếu có, anh sẽ không chút do dự mà tiếp tục đâm sâu còn thit vào trong cơ thể cô.

“Trong người có khỏe không?” Hoan ái qua đi, anh đều sẽ quan tâm hỏi cô như vậy.

“Dạ.” Cô thở gấp, có đôi khi sức nặng của anh sẽ đè cô thở không nổi, anh cũng sẽ săn sóc không đem toàn bộ sức nặng đặt ở trên người cô, nhưng cơ thể cường tráng thực sự làm cho cô cảm thấy an toàn.

“Chúng ta tắm rửa đi!”

“Ừm.” Quan Quý Minh dứt khoát ôm cô vào phòng tắm, giúp cô tắm sạch cơ thể, lại ôm cô trở về phòng, dỗ cô ngủ.

Nhìn cô thiếp đi, người tự tin bậc nhất như anh đột nhiên cảm thấy không chắc chắn, nguyên nhân là trước khi tan ca anh ở trong quân gặp được Lâm Từ Khâm, đây là lý do anh trễ mười lăm phút mới về tới nhà, tuy rằng hai người chỉ nói chuyện công việc với nhau, nhưng anh đọc ra trong mắt Lâm Từ Khâm vẻ không phục, không cần đoán cũng biết là vì Cận Tiểu Đình, vì thế anh đánh thức cô.

“Tiểu Đình?”

“Dạ?”

Anh muốn hỏi cô có yêu anh không, nhưng lại cảm thấy không cần thiết nữa. Tuy rằng mới cưới không bao lâu, nhưng cuộc sống luôn rất ngọt ngào, tuy đôi lúc Cận Tiểu Đình cũng sẽ ngang bướng gây náo loạn, nhưng cô còn chưa tới mười chín tuổi, anh thấy điều này là đương nhiên.

Lại nói tiếp, Cận Tiểu Đình cũng còn là một đứa trẻ, là anh dùng thủ đoạn làm cho cô sớm thay đổi thân phận, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến tình cảm của họ, anh cười tự giễu, toàn lo lắng không đâu.

“Quý Minh?” Cận Tiểu Đình xoa xoa đôi mắt đang díp lại vì buồn ngủ.

“Không có việc gì, ngủ đi!”

“Đạ.” Quan Quý Minh tuyệt đối không thể tưởng được hậu quả của việc làm tình trên bàn com lại là bị mẹ Quan phạt bắt rửa chén suốt một tuần, vì anh đã quên đem bàn ăn đặt về đúng vị trí, mà bánh ngọt ăn thừa có một nửa rớt ra ngoài, chỉ cần nhẹ nhàng bước lên, nhất định sẽ bị ngã.

Anh có thể xác định tới hôm qua bánh ngọt vẫn là bình yên ở trên bàn com, nhưng ngày hôm sau tình lại, bánh ngọt đã rớt trên mặt đất, còn kéo tới một đồng kiến, bị phạt cũng đáng thôi.

Lại qua một tháng nữa, sự xuất hiện của Lâm Từ Khâm vẫn chưa tạo nên phiền hà gì cho Quan Quý Minh, anh nghĩ, lo lắng của mình là dư thừa, mà cha mẹ Quan thích tham gia hoạt động của khu phố cũng rất ít khi ăn com ở nhà, chỉ cần vừa đúng sáu giờ tối, liền đi ra ngoài, chưa đến nửa đêm chưa về.

Quan Quý Minh liền thừa dịp này, thuyết phục Cận Tiểu Đình ở phòng khách, phòng bếp cùng anh làm tình, để cô có thể thoải mái thả lỏng, anh còn kéo rèm cửa sổ lại, cửa cũng khóa kín, khiến cả ngôi nhà trở thành không gian riêng hoàn toàn chỉ thuộc về hai người.

“Quý Minh, em đoán xem, hôm nay em gặp ai?” Cận Tiểu Đình bụng đĩa đồ ăn cuối cùng lên, hưng phấn nói với anh.

“Ai?” Quan Quý Minh cầm lấy chiếc đĩa, lừa đồ ăn vào trong miệng, tài nấu ăn của cô tuy rằng không cao, nhưng so với mẹ anh thì cũng coi là tương đối hợp khẩu vị của anh.

“Là Lâm Từ Khâm đó!” Quan Quý Minh vừa nghe đến tên này, ánh mắt tối đi, nhưng anh vẫn mỉm cười, “Em gặp cậu ta ở đâu?”

“Hôm nay lúc ra bưu điện, Lâm Từ Khâm mặc quân phục, chạy xe đạp ngang qua em, làm em giật mình, anh ấy gặp em cũng ngơ ngẩn, ngốc không chịu được!”

“Cậu ta có nói gì không?” Đối với Lâm Từ Khâm, Quan Quý Minh vẫn là vô cùng kiêng kị, làm gì có người đàn ông nào muốn người phụ nữ của mình gặp lại bạn trai cũ chứ.

“Anh ấy không có nói gì với em, chẳng qua anh ấy chỉ hỏi địa chỉ ghi trên văn kiện trong tay, muốn hỏi em đường đi tới đó nhanh nhất.” Cận Tiểu Đình cười một tiếng, Lâm Từ Khâm từ nhỏ đã là thiếu gia, đừng nói đi xe máy, ra cửa đều có xe đưa đón, hôm nay nhìn đến anh bộ dạng anh đạp xe, thật sự là buồn cười.

“Chỉ vậy thôi?”

Cận Tiểu Đình dừng một chút, cô phát hiện hình như anh đang không được vui, vì thế cô lại kẻ sát vào anh một chút, dè dặt cẩn trọng hỏi, “Có phải hôm trước em đưa com trưa cho anh, hại anh bị cấp trên mắng không?”

Mấy ngày hôm trước cô nhất thời nổi hứng, làm com trưa đưa đến cho anh, nhưng lại lo quấy rầy thời gian làm việc của anh, còn gọi điện thoại trước cho anh, xác định thời gian anh nghỉ trưa, bởi vì cô không hiểu kỷ luật trong quân, khiến anh bị cấp trên trách phạt, nếu thật là vì nguyên nhân đó, cô thực sự muốn xin lỗi anh.

Nhắc tới com trưa, Quan Quý Minh lúc này mới thật sự tươi cười, “Tay nghề của em càng lúc càng tiến bộ.”

Cận Tiểu Đình đỏ mặt, thái độ dịu dàng, “Ăn ngon chứ?”

“Ngon, tuy rằng vẫn còn cần cố gắng.” Cận Tiểu Đình lườm anh một cái, khen thì khen đi, còn muốn châm chọc cô.

Quan Quý Minh càng cười vui vẻ hơn, nhưng mà trong tươi cười của anh còn có lo lắng, anh buông bát đĩa, nhìn cô chăm chú, “Em có hối hận vì đã gả cho anh không?”

Cận Tiểu Đình ngượng ngùng lắc đầu, nhưng giây tiếp theo cô dường như hiểu ra điều gì, mở to mắt nhìn anh, “Anh sẽ không cho rằng em còn có tình ý với Lâm Từ Khâm chứ?”

“Em.....” Lần đầu tiên, Quan Quý Minh nôn nóng không yên, giống như đứa trẻ làm sai việc gì, chột dạ muốn giấu giếm cho qua chuyện.

Nói cô cảm thấy không vui là gạt người, có người đàn ông yêu cô, để ý cô như vậy, cô còn có đòi hỏi gì hơn, cô chỉ từng yêu qua một lần, nhưng cũng không thành công, từ khi gả cho Quan Quý Minh đến nay, cô không chỉ biết đến thế nào là tình yêu, còn biết đến hạnh phúc khi được nâng niu trân trọng.

Anh chưa từng bỏ quên cô, cho dù cô chưa làm tròn trách nhiệm của người vợ, anh cũng sẽ bao dung cô, ngoài việc đòi hỏi vô độ hàng đêm làm cho cô oán than, khó có thể chấp nhận, nhưng hoan ái qua đi, anh sẽ nói với cô những lời yêu thương động lòng người, hoặc là âu yếm toàn thân cô, khiến thân thể vì cao trào mà căng cứng của cô thả lỏng trở lại, cô nghĩ, đây cũng là một loại thú vui tình ái của vợ chồng.

“Tiểu Đình?” Anh nhìn cô suy nghĩ đến xuất thần, lại lo lắng có phải cô nghĩ đến Lâm Từ Khâm không.

Cô buông đĩa, chậm rãi nói ra lời cha cô từng nói với mình, nhưng Quan Quý Minh chưa biết, “Anh biết không? Mỗi lần em về nhà, cha luôn nói em là đứa trẻ may mắn, tuy rằng phạm phải vô số lỗi lầm, nhưng còn có thể dễ dàng sửa chữa, còn nguyên vẹn không sứt mẻ xuất hiện trước mặt mọi người, cha còn nói với em, cuộc đời của em bình yên như vậy, người em phải cảm ơn nhất là anh, bởi vì anh luôn một mực yên lặng đứng phía sau em, nhưng em đều không biết, trái lại là cha vừa nhìn đã thấy rõ ràng, nhưng mà.....”

“Nhưng mà sao?”

Cô dừng một chút, “Nhưng mà sự kiện say rượu kia thực sự làm cho cha rất tức giận, mấy ngày hôm trước em về thăm nhà, cha lại ở trước mặt ta chửi, nói anh sao có thể hồ đồ như vậy, làm ra chuyện như vậy với em, nhưng em biết thật ra cha cảm thấy may mắn, bởi vì người đó là anh.”

Với năng lực của cha Cận, anh biết sớm muộn gì cũng bị nhìn thấu.

“Thật ra cha đã nhận định từ lâu rằng chỉ có anh mới là người có tư cách nhất trở thành con rể Cận gia, khi em bắt đầu lên cấp 3, cha em đã bắt đầu nói ra bên ngoài, nói anh chính là sự lựa chọn tốt nhất, cho nên em mới không dám qua nhà anh, cũng không dám tới gặp anh, bởi vì em sợ bị hiểu lầm.” Cũng bởi như vậy, cô mới có thể quen bạn trai.

“Hiểu lầm?” Anh rất hy vọng có thể bị hiểu lầm!

“Bởi vì lúc đó có Hà Lệ mà!” Cô oán hận nhìn anh một cái, “Anh cùng Hà Lệ gần gũi như vậy, em lại đi tìm gặp anh, có vẻ rất không tốt.”

Anh cười khổ, thì ra hết thảy nguyên nhân chính là ở bản thân mình, chỉ có thể trách anh không nên cùng Hà Lệ thân thiết quá, làm cho anh mất nhiều cơ hội tiếp xúc với Cận Tiểu Đình.

“Nói thật, em cũng không hối hận đã gả cho anh, em tin tưởng ánh mắt mình, cũng tin tưởng anh.” Đây là lời thật lòng cô, “Nhưng mà anh cần phải bao dung em một chút, bởi vì ở trường không dạy cách chung sống giữa vợ chồng, em cần phải có thêm thời gian để học.” Cô hoạt bát cười.

“Chúng ta có thời gian cả đời, đủ để em học tập.” Đây cũng là lời tận đáy lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thế 19 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

"Tiểu Đình?"

Cận Tiểu Đình đang nghiêm trang bước ra khỏi trường học hơi sững sốt, hình như phía sau có người đang gọi cô, cô xoay người nhìn lại, đôi mắt ướt át chuyển từ nghi hoặc sang kinh hoàng, đúng lúc này, đối phương đã chạy đến trước mặt cô chào hỏi. "Chúng ta lại gặp nhau." Là Lâm Từ Khâm.

"Sao anh lại biết em ở đây?" So với lần gặp trước thì tóc hấn đã cắt ngắn hơn.

"Anh biết em thi đậu vào trường đại học này, vốn dĩ lần trước định nói chúc mừng em, nhưng vì có công việc phải làm, nên không thể trò chuyện lâu với em được, hôm nay là ngày nghỉ của anh, nên anh liền đứng đây chờ em, cuối cùng cũng đợi được rồi." Sau khi thi trượt, anh liền trực tiếp tham gia quân ngũ, nhờ quan hệ của cha mẹ, anh được sắp xếp không cần đến đơn vị huấn luyện, nhưng phải chạy công văn khắp nơi.

Cận Tiểu Đình mỉm cười, dáng vẻ của anh ta lúc này chẳng khác gì trước kia, miễn là tâm trạng của anh ta tốt, cho dù bất anh ta chờ một thế kỷ, anh ta cũng sẵn lòng, nhưng nếu như tâm trạng không tốt thì cho dù chỉ phải chờ một giây, chắc chắn sẽ trở mặt rồi đi.

"Em có vội về không? Chúng ta đi đâu ngồi một chút nhé?" Lâm Từ Khâm nhìn ra sự do dự của cô, anh nhanh chóng nói tiếp, "sẽ không mất nhiều thời gian của em, chỉ cần mười phút là tốt rồi."

"Vậy anh chờ em một chút." Cô đưa tay vào giỏ lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, đợi đối phương bắt máy.

"Em muốn gọi cho ai?"

"Gọi cho Quý Minh, nói em với anh gặp nhau." Lúc này đầu bên kia đã kết nối được, cô đưa tay tỏ vẻ xin lỗi với Lâm Từ Khâm, sau đó bắt đầu chuyện tâm nói chuyện điện thoại.

Lâm Từ Khâm nhìn cô trò chuyện, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc, anh hơi ngại ngùng.

Anh chưa từng thấy cô cười như vậy, một lần cũng không, anh thật sự rất ghen tỵ với Quan Quý Minh, có thể làm cho cô biểu hiện như thế, chẳng qua sau đó ngẫm lại thì đây là lỗi của anh, không trách người khác được.

Lúc trước khi đang quen nhau thì anh và cha cô quan hệ không tốt, cho dù Cận Tiểu Đình cố gắng muốn cải thiện, cũng không thành công, nguyên nhân là anh không muốn phối hợp; tương tự, anh cũng từng đưa Tiểu Đình đến giới thiệu cho cha mẹ mình biết, bởi vì cha cô vốn là lính xuất ngũ, cha mẹ anh ghét nhất là quân nhân, cho dù giới thiệu làm quen rồi, cha mẹ cũng sẽ từ chối qua lại với Cận Tiểu Đình, nếu khi đó anh có thể dừng cảm một chút, kiên trì một chút, tất cả sẽ không như bây giờ.

Lúc này Cận Tiểu Đình vui vẻ hét chói tai khiến Lâm Từ Khâm lấy lại tinh thần, anh thấy cô giống như một đứa trẻ vậy, đây cũng là một mặt khác của

cô mà anh chưa bao giờ gặp qua.

"Thật vậy sao? Tôi nay muốn đi ăn lẩu à?" Cận Tiểu Đình vui vẻ thét chói tai với di động: "Em sẽ nhanh chóng về nhà ngay, dạ, bye bye!" Ngay trước khi kết thúc cuộc gọi, cô lại nhớ đến gì đó, vội kêu to: "Đợi chút, em còn muốn ăn bánh kem, loại bánh kem của cửa hàng lần trước ấy!" Sau khi Quan Quý Minh đồng ý, cô mới vui vẻ cúp máy.

Lâm Từ Khâm lại tươi cười, nhưng nụ cười lại cất giấu sự chua xót, "Có thể đi rồi chứ?"

"Nhưng chỉ có thể ngồi mười phút, bởi vì Quý Minh đang trên đường về nhà rồi." Trước đây anh nói gì, Cận Tiểu Đình đều nghe theo, sẽ không từ chối anh, lần này anh nếm phải cảm giác bị từ chối, thực sự không dễ chịu.

"Có thể chứ?" Tiểu Đình nghiêng đầu, hỏi ý anh.

"Ừ." Cho dù chỉ mười phút cũng tốt, anh phải nắm bắt khoảng thời gian ngắn ngủi này, anh đặc biệt chọn quán cà phê hai người từng đến, cũng chủ động giúp cô gọi cà phê, còn cho thêm hai thìa đường cát.

Cận Tiểu Đình nhìn ly cà phê như có điều suy nghĩ, cười lãnh đạm.

"Em biết không? Anh dự định trở thành một quân nhân chuyên nghiệp, em thấy sao ? "

Cận Tiểu Đình âm thầm thờ dài, quả nhiên anh ta vẫn như trước đây, bất kỳ việc gì cũng chỉ nghĩ đến bản thân mình, không nghĩ tới kỳ vọng của cha mẹ đối với anh ta, "Anh có cần cần nhắc một chút hay không, quân nhân phải luyện tập, rất vất vả, anh cũng chưa từng đứng dưới cái nắng gay gắt trong thời gian dài, anh sẽ bị cảm nắng ."

"Em đang quan tâm anh sao?" Lâm Từ Khâm hỏi với giọng điệu vui đùa, khiến người ta không hiểu được trong lời nói của hắn có mấy phần nghiêm túc.

"Em đang nói sự thật với anh!"

"Em chưa từng làm lính, em làm sao biết được." Anh cười phản bác.

"Em đương nhiên biết!" Cô vô cùng nhiệt tình khuyên anh bỏ đi suy nghĩ không thực tế này, "Quý Minh chính là một quân nhân, em từng hỏi anh ấy chuyện có liên quan đến quân nhân, anh ấy nói cho em biết, nếu chỉ là nghĩa vụ quân sự, thì rất nhẹ nhàng, một năm rưỡi là xong, ngoại trừ những người dựa vào quan hệ, thì chỉ còn một loại, đó là liên tục bị huấn luyện, sẽ khiến cho đây mình thương tích, làm không tốt còn có thể nhập viện, chứ không đơn giản như anh tưởng đâu..."

"Tiểu Đình." Lâm Từ Khâm nhẹ nhàng cắt ngang lời cô, nhìn cô nghiêm túc nhắc đến Quan Quý Minh như vậy, trong lòng anh thực sự không dễ chịu, nhưng anh vẫn trung ra bộ dạng tươi cười, "Em cho là anh không thể nào trở thành quân nhân chuyên nghiệp sao?"

Cô vẫn muốn khuyên anh ta từ bỏ, nhưng cô đột nhiên nghĩ đến Lâm Từ Khâm muốn thành quân nhân chuyên nghiệp cũng không phải là việc khó, liền ngưng không nói nữa, với quan hệ của cha mẹ anh, có lẽ anh sẽ được bố trí đến một chức vị thoải mái, thật sự không cần cô bận tâm.

Thấy vẻ mặt khó xử của cô, anh lúc này mới hiểu cô lo lắng cho anh đến vậy, liền cười khẽ. "Đừng bận tâm, anh chỉ đùa thôi, anh sẽ không trở thành quân nhân chuyên nghiệp, đời sống trong quân đội rất nhợt nhạt vô vị, không hợp với anh, em quên là anh thích cuộc sống náo nhiệt sao?" lúc này cô mới thờ phào nhẹ nhõm, cô còn tưởng rằng cách nói của cô làm tổn thương lòng tự trọng của anh chứ.

"Em đã quen với cuộc sống đại học rồi chứ?"

"Lớp chúng ta cũng có vài người thi đậu trường này, nhưng đều học khác khoa." Có thể gặp được người quen ở trong môi trường mới, đúng là một điều tốt."

"Em thực sự rất cố gắng, không như anh, ngay cả điểm sàn cũng không lấy được."

"Chờ anh đi xong nghĩa vụ quân sự xem, anh nhất định có thể thi đậu." Cô khích lệ anh.

"Cảm ơn em." Lúc này di động của cô reo một tiếng, cô gần như nhảy dựng lên, điện thoại di động đặt hẹn giờ mười phút, hiện đã hết mười phút, "Cảm ơn anh hôm nay đến thăm em, giờ em phải về." Cô đã đồng ý với Quan Quý Minh là sẽ nhanh chóng trở về.

"Không uống chút cà phê sao? Đã gọi ra rồi, đừng lãng phí."

Cận Tiểu Đình nhìn ly cà phê, thờ dài, nhàn nhạt nói: "Từ Khâm, chúng ta từng bên nhau ba năm, thời gian dài như vậy nhưng anh thật sự không hiểu em chút nào, thực ra em không hề thích uống cà phê, lẽ nào anh chưa từng phát hiện ra em ngay cả chạm vào cũng không sao?" Lâm Từ Khâmờ ra, lời nhắc nhở của cô khiến anh càng thêm xấu hổ.

"Em muốn trở về, bye bye."

Lâm Từ Khâm vội vàng đứng lên, muốn gọi cô lại, lúc này một người đàn ông đẩy cửa bước vào, dẫn đến hàng loạt âm thanh xôn xao nho nhỏ, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn, tiếp theo là Cận Tiểu Đình kinh ngạc chạy về phía đối phương, lao vào vòng tay ôm ấp của anh.

"Sao anh lại đến đây?" Quan Quý Minh mặc quân phục. anh khí bức người, anh mở rộng hai cánh tay, ôm chặt lấy cô, đối với yêu thích của Tiểu Đình, anh cũng không biểu hiện keo kiệt, "Em có nói cho anh biết qua điện thoại, em quên rồi sao?"

Cô le lưỡi, cô chỉ nhớ rõ là muốn ăn lẩu, bánh kem, những thức khác đều đã quên.

"Chúng ta về nhà trước, chờ anh thay quân phục ra rồi hãy đi."

"Dạ!" Từ đầu tới cuối, Lâm Tử Khâm chứng kiến cảnh họ ân ái, nắm tay càng siết chặt hơn nữa, mãi cho đến khi họ rời đi, anh cũng không cam lòng, vừa hối hận vì sao anh để Tiểu Đình vượt mặt khỏi trong tay mình.

Gần đây anh nhiệt tình hơn bình thường, có đôi khi cả đêm cũng không để cô ngủ, cô phải lấy cớ là sẽ đi học trễ anh mới buông tha cô, nhưng cho dù không tiếp tục đòi hỏi, anh lại cố ý nằm yên ở trong cơ thể cô, cô làm gì cũng không chịu rút ra, hai cô mỗi lần đều phải chờ anh ngủ thiếp đi, mới len lén khiến thứ to lớn của anh rời khỏi cơ thể mình, nhưng mà không phải lần nào cũng thành công, cũng có lúc sơ suất, như sáng sớm hôm nay, cô chỉ lo làm cho nó ra khỏi cơ thể mình, lại không chú ý tới người đàn ông phía sau đã tỉnh giấc từ lâu, ngay lúc cô đang vui mừng vì cuối cùng được tự do, đột nhiên anh thuận thế đâm vào, khiến cô không kịp trở tay.

"Quý Minh! Đừng vào nữa mà!" cô xoắn chặt drap trải giường, nức nở cầu xin tha thứ, từ tối qua đến sáng nay hai chân của cô chưa từng khép chặt lại, mà bây giờ còn phải tiếp diễn tư thế làm người khác mặt đỏ tim đập tới hôm qua.

"Thật không muốn đi làm, rất muốn cả ngày cùng em lăn lộn trên giường, ở trong cơ thể của em không cần đi ra." Anh biết đối với thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô thì cả đêm đòi hỏi đã là cực hạn, nhưng anh vẫn cảm thấy không đủ, anh muốn càng nhiều, nhiều hơn nữa.

Cô không biết anh đang nói xằng bậy cái gì, làm cả đêm cô đã cảm thấy rất khoa trương rồi, nếu để anh cả ngày đều ở trong cơ thể cô, vậy còn đến mức nào nữa.

"Em nói như thế có được không? Cả ngày ở trong cơ thể em, không cần đi ra." Anh ngậm vành tai của cô, nỉ non nói.

"Không được, không thể được." Hai tay cô xoắn chặt vào tấm đệm, liều mạng lắc đầu.

"Nhưng mà anh muốn, em nói xem, nên làm sao bây giờ?" Vừa nghe đã thấy da đầu run lên, Cận Tiểu Đình không chút nghĩ ngợi thốt lên, "Ngày mai! Ngày mai chính là ngày nghỉ, anh có thể ở bên trong cả ngày không cần đi ra."

Ánh mắt Quan Quý Minh hiện lên đùa cợt "Thật vậy sao?"

"Ừm!" Chuyện ngày mai, ngày mai sẽ có cách xử lý!

"Anh đây mong đợi ngày mai." Anh cúi người nhẹ ấn môi lên trán cô, mà động tác này khiến Cận Tiểu Đình toàn thân run rẩy, bởi vì anh càng đi sâu vào.

"Vậy anh có thể hay không..." Cô liếm môi, đôi mắt ướt ngượng ngùng lướt qua chỗ hai người kết hợp.

Quan Quý Minh chậm rãi rút ra, tác động vào vùng nhạy cảm của cô, Cận Tiểu Đình cắn môi ngậm khế, nhìn thấy thứ to lớn của anh từ từ rời khỏi, thế nhưng ở thời điểm cuối cùng, Quan Quý Minh lại dừng lại, Cận Tiểu Đình không hiểu ngẩng đầu, nghênh đón ánh nhìn bốn cột trong mắt anh, lòng cô hồ to không ổn, muốn chạy trốn đã không còn kịp rồi, anh lấp đầy cô một lần nữa, cũng bắt đầu chạy nước rút, lần này ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cô cũng không có, lại một lần nữa sa vào tình triều cuộn cuộn do anh tạo ra.

Sau cao trào Cận Tiểu Đình suy yếu vô lực, mà Quan Quý Minh lại tinh thần sáng láng, anh săn sóc lau sạch cơ thể cho cô, cũng giúp cô mặc quần áo, sau đó ôm cô ngồi trên đùi vỗ về.

"Lần nào anh cũng như vậy!" Cận Tiểu Đình bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn đã bị hôn đến đỏ hồng.

"Bởi vì em rất quyến rũ, sẽ làm người ta không thể tự kiềm chế nổi." Anh tự nhận thấy mình không phải là một người đàn ông chìm đắm trong dục vọng, nhưng chỉ cần chạm vào cơ thể cô, chuyện quan trọng gì cũng đều vứt ra sau đầu rồi.

"Anh đòi hỏi vô độ thế này coi chừng kiệt sức mà chết. " Thật đáng ghét! Rõ ràng làm chuyện đó thật khiến người mệt mỏi, anh còn gầy vò cô như vậy, hiện tại hai chân cô còn đang nhũn ra đây!

"Vi em, anh nguyên ý."

"Không thêm đề ý đến anh nữa!" Cô nhảy xuống khỏi đùi anh, lúc đặt chân xuống đất còn hơi lảo đảo, có điều cô vẫn kiên quyết tự đứng vững, "Nhanh lên, anh bị muộn giờ làm rồi."

"Hôm nay anh nghỉ." Quan Quý Minh lộ ra nụ cười như kẻ trộm, chính là bởi vì hôm nay anh được nghỉ ngơi, mới có thể cùng cô lăn lộn trên giường lâu như vậy!

Cận Tiểu Đình vừa nghe xong, dậm chân, "Anh hại em bị trễ học rồi!"

"Sẽ không trễ, anh lái xe đưa em đi." Nếu cô đến trễ, đó là trách nhiệm của anh rồi.

"Vậy anh còn không nhanh lên chút!"

"Được rồi, tới đây."

Gần đây Lâm Từ Khâm thường hay hẹn gặp cô, sau mấy lần từ chối, cô lại cảm thấy ngại, đành miễn cưỡng đồng ý với anh, nhưng trước khi đồng ý với Lâm Từ Khâm, cô nhất định sẽ gọi điện hỏi ý Quan Quý Minh, cô rất hi vọng Quan Quý Minh có thể nói từ chối trong điện thoại, thế nhưng câu trả lời đều là cho phép, làm cho cô vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ không biết làm sao.

Khi Lâm Từ Khâm đang nói thao thao bất tuyệt, thì cô liên tục nhìn đồng hồ xem giờ, "Từ Khâm, em muốn về nhà, Quý Minh còn đang chờ em ở nhà."

"Anh đưa em về nhà." Mặc dù anh không thích nghe cô nhắc tới Quan Quý Minh nhưng anh vẫn tỏ ra không để ý.

"Không, không cần ..."

Lâm Từ Khâm cắt ngang lời cô , "Không sao, dù sao anh cũng không bận gì."

"Nhưng mà..."

"Không phải em lo Quan Quý Minh sẽ hiểu lầm đấy chứ?" Anh sớm nên nghĩ đến, cùng là đàn ông, anh sao có thể không hiểu Quan Quý Minh nhìn thấy mình, sẽ có tâm trạng gì.

"Không, không phải, Quý Minh anh ấy cũng biết em với anh gặp nhau, anh ấy sẽ không tức giận."

"Vậy em đang lo lắng cái gì?" Anh cảm thấy buồn cười, "Chúng ta là bạn bè, đúng không?"

Ngay lúc cô không cách nào từ chối, di động reo, là Quan Quý Minh, cô lập tức bắt máy, hoàn toàn không để ý thấy ánh mắt u tối của Lâm Từ Khâm.

Lâm Từ Khâm kiên nhẫn đợi cô nghe điện xong, trong lời nói có vẻ châm chọc, "Anh ta muốn đến đón em về nhà đúng không?"

"Dạ." Nhận được điện thoại của Quan Quý Minh, cô thật sự thờ phào nhẹ nhõm.

"Lo lắng cho em đến vậy? Hay là sợ anh cướp mất em?" Anh nói rất rõ ràng, anh tin nhất định Cận Tiểu Đình nghe hiểu được.

Cận Tiểu Đình cười xấu hổ .

"Anh ta là lo lắng cho em? Hay là lo lắng đề phòng anh?" Anh chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt ướt trước sau vẫn luôn né tránh ánh mắt mình.

Cận Tiểu Đình hơi kinh ngạc trước câu hỏi của anh.

"Nói anh biết, em thật lòng yêu anh ta sao? Em gả cho anh ta là vì sự sắp đặt của cha em, hay là vì khi đó anh làm em vô cùng thất vọng?"

Anh vẫn luôn muốn biết đáp án, tuy rằng anh đã tự nói với mình phải để cô đi; dù sao cô cũng đã trở thành vợ người khác, nhưng mà mỗi khi anh nghĩ tới, đều cảm thấy không cam lòng.

Đối diện với ánh mắt bức thiết của Lâm Từ Khâm, cô cười chua xót, đến tận bây giờ anh vẫn còn chưa hiểu rõ.

"Nói anh biết, chỉ ít là để anh thôi không hi vọng nữa."

Đối với câu hỏi nóng hổi của Lâm Từ Khâm, Cận Tiểu Đình im lặng hồi lâu, cuối cùng nhàn nhạt đáp lời: "Nguyên nhân quá nửa là vì anh, nhưng mà em gả cho Quý Minh là do em lựa chọn, không phải theo sắp xếp của cha em."

Lâm Từ Khâm không còn gì để nói.

"Đúng như Quý Minh từng nói với anh, em lãng phí ba năm ở bên cạnh anh, thế nhưng em đã được những gì?" Cô hỏi ngược lại anh, anh không trả lời được, cô thay anh giải đáp "Câu trả lời của anh chính là hai chữ bạn học, ngoài đau lòng, thất vọng, em không biết mình còn có thể nhận được gì khác từ anh, còn có cha em dù không thông cảm với em, nhưng ông cũng không có nói ra, mà muốn chính em tự mình suy nghĩ cho kĩ."

"Vậy Quan Quý Minh thì sao? Vì sao anh ta có thể dễ dàng có được em?" Anh không tin cha cô không ủng hộ anh, mà lại tán thành một người đàn ông khác, rõ ràng là có thành kiến với anh.

"Anh sai rồi, thực ra cha em cũng phản đối em gả cho Quý Minh." Nhớ lại tình hình ngày đó, về mặt tức giận của cha, cô vẫn còn thấy sợ, thế nhưng biểu hiện của Quan Quý Minh, còn cả sự che chở bảo vệ cô, làm cho cô chấp nhận anh, cũng làm cho cha chấp nhận anh, đến bây giờ, Quan Quý Minh vẫn luôn bao dung cô, điều này khiến cô vui thật vui mừng, cho nên cô nói với Lâm Từ Khâm không chút do dự "Những gì anh keo kiệt không làm cho em, Quý Minh đều đã làm được rồi, anh ấy đối với em thật lòng, anh không hiểu được đâu."

"Nếu... thời gian có thể quay trở lại, chúng ta..." Biết rõ đáp án là gì, anh vậy mà vẫn ôm một tia hi vọng.

"Không thể, thời gian không thể quay trở lại." Cô rất kiên quyết trả lời anh.

Lâm Từ Khâm lắc đầu cười khổ, "Anh nghĩ... Anh hiểu rồi." Từ nhỏ đến lớn, anh muốn thứ gì thì sẽ có thứ đó, mãi cho đến khi mất đi Cận Tiểu Đình, anh mới biết tới cảm giác không cam lòng lại không thể không buông tay này.

Lúc này, một người đàn ông bước vào quán cà phê, Cận Tiểu Đình ngẩng đầu nhìn lên, lập tức lộ ra nụ cười hạnh phúc, cô nói với Lâm Từ Khâm "Em về đây, tạm biệt."

"Chúng ta không làm người yêu, thì cũng có thể làm bạn được chứ?" Anh bày ra một nụ cười miễn cưỡng.

Cận Tiểu Đình cân nhắc một chút, cười khẽ gật đầu, sau đó chạy vội vào lòng Quan Quý Minh.

Ngồi vào trong xe, Quan Quý Minh mới mở miệng nói với Cận Tiểu Đình: "Sau này em muốn gặp bạn bè cũng được, nhưng mà phải về nhà sớm một chút, được không?"

"Dạ." Là ảo giác của cô sao? Cô mơ hồ cảm nhận được anh đang không vui, "Quý Minh?" Cô khẽ gọi anh.

"Chuyện gì?"

"Có phải anh không thích em gặp Lâm Từ Khâm không?" Trục giác phụ nữ nói cô biết điều đó.

"Không sai." Quan Quý Minh cũng thành thật trả lời: "Nhưng mà gặp mặt với tư cách bạn bè, anh không có lý do gì để ngăn cản em."

Quả nhiên, trục giác của cô là đúng, "Sau này em sẽ không gặp Lâm Từ Khâm nữa."

"Em không phải làm như vậy, em cũng cần có bạn bè." Anh sẽ đem ham muốn chiếm giữ cô đặt vào thời điểm hai người bên nhau, chứ không phải sử dụng ham muốn chiếm giữ vào phạm vi giao lưu bạn bè của cô.

"Nhưng anh không thích Lâm Từ Khâm, em nghĩ..."

"Anh không thích anh ta, bởi vì anh ta luôn luôn hẹn em ra ngoài." Anh trực tiếp nói thẳng.

"Nhưng anh ta lấy tư cách bạn bè gặp mặt em, anh không thể vì anh ta là bạn trai cũ của em mà đặc biệt có thành kiến với anh ta được, nhưng nếu để anh biết anh ta dám có ý đồ khác, anh tuyệt đối sẽ không để hai người gặp nhau."

"Dạ."

"Nhưng mà anh phải nói thẳng với em rằng nếu có thể, anh hi vọng em hãy hạn chế gặp mặt Lâm Từ Khâm, bởi vì khi một người đàn ông thật sự quan tâm một người phụ nữ, anh ta có thể hi sinh không giữ lại chút gì, khi ra quyết định làm bất cứ điều gì cũng đều nghĩ đến cảm nhận của cô ấy, anh hi vọng em cũng thế."

Nghe xong lời anh nói, cô lâm vào trầm tư, có lẽ lúc trước cô đã xem nhẹ cảm nhận của Lâm Từ Khâm, cô vẫn luôn cho là Lâm Từ Khâm không cần mình, mà bây giờ, cô lại phạm lỗi y hệt, chỉ là khác đối tượng, cô nhận lấy những điều tốt đẹp Quan Quý Minh dành cho mình mình, nhưng khi quyết định bất cứ việc gì đều không để ý đến cảm nhận của anh, cô cảm kích sự bao dung của anh, cũng cảm động vì anh không chấp nhận sự vô tâm của mình, cho nên cô quyết định khi về về nhà, trước khi xuống xe phải hôn trộm lên mặt anh một cái.

Kế hoạch này thực sự rất thành công, quả nhiên đã làm cho anh nở nụ cười.

Lâm Từ Khâm vẫn hẹn gặp cô thêm vài lần, nhưng cô đều về nhà trước giờ cơm tối, Quan Quý Minh cũng biết, nhưng hôm nay là lần cuối cùng Lâm Từ Khâm hẹn gặp cô, làm cô không thể không đồng ý, có lẽ vì là lần cuối cùng, khiến cô không hề kiêng kị mà thoải mái trò chuyện với anh, giống như bạn bè đã lâu không gặp, nhưng cô thật sự không ngờ vừa bắt đầu nói liền huyền thuyên không ngớt, lúc cô hoàn hồn lại thì đã rất muộn so với thời gian dự tính, khiến cô gấp gấp chạy về nhà.

Khi cô vừa vào cửa, mẹ Quan đã thu dọn xong bát đĩa, đang định qua phòng khách cùng cha Quan xem phim nhiều tập lúc tám giờ, cô áy náy xin lỗi mẹ Quan, sau đó chạy lên lầu, lúc cô vừa vào phòng, Quan Quý Minh đang ngồi yên trên giường, mặt tái mét, cô cũng không muốn về trễ như vậy, nhưng sự sợ hãi của cô đã khởi đầu lần chiến tranh lạnh đầu tiên của họ từ trước tới nay.

Cho dù không vui, Quan Quý Minh cũng hoàn toàn đè nén, điều này làm cho Cận Tiểu Đình tim đập chân run, không dám đến gần anh.

Mà Quan Quý Minh đang mím chặt môi, mắt chăm chăm nhìn thẳng vào cô, rất lâu sau mới mở miệng: "Gần đây mẹ hay phàn nàn về thời gian về nhà của em, em biết chứ?"

"Em xin lỗi." Cô đáp ứng.

Nhìn cô sợ tới mức sắp thành rùa rụt cổ, anh nhẹ giọng nói. "Không phải anh không cho em giao lưu với bạn bè, nhưng không nên về nhà trễ như vậy, được chứ?"

"Dạ." Cô dùng sức gật đầu.

"Anh hi vọng từ nay về sau em có thể về nhà trước tám giờ, được không?" Đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của anh.

Tám giờ? Cận Tiểu Đình sợ hãi hỏi lại: "Em không phải nấu bữa tối sao?"

Quan Quý Minh liếc cô một cái, sáng khoái nói với cô, "Em không muốn về nấu thì nói với anh một tiếng, anh đã lớn như vậy, sẽ không đói chết."

Cách anh nói thật sự khiến người khác cảm thấy tổn thương, làm cô rất đau lòng, "Thực xin lỗi..."

"Không cần xin lỗi." Quan Quý Minh cầm lấy quần áo, đi lướt qua người cô, ra khỏi phòng anh còn nói, "Anh đi tắm, em mệt thì ngủ trước đi!"

Ngay khi anh sắp bước ra khỏi phòng, Cận Tiểu Đình vội xoay người, gọi anh lại: "Anh đã ăn chưa? Em đi nấu mì nhé?"

Quan Quý Minh dừng bước, đưa lưng về phía cô, thân nhiên nói một câu, "Ăn rồi."

"Vậy..." Không chờ cô nói xong, anh đã bước ra khỏi phòng, cũng đóng luôn cửa phòng lại.

Cận Tiểu Đình bị từ chối, trong lòng rất khó chịu, rơi nước mắt, trước kia khi cô và Lâm Tử Khâm cãi nhau, cô cũng sẽ tránh đi rồi lên khóc một mình, nhưng chưa bao giờ cảm giác muốn cứu vãn lại mạnh mẽ như lần này.

Đêm nay, Quan Quý Minh không ôm cô, dù cô chủ động kéo góc áo anh, anh cũng không để ý cô, làm cho cô thật khổ sở, tựa như đứa trẻ bị vứt bỏ.

Để cải thiện tình hình chiến tranh lạnh mấy ngày nay của hai người, Cận Tiểu Đình về nhà đúng năm giờ rưỡi, chuẩn bị bữa tối, cho dù thỉnh thoảng về trễ chút, cô cũng nấu xong bữa tối trước sáu giờ rưỡi, nhưng Quan Quý Minh vẫn lạnh nhạt với cô, cô không biết mình làm sai ở đâu, hay là mình vẫn chưa làm tốt chỗ nào, cô thật sự cảm thấy khoảng cách hai vợ chồng càng lúc càng xa!

"Tiểu Đình!" Là Lâm Tử Khâm.

Đang trên đường về, nghe thấy có người gọi mình, Cận Tiểu Đình ngẩng đầu, vừa thấy anh, cô gắng gượng trưng ra vẻ mặt tươi cười.

"Lại gặp mặt rồi." Vốn dĩ không muốn quấy rầy cuộc sống của cô nữa, nhưng thấy vẻ mặt không vui của cô, anh liền không nhịn được muốn quan tâm cô.

"Thật xin lỗi, em muốn về nhà nấu bữa tối."

"Em làm sao vậy?" Anh nhận ra sự không bình thường của cô, quan tâm hỏi. "Em với Quan Quý Minh cãi nhau?" Cô lắc đầu, nhưng trên mặt đã ghi rõ là hai người cãi nhau.

"Có thể nói cho anh nghe không? Nếu em vẫn coi anh là bạn em." Cận Tiểu Đình suy nghĩ một chút, rồi đồng ý.

Lâm Tử Khâm cười yên tâm, "Cảm ơn em vẫn xem anh là bạn."

Họ đến quán cà phê vẫn thường tới, sau khi Lâm Tử Khâm khách sáo mở lời, Cận Tiểu Đình bắt đầu kể khổ với Lâm Tử Khâm, Lâm Tử Khâm nghe xong liền tiếp an ủi cô, nhưng kể lẻ thì kể lẻ vậy thôi, Cận Tiểu Đình vẫn nhớ kỹ thời gian về nhà, nhưng khi cô về đến nhà, mẹ Quan đã nấu xong bữa tối, khiến cô cảm thấy thật có lỗi, cô cảm thấy mình không làm tròn trách nhiệm của người vợ.

"Mẹ, thật xin lỗi, con đã về trễ."

"Không sao!" Mẹ Quan cầm mạng chén đĩa lên, cười híp mắt nói, "Dù sao những thức ăn này cũng không phải mẹ nấu, trình độ nấu ăn của mẹ còn chưa làm nổi món ăn đạt tiêu chuẩn năm sao thế này."

"Vậy những thứ này là..." Cận Tiểu Đình nhìn những món ăn không biết tên trên bàn.

Mẹ Quan che miệng cười trộm, vô cùng đắc ý, "trong hoạt động của khu phố lần trước, mẹ đã dùng giọng hát tuyệt vời của mình thắng được ba vạn đồng."

"Cho nên..." Cận Tiểu Đình mơ hồ đoán được.

"Mẹ dùng một vạn rưỡi mua gió xách hàng hiệu, một vạn rưỡi còn lại ở ngay đây." Mẹ Quan chỉ vào những món ăn trên bàn, sau đó che miệng phát ra tiếng cười cao vút.

Cận Tiểu Đình bị hành động của mẹ Quan chọc cười, lúc này Quan Quý Minh từ trên lầu đi xuống, toàn thân tản ra hơi ẩm chứng tỏ anh vừa mới tắm xong, Cận Tiểu Đình hơi kinh ngạc vì anh về nhà sớm hơn mọi ngày, nhưng ngay cả nhìn cô một cái anh cũng không thèm nhìn khiến cô vô cùng đau lòng, ngoài mặt cô vẫn giả vờ tươi cười, chỉ sợ mẹ Quan nhận ra điều gì.

"Quý Minh, đi gọi cha con xuống ăn cơm." Mẹ Quan cũng không quay đầu lại mà sai bảo con mình.

"Dạ." Quan Quý Minh nhàn nhạt trả lời, lại đi lên lầu.

"Thật lạnh lùng!" Mẹ Quan phê bình. "Sinh một đứa con không biết hóm hình cũng đành thôi, ngay cả trả lời cũng đều lạnh lùng như thế, đúng là tôi công sớm biết thế này thì nên nhét nó vào lại trong bụng cho rồi, không sinh cũng vậy!" Cận Tiểu Đình ngây ngẩn nghe mẹ Quan oán giận, nghĩ thầm em bé sinh ra rồi có thể nhét trở vào sao?

"Con cũng đừng sinh ra đứa nhỏ giống tính nó này, thật không biết là nó di truyền từ ai." Mẹ Quan tiếp tục oán trách, vẫn không quên dằn dò Cận Tiểu Đình, "Nếu Quý Minh muốn gieo mầm mống không tốt vào trong bụng con, con bảo nó bắn vào tường đi, sau này đỡ phải giống mẹ. Nói giỡn đã không hưởng ứng, còn làm cho hồng bét."

Cận Tiểu Đình đỏ mặt, bắn... bắn vào tường sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thế 19 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Ăn cơm xong, cô giúp mẹ Quan rửa chén, nhưng ánh mắt nóng rực phía sau làm cô cảm thấy rất áp lực, bởi vì Quan Quý Minh làm gì cũng không chịu rời bàn ăn, cứ luôn ngồi trên ghế, hại cô nhiều lần đều suýt làm rơi bát đĩa.

"Anh có chuyện muốn hỏi em."

Cận Tiểu Đình giật mình, anh rời khỏi ghế đi đến ngay phía sau cô từ lúc nào vậy, "Cái gì, sao?"

"Hôm nay em gặp Lâm Từ Khâm?"

"Dạ." Cô rửa sạch cái đĩa cuối cùng, đặt sang bên cạnh.

"Sau này đừng gặp anh ta nữa."

"Vì sao?" Cô không hiểu vì sao anh lại tức giận, gần đây tâm trạng anh luôn không vui.

"Em đã gả cho anh, chính là người phụ nữ của anh, đạo lý đơn giản này, em không hiểu sao?" Cứ nghĩ tới cô đi ra ngoài cùng người đàn ông khác, trong lòng anh liền tức giận.

"Chúng em chỉ là bạn bè..."

"Bạn bè!" Anh kiềm chế tức giận, cắt ngang lời cô, "Đừng lấy hai chữ bạn bè làm cớ, chẳng lẽ anh ta không biết em đã gả cho anh rồi sao? Tại sao còn muốn dây dưa với em?" Một lần, hai lần, anh có thể chấp nhận, anh cũng không phải là người đàn ông bụng dạ hẹp hòi, nhưng nhiều lần như vậy, người đàn ông nào chịu được.

Cận Tiểu Đình bị sự giận dữ của anh dọa sợ, trong ấn tượng của cô, anh vốn luôn ôn hòa, không giống như lúc này.

"Sau này không được gặp anh ta nữa." Chỉ như vậy, anh mới có thể yên tâm.

"Anh sao có thể như vậy? Chúng em thật sự chỉ là bạn, vì sao anh không tin tưởng em?" Cô không hiểu giờ anh đang nghĩ gì, càng không biết vì sao anh tức giận.

Quan Quý Minh nắm lấy cổ tay cô, kéo cô về phía mình, lạnh lùng chất vấn: "Anh ta là bạn trai trước của em, em nói xem, em muốn anh an tâm như thế nào?"

"Đó đã là chuyện quá khứ, hiện tại em cùng anh ấy thật sự chỉ là bạn bè." Cô giả vờ muốn rút tay về, bởi vì anh làm cô đau, thế nhưng cô lại không dám cử động mạnh, rất sợ quấy rầy cha mẹ Quan đang ngồi trong phòng khách xem tivi.

"Anh mặc kệ đó có phải chuyện quá khứ hay không, dù sao về sau cấm em lại gặp anh ta."

"Anh không tin tưởng em?" Cô thật không dám tin người đàn ông vẫn thường hay nói yêu cô này, lại hoài nghi cô không chung thủy.

Quan Quý Minh chăm chú nhìn đôi mắt ước tan nát cõi lòng muốn khóc của cô. Cuối cùng, vẫn là không đành lòng khiến cô phải rơi lệ, lời nói ra cũng trở nên dịu dàng hơn, "Tiểu Đình, đừng gặp anh ta nữa, sự xuất hiện của anh ta không có lợi cho cuộc hôn nhân của chúng ta."

"Quý Minh, anh thật đã suy nghĩ quá nhiều rồi, chúng em..."

"Đừng nói nữa!" Anh phẫn nộ cắt ngang lời cô, "Bất kể có phải là anh đã nghĩ quá nhiều hay không, có người đàn ông nào sẽ không để ý người phụ nữ của mình đi ra ngoài cùng bạn trai cũ, hôm nay nếu đổi thành anh cũng người phụ nữ khác đi ra ngoài, anh không tin em sẽ không sinh nghi."

Cận Tiểu Đình bị cơn giận kiềm nén của anh dọa sợ đến mức không thể nói gì, cô thực sự không hiểu bọn họ chẳng qua chỉ cùng uống cà phê, anh vì sao phải tức giận như vậy, lúc này cô chú ý tới ánh mắt anh, cô đột nhiên cảm thấy sợ anh, bước chân không tự chủ được lùi về sau, "Anh muốn làm gì?" Khi anh tiến tới sát bên cô, Cận Tiểu Đình biết anh đang nghiêm túc, liền nhỏ giọng cầu khẩn, "Cha mẹ ở trong phòng khách, chúng ta trở về phòng rồi nói được không?"

"Được!"

Cận Tiểu Đình nhẹ nhàng thở ra, lập tức cùng anh lên lầu, nếu để cha Quan mẹ Quan biết bọn họ sống với nhau xảy ra bất hòa, không bao lâu, cha mẹ cô cũng sẽ đến thăm.

Vừa vào phòng, Cận Tiểu Đình lập tức cảm nhận được sự thô bạo của anh, liều mạng đẩy anh ra, "Anh muốn làm gì?"

"Em là người phụ nữ của anh, là vợ anh, em nghĩ anh muốn làm gì?" Anh đem cô vẩy ở trên tường, thô bạo thăm dò mỗi một chỗ trên cơ thể cô, "Em và cả cơ thể em nữa, đều là của anh, em đoán, anh muốn làm gì?"

"Ngừng tay, anh không thể đối với em như vậy!" Cô thật sự bị hành động của anh dọa sợ rồi.

"Anh có thể!" Anh hung hăng hôn lên môi cô, mãi đến khi cô không thở nổi nữa mới buông ra, bắt chập trong mắt cô đầm lệ, anh hôn môi cô, khàn giọng nói, "Anh muốn em."

"Xin anh, đừng đối xử với em như vậy!" Cô không muốn chịu loại lãng nhục này.

"Đồng ý với anh, không được gặp hẳn nữa." Anh trầm nghĩ muốn có được một sự an tâm, chỉ cần cô gật đầu, anh sẽ không thô bạo như thế này.

Cô khóc, hai tay đánh vào ngực anh, "Em ghét anh, em ghét anh!"

Quan Quý Minh mặt tối sầm lại, tự mình kéo kéo khóa quần xuống, mạnh mẽ xâm nhập vào địa phương giữa hai chân cô, với tư thế đứng thẳng, lần nữa tiến vào trong cơ thể cô.

Một khắc bị anh xô xuyên qua kia, toàn thân Cận Tiểu Đình run lên, cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ không thốt thành lời, đôi tay nhỏ bé còn lại nắm chặt phần áo trước ngực anh, khi cô vẫn chưa thể hoàn toàn thích nghi với sự thay đổi vừa rồi, anh lại lần nữa ngang tàng tiến vào, cô khó chịu cắn môi rên khe.

"Em nghĩ rằng anh muốn em về sớm một chút là vì sao? Chính là không muốn em qua lại với anh ta, em là thực sự không biết, hay cố tình giả ngu?" Anh rút khỏi, lại không chút do dự tiến vào, lực đạo mạnh mẽ làm cô cả người căng thẳng.

Sự công kích ngang tàng liên tục cơ hồ khiến sắc mặt Cận Tiểu Đình trở nên trắng bệch, đôi tay nhỏ bé đang nắm áo anh cũng xoắn chặt lại một chút, dưới cơn thịnh nộ Quan Quý Minh lại một lần nữa hung hăng đâm vào, hai đầu gối cô mềm nhũn gần như không còn có thể đứng vững trên mặt đất, một lần cuối cùng, anh giữ nguyên tư thế đâm vào sâu nhất bên trong, nhìn chằm chằm biểu cảm khó chịu của cô.

Thực ra anh không muốn đối xử với cô như thế này, nhưng Cận Tiểu Đình là người phụ nữ anh khó khăn lắm mới chiếm được, ham muốn chiếm hữu của anh đối với cô chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra, nếu cô đã là người phụ nữ của anh, anh tuyệt đối sẽ không để cô trở thành người phụ nữ của tên đàn ông khác.

Cận Tiểu Đình đã quen cách thức anh nói muốn liền lập tức tiến vào, cho dù không thể thích ứng ngay, cô cũng sẽ cố chịu, nhưng mà lần này cô thực sự không thể tiếp nhận được, hơn nữa còn có sự chênh lệch về chiều cao, làm cô không thể không ôm chặt anh, thừa nhận anh rút ra cùng tiến vào.

Quan Quý Minh là người đàn ông từng qua huấn luyện, vừa cường tráng lại nhanh nhẹn dũng mãnh, thân hình không có lấy một vết sẹo lỗi, trái ngược với Cận Tiểu Đình mong manh bên dưới giống như là một miếng mồi ngon lành đưa đến hang hùm miệng cọp, mặc người xâm lược.

Quan Quý Minh cúi đầu nhìn về mặt ửng hồng của cô, trong lòng tựa như bị một tảng đá nặng đè ép, nhưng bị sự tức giận lấn át mất tinh táo, anh căn bản không nhìn tới cô đang khó chịu, cũng tư thế đó, nhanh chóng làm động tác rút ra đâm vào.

"Đừng như vậy..." Cận Tiểu Đình sợ ngã xuống liền dùng hai tay bám vào cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chịu đựng áp lực trên ngực anh, hai đầu gối gấp khúc tạo thành tư thế đón ý nói hòa anh ngang ngược lật đổ, làm cho hai người kết hợp càng sâu hơn, chặt chẽ hơn.

"Em chỉ có thể là người phụ nữ của anh!" Anh một tay nâng bờ mông xinh đẹp của cô, tay còn lại giữ chặt eo nhỏ, liên tục mạnh mẽ chạy nước rút.

"Quý Minh, đừng như vậy!" Cô cầu xin anh, ở trên giường anh luôn ôn nhu, cho dù là mãnh liệt, anh cũng sẽ vuốt ve mòn mỏi đến khi cô có thể tiếp nhận được mới tiến vào cơ thể cô, chứ không phải thô bạo như thế này.

"Anh có quyền làm thế này!" Lửa giận bùng lên trong lòng anh.

"Van cầu anh dừng lại, đau quá, thực sự đau quá!" Cho dù có ái địch ẩm ướt bôi trơn, cô cũng phải một lúc lâu mới có thể thích ứng với cực đại của anh, lần này cái gì cũng đều không có, cô hầu như đau đến muốn bất tỉnh.

Quan Quý Minh nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô, mềm lòng, giữ nguyên tư thế, ôm cô đến đặt lên trên giường, áp lên cái miệng nhỏ

nhấn hôn đôi môi cô, khàn giọng nói: "Tiểu Đình, bắt kẻ em và anh ta có phải chỉ đơn thuần là quan hệ bạn bè hay không, anh thực sự không muốn hai người gặp lại, chỉ ít là đừng một mình đi gặp anh ta, được không?"

"Nhưng cũng chính anh đã đồng ý cho em gặp anh ấy..." Cô tủi thân đỏ mắt.

"Nhưng hai người gặp nhau không phải chỉ một lần!" Anh cắt ngang lời cô, "Chẳng lẽ anh ta không biết cần phải giữ khoảng cách với phụ nữ đã có gia đình hay sao? Hay là anh ta vẫn như trước đây, như một đứa trẻ ấu trĩ, không hề biết hành động có chừng mực." Cận Tiểu Đình bị tiếng thét của anh dọa, ra sức cắn môi mới có thể nhịn không lên tiếng.

"Em có biết cấp trên của Lâm Tử Khâm là đồng nghiệp của anh hay không, chỉ cần anh mở miệng liền có thể chinh chết anh ta, cho dù anh ta chịu không nổi, muốn điều đơn vị, cũng cần anh đồng ý ký tên mới được, nếu như anh ta còn dám đến tìm em, anh nhất định sẽ làm như vậy!"

Lần đầu tiên Cận Tiểu Đình bị cô ý nghĩ hung ác trên mặt Quan Quý Minh dọa đến sợ ngây người, cô không biết con người ôn hòa này một khi tức giận sẽ khủng bố đến như vậy... "Hiện tại không cho phép em nghĩ đến anh ta, em bây giờ nên nghĩ xem làm như cách nào thỏa mãn anh, không khiến anh xuất hết ra được thì em đừng hồng xuống giường." Cho dù đang tức giận, cơ thể cô vẫn có sức hấp dẫn thật lớn đối với anh, anh còn muốn tiếp tục việc vừa rồi chưa làm xong. "Mau ôm chặt anh!"

Cận Tiểu Đình sợ hãi đem hai tay lần nữa đặt lên cổ anh, khi cô còn chưa chuẩn bị tốt, tác động dừng mạnh vào hạ thân khiến cô cắn môi ngậm khế, tiếp nhận sự thô bạo của anh.

Mấy tháng nay, đây là lần đầu tiên Cận Tiểu Đình ném trái tình dục theo cách thô bạo, toàn bộ quá trình cô ít dám để phát ra âm thanh, cho dù anh làm cô đau, cô cũng sẽ nhẫn nhịn chịu đựng, mãi đến khi anh thỏa mãn, mới kết thúc loại phương thức tình dục không thể chịu đựng nổi này.

Quan Quý Minh phát tiết một lần, tức giận giảm bớt vài phần, nhưng vẫn còn giận, ngay cả vuốt ve sau hoan ái cũng có vẻ thô lỗ.

"Anh đã không tin tưởng em, lúc trước vì sao muốn lấy em?" Cô đau lòng hỏi anh.

"Vì sao lấy em?" Quan Quý Minh khẽ cười, "Bởi vì anh thứ anh muốn chưa từng có thứ gì không chiếm được, kể cả em!" Anh cúi đầu ngậm lấy điểm nhỏ màu hồng phấn, nhiều lần âu yếm vẫn chưa làm cho nó sẫm màu, trái lại càng lúc càng hồng, tựa như một quả đào nhỏ căng mọng mê người.

Cận Tiểu Đình giật mình thoáng thất, chỉ là vì để chiếm được cô?

"Chuyện em không biết về anh còn rất nhiều." Ngừng động tác vuốt ve thô lỗ lại, anh ngừng đầu, lộ lên nụ cười tà mị, nói với cô, "Anh không chỉ là một quân nhân, anh còn là người đàn ông đầy âm mưu." Cận Tiểu Đình đỡ người, cô quả thực không thể tin anh lại là người đàn ông như vậy.

"Thực chất, bắt kẻ đã làm bao nhiêu lần, em vẫn cứ chặt chẽ như vậy." Anh khen ngợi.

Nghe lời anh nói, Cận Tiểu Đình thật cảm thấy anh đã điên rồi, mà còn hoàn toàn điên rồ, giờ phút này người đang ở trước mặt cô nhất định không phải Quan Quý Minh, Quan Quý Minh sẽ không nói những lời hạ lưu, dễ tiện như vậy.

Quan Quý Minh nhanh chóng rút côn thịt cứng rắn ra, bắt lấy đầu gối cô chen vào dưới cái mông xinh đẹp, Cận Tiểu Đình hoảng sợ không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên đẩy anh ra, bất chấp cơ thể trần truồng, muốn lao ra phòng khách cầu cứu cha mẹ Quan, nhưng chân vừa chạm đất, lập tức bị đè lại trên giường, đến cả tiếng thét chói tai đều bị anh bịt miệng, nửa điểm âm thanh cũng không phát ra được.

"Anh còn chưa thỏa mãn đâu! Nhìn em sức lực dồi dào như vậy, chứng tỏ anh vẫn chưa dốc sức đủ." Anh không chịu buông bàn tay đang đặt trên cái mông xinh đẹp của cô, dưới vẻ mặt sợ hãi của cô, ra sức đâm vào, điều này gần như khiến trái tim Cận Tiểu Đình ngừng đập, nước mắt cô tràn ra.

"Nhân tiện nói em biết, anh thích nhất chính là tư thế này." Anh ghé vào bên tai cô cười nói, "Giờ em có thể hét to lên, tốt nhất là kêu để cha mẹ cũng đều nghe được." Dứt lời, anh buông bàn tay đang bịt chặt miệng cô ra, thuận theo nhu cầu của bản thân, hung hăng chạy nước rút trong cơ thể cô.

Cận Tiểu Đình nắm chặt drap trải giường, không dám phát ra một chút âm thanh nào, anh mãnh liệt xô xuyên cơ thể cô, sức lực lớn đến mức suýt nữa làm đầu cô đập vào tủ cạnh giường, nếu không phải thắt lưng bị anh nắm lấy, chỉ sợ cô đã đập vào rồi.

Cô không biết khi nào Quan Quý Minh mới có thể buông tha cho mình, đau đớn ở hạ thể lan dần ra toàn thân, cô biết anh làm mình bị thương rồi, nhưng không có sức ngăn cản, chỉ có thể chặt đứt cảm giác, nhắm mắt lại, không nhìn, không nghe, tùy ý anh ở trong cơ thể cô lại chuẩn bị khuấy động chạy nước rút.

Liên tục mấy ngày mãnh liệt quấn lấy cô, Quan Quý Minh giống như nôi điên, dù là lúc nào cũng đều không buông tha cô, sau khi phát tiết xong nếu không phải ngủ thì chính là trực tiếp rời nhà ra ngoài, làm cô cảm thấy bản thân tồn tại chỉ là vì thỏa mãn nhu cầu sinh lý của anh, ngoài ra, không còn ý nghĩa nào khác.

Gần đây anh lại không chạm vào cô, nhưng cô biết ngày nào đó khi anh muốn, cô sẽ lại trầm luân trở thành đối tượng phát tiết của anh, mà anh trước đây chưa từng về trễ, liên tục gần một tháng qua mười giờ đêm vẫn chưa về tới nhà, Cận Tiểu Đình biết anh còn bức bối nên cũng không dám nói gì, cha mẹ Quan tuy rằng nghi hoặc, nhưng vì lời nói dối thiện ý của Cận Tiểu Đình, họ tin tưởng.

Cô chưa bao giờ nói dối, đây là lần đầu, cho nên, mấy ngày nay cô đều không ngủ ngon.

Có lẽ do nhiều ngày gập lại, cô trần trọc không ngủ được, ở thời điểm gần sáng, mới từ từ thiếp đi, nhưng cô ngủ vẫn không yên, bởi vì cô nghĩ thấy mùi

rượu, đang lúc cô lịm đi mở mắt, cơ thể cường tráng kia lập tức đè lên mình, thoáng cái đem con buồn ngủ của cô xua tan hết.

"Ngủ!" Cô nghe lời nhắm chặt mắt, nhưng lại tỉnh táo đến sáng, rất sợ hãi anh sẽ lại đối xử với cô như vậy, nhưng mà ngoài ý muốn, anh không làm gì, chỉ ngủ.

Hôm sau, Quan Quý Minh tỉnh ngủ, người trong ngực đã không thấy nữa, anh mới biết mình ngủ dậy trễ, lúc anh xuất hiện ở bàn ăn thì đã muộn là giữa trưa, mấy ngày về trễ chưa bị chất vấn, trái lại đã bị mẹ Quan vô cùng quan tâm anh.

"Có về trễ cũng phải báo một tiếng! Nếu không phải Tiểu Đình nói với mẹ quán rượu của con xảy ra vấn đề, mẹ còn tưởng con ở bên ngoài làm chuyện khuất tất gì." Cận Tiểu Đình không dám ngẩng lên, tiếp tục cúi đầu và còm.

"Con đứa nhỏ này, đã nói con đừng cùng người ta hùn vốn kinh doanh quán rượu gì đó, có chuyện rồi đúng không! Là sổ sách phân thu chi có vấn đề phải không? Khiến trễ như vậy mới về nhà." Mẹ Quan lắc đầu than nhẹ, "Nhất định là trong nội bộ có kẻ trộm!"

Quan Quý Minh nhìn Cận Tiểu Đình cúi đầu ăn, ánh nhìn lạnh nhạt.

"Quán rượu có thể kiếm tiền như vậy à? Đầu tư cái khác không được sao?" Mẹ Quan vô cùng không thể hiểu được cách nghĩ của bọn trẻ bây giờ.

"Mẹ, là quán bar." Quan Quý Minh sửa lời mẹ cho đúng.

"Cũng như nhau!" Mẹ Quan vẫy vẫy tay, trong quan niệm của bà, chỉ cần là bán rượu, người ra kẻ vào nhất định đều là thành phần phức tạp, "Mẹ nghĩ tiền vốn lúc trước con cũng đã kiếm lại đủ, hay là sớm ngưng hợp tác với bạn con đi!" Mẹ Quan khuyên, "Đừng rồi, đừng để ba con biết chuyện này, tuy rằng cái tính dễ kích động của ông ấy đã giảm bớt nhiều, nhưng vẫn còn nóng nảy lắm, con cũng biết rồi."

Quan Quý Minh uống ngụm canh, mắt tự nhiên nói: "Tính tình cha chỉ có mẹ là trị được, không phải sao?"

Được con mình khen như vậy, mẹ Quan che miệng cười khẽ, đẩy mạnh Quan Quý Minh một cái, "Thật là! Biết vậy được rồi, nói ra làm gì!"

Quan Quý Minh cười, trong mắt che giấu tâm tư nặng nề, anh nhìn chằm chằm Cận Tiểu Đình, mãi đến khi cô rời bàn ăn, anh vẫn không buông tha cô, anh ở dưới bàn ăn nắm lấy tay cô, trên mặt cười yếu ớt, "Tiểu Đình, lưng anh hơi nhức, lát nữa giúp anh xoa bóp." Cận Tiểu Đình giật mình, cô vừa rút tay mình về, lại không dám nói không.

"Con không phải chuyển đơn vị rồi? Còn phải huấn luyện sao?" Mẹ Quan khó hiểu hỏi.

"Thỉnh thoảng." Quan Quý Minh dưới bàn ăn đối với Cận Tiểu Đình dùng sức.

"Thì ra là vậy..." Mẹ Quan gấp đồ ăn cho vào miệng, cảm thấy hương vị rất nhạt, lần sau hẳn là phải cho thêm một chút gia vị, "Con nhất định là lâu lắm không có luyện tập, trước kia cũng chưa từng nghe con than đau, lát nữa mẹ muốn ra ngoài, thuận tiện mua cho con chai dầu luôn, Tiểu Đình, con đi cùng với mẹ."

"Không cần đâu mẹ." Quan Quý Minh lập tức từ chối.

"Không sao! Một chai cũng không đáng bao nhiêu tiền."

"Mẹ, con đã nói không cần mà." Quan Quý Minh khẳng khái nói.

Mẹ Quan nghi hoặc nhìn con mình, cứ thấy nó là lạ, nhưng không biết nói sao.

Cận Tiểu Đình rất sợ bị mẹ Quan biết được vội vàng lên tiếng, thừa dịp này tay bị anh bắt được, "Mẹ, đợi trở về phòng con giúp anh ấy xoa bóp là được rồi."

"Được rồi." Bà cũng không hỏi chuyện của bọn trẻ, chỉ cần không phải cãi nhau là được, "Nhưng mà con cứ theo mẹ ra ngoài, mẹ lớn tuổi rồi, hay quên nhiều thứ."

"Dạ được." Quan Quý Minh liếc mắt nhìn Cận Tiểu Đình một cái, lúc này mới buông tay cô ra.

Vốn là đan mười ngón tay với nhau bước vào phòng, ngay lúc vừa bước qua cửa, Cận Tiểu Đình lập tức bị đè lên trên giường, không để cô kịp kêu ra tiếng, anh đã chặn cái miệng nhỏ nhắn lại, cũng ngang ngược quần quít lấy cái lưỡi của cô, anh không muốn cô giãy dụa, anh muốn cô khuất phục dưới thân mình, nhưng anh phát hiện ra cô ngay cả động dậy một chút cũng không, càng làm cho anh tức giận.

"Em đây là đang tỏ vẻ bất mãn với anh sao?" anh đè trán mình vào trán cô, giọng nói tràn ngập tức giận.

Cô quay đầu đi, không nhìn anh.

Quan Quý Minh dường như hiểu rõ cô, anh quay mặt cô qua, vốn là vẻ mặt điên cuồng tức giận chuyển sang mỉm cười, thái độ hoàn toàn trái ngược với vừa rồi, dịu dàng hôn cô, chạm vào cô, như vậy trái lại làm cô sợ hãi, cô bắt đầu giãy dụa, nhưng hoàn toàn bị anh kiềm lại.

"Đừng như vậy, anh đã đồng ý với cha em là sẽ đối xử tốt với em." Cô run giọng nhỏ nhẹ xin anh.

"Anh đây không phải đang đối xử tốt với em sao?" Anh dịu dàng mà kiên quyết cời áo cô, trên mặt vẫn mang theo ý cười như trước, "Em muốn kể khổ với cha em cũng có thể, nói cha biết anh ở trên giường làm em thỏa mãn như thế nào, có lẽ em cũng nên nói cho cha biết nhu cầu sinh lý của anh quá cao, khiến em mỗi ngày mỗi đêm đều ở dưới thân anh cần xin tha thứ, em chịu không nổi nữa." Cô cắn môi, u oán nhìn anh, cô làm sao dám nói việc này với cha, không thể kể những chuyện vợ chồng cực kỳ riêng tư này.

"Không phải là em còn gặp Lâm Từ Khâm đấy chứ?" Anh tách hai chân cô ra, hai ngón tay phủ lên xoa nắn hạt châu non mềm của cô.

Cận Tiểu Đình thờ dốc vì kinh ngạc, chịu đựng cảm giác khác thường từ hạ thân truyền đến, bất kể là anh đối đãi thô bạo hoặc dịu dàng, thân thể của cô đều dậy lên phản ứng, làm cho cô bối rối, không biết đối mặt với bản thân như thế nào.

"Nói!" Anh không chút dịu dàng mà đâm thẳng ngón giữa vào địa phương nữ tính cực kỳ mềm mại của cô, ma sát qua lại.

"Không có, không có." Cô không dám đẩy anh ra, chỉ có thể liều mạng lắc đầu, hy vọng anh có thể tin tưởng cô, không biết vì sao, Lâm Từ Khâm không còn xuất hiện trước mặt cô, cũng không có hẹn gặp cô.

"Không lừa anh chứ?" Ngón tay ma sát càng nhanh, anh muốn cô nhanh chóng trở nên ẩm ướt, bằng không lát nữa đi vào nhất định sẽ khó khăn.

"Em không có lừa anh, là thật!" Vì ngón tay không ngừng ma sát của anh, thân thể cô cương cứng/cứng ngắt, cả người run run.

Cảm giác cô đã ướt, anh lúc này mới rút ngón tay ra, giải phóng lửa nóng của bản thân, để bên trong ẩm áp cùng chặt trát vây quay, anh thỏa mãn than một tiếng, mấy ngày không được thỏa mãn, lần này kịch liệt mạnh mẽ muốn cô rốt cục chiếm được.

Khi nghỉ ngơi sau cuộc chiến, anh dè dặt cẩn trọng rút khỏi cơ thể cô, nhưng nhìn thấy chất lỏng trắng đục chảy ra khỏi tiểu huyết của cô, anh lại đâm vào, làm cho cô cắn môi khẽ rên, thấy thế Quan Quý Minh chậm chạp rút khỏi, lại hung hăng đâm vào, anh hiểu rõ thân thể cô, cao trào qua đi, tiểu huyết của cô sẽ có một thời gian mập mạp/co bóp theo quy luật, nếu giờ phút này anh tiếp tục chạy nước rút, đối với cô không chỉ là một loại kích thích, còn có thể khiến cô mất khống chế khóc nức nở cầu xin tha thứ, về mặt muốn thêm còn có chối từ này của cô làm anh càng khao khát, muốn hoàn toàn chiếm lấy cô một lần nữa.

"Lui ra ngoài, đừng tiến vào nữa!" Cô ôm lấy lưng anh, tiếng nói mềm mại không nhịn được run rẩy.

Sao anh có thể đồng ý được chứ, ở trong cơ thể cô là một việc thoải mái biết bao, đã ẩm áp lại chặt chẽ, mà tay cô bám vào trên lưng anh tựa như gãi ngứa, đối với anh không có chút tác dụng.

"Quý Minh, van xin anh!" Là ghen tỵ cũng được, sợ mất đi cô cũng được, chỉ có chăm chú nhìn cô, cùng cô triển miên, anh mới có thể cảm giác được cô ở trong lòng ngực mình, mãi đến khi cô thôi không nhúc nhích tùy ý anh muốn làm gì thì làm, anh mới ngang nhiên ngừng luật động, nhìn cô lệ rơi đầy mặt, anh cũng không phải người đàn ông nhẫn tâm, nhìn cô ở dưới thân mình khóc nức nở, anh cũng không đành lòng, nhưng anh không thể tha thứ chuyện cô gặp Lâm Từ Khâm.

Dứt khoát, anh đối lòng, buông cô ra, cũng mặc lại quần áo, mở ra bắp đùi bị anh cưỡng chế lơ đãng nhìn, chất lỏng trắng đục từ khe hở hẹp ở giữa không ngừng cuộn cuộn chảy ra thành dòng, lòng anh dâng lên một sự đắc ý cùng cảm giác chiếm hữu, lúc này, Cận Tiểu Đình suy yếu từ trên giường đứng lên, cô cũng muốn mặc quần áo, nhưng lại bị anh đè lại trên giường.

"Anh có nói là cho phép em mặc quần áo chưa?"

Cận Tiểu Đình lấy hai tay che chắn trước ngực mình, sợ hãi trả lời: "Mẹ muốn em chiều nay ra ngoài mua đồ cùng mẹ..."

"Em còn có thể đi ra đường?" Anh nhìn hai chân của cô, "Em nếu có thể xuống giường, vậy chứng tỏ anh không đủ cố gắng rồi." Lòng Cận Tiểu Đình nhất thời sợ hãi, rất sợ anh lại bắt đầu lần nữa, lui đến góc giường.

"Em ở yên trong phòng cho anh, đâu cũng không được đi." Anh lấy chân đạp trên người cô, "Trước khi anh trở về, em tốt nhất ngoan ngoãn đợi ở trong phòng cho anh."

"Nhưng mà mẹ..."

"Anh sẽ nói với mẹ, em không cần lo lắng." Anh lại nắm lấy tay cô, buộc cô nằm thẳng trên giường, cũng thô lỗ đắp chăn trên người cô, mới rời khỏi phòng.

Cho dù hai người có tranh chấp, ở trước mặt bề trên bọn họ vẫn giả vờ thân mật, nhưng khi trở lại trong phòng, Quan Quý Minh lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, một câu cũng không muốn nói với cô, nhưng anh cũng không bỏ cô một mình trong khuê phòng, anh như trước mỗi ngày đứng giờ tan tầm về nhà ăn cơm, ngủ cùng giường với cô, nhưng đối với Cận Tiểu Đình mà nói, cô nhận định chính mình đã trở thành công cụ phát tiết nhu cầu sinh lý của anh.

Bất kể là cô đang ngủ, hay vừa mới tắm xong, anh nói muốn liền muốn, cho dù cô muốn từ chối, cũng không thể được, chỉ có thể mặc anh đem cô áp lên giường, muốn gì làm vậy.

Tựa như lần này, cô còn đang ngủ say, nhưng thân hình cường tráng đã phủ trên người cô, thuần thục cời đi áo ngủ của cô, tách hai chân cô ra, âu yếm qua loa rồi lập tức tiến vào cơ thể cô, sau đó chịu đựng anh ngang tàng chuyển động, cô khó chịu cắn môi, lại không đủ sức đẩy anh ra, nhiều lần cô đều

hai tay nắm chặt tấm drap giường, tùy ý anh ở trên người cô đòi hỏi.

"Cũng làm nhiều lần như vậy, vì sao vẫn chặt thế này." Anh thô lỗ mút lấy nhũ tiem của cô, khàn giọng nói.

Mỗi đêm anh đều muốn cô, có đôi khi sáng sớm tỉnh lại, gần đây nhất, cho dù cô còn đang ngủ, anh cũng muốn bá vương ngành thượng cung, làm nhiều lần như vậy, cô chẳng những không lỏng đi, ngược lại càng chặt hơn, nhất là anh khẳng khẳng muốn đi vào cơ thể cô, cũng không đủ bôi trơn, cơ thể của sẽ sinh ra phản kháng, không chào đón sự viếng thăm của anh, lại tạo thành hiệu quả ngược, làm cho anh càng nếm được càng nhiều cảm giác vui thích.

"Thả lỏng! Cơ thể của em thật căng chặt." Cô cứng đờ làm cho anh đến rút ra cắm vào đều cảm thấy khó khăn, tuy rằng đã thuận lợi tiến vào thân thể, nhưng thông đạo chặt trát này lại đem anh đẩy ra bên ngoài, khiến anh không thể không càng dùng sức đâm sâu vào trong.

Không phải cô không muốn thả lỏng, mà là cô không cách nào thả lỏng, thô bạo của anh làm cô khó chịu, mỗi một lần thần kinh đều căng thẳng.

Quan Quý Minh biết còn tiếp tục nữa nhất định sẽ làm cô bị thương, liên tục mấy ngày đêm đòi hỏi gần như đã đạt tới cực hạn của cô, vì thế anh lui ra, lấy nước bọt bôi lên trên phần hồng khô nứt của cô, dưới chút bôi trơn đó, một lần nữa đâm vào.

"A!" Cận Tiểu Đình hai tay nắm chặt gối đầu, cong thân mình, khó nén đau đớn khóc lên.

Quan Quý Minh lập tức che lại cái miệng nhỏ của cô, dưới thân liên tục đóng đưa, anh nhìn chăm chăm vào mỗi một biểu cảm trên mặt cô, không biết trải qua bao lâu, Cận Tiểu Đình mới bắt đầu thích ứng anh ở trong cơ thể mình ngang ngược, cũng đủ bôi trơn để anh có thể thuận lợi rút ra đâm vào, vì không kiềm chế được mà rên rỉ khóc thút thít, ngực dường như muốn nổ tung, cô không thể hô hấp, tay nhỏ bé càng nắm chặt tấm drap.

Quan Quý Minh chẳng những không có dừng lại, ngược lại càng hưng hân, trong đó mang theo tức giận, đến tận khi anh ở trong cơ thể cô xuất ra, anh thỏa mãn than nhẹ, sau đó nghỉ ngơi một chút liền rời đi thân thể cô, mới đứng dậy mặc quần, anh quay đầu nhìn cô một cái, thấy dịch thể trắng đục cuộn cuộn không ngừng chảy xuống giữa hai chân cô, còn có nơi riêng tư sưng đỏ, lập tức liền bị cô lấy chân che thân thể lại, che lại vô số dấu hôn anh lưu lại, che khuất phong cảnh anh muốn nhìn.

Gần đây sau khi xong việc anh luôn rời phòng ngay lập tức, Cận Tiểu Đình tưởng lần này cũng vậy, đang lúc cô xoay người, nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi cho tốt, thì lại nghe thấy ngăn kéo bị mở ra, tiếp theo chân trên người bị mạnh mẽ xóc lên, cô phát hoảng, sợ hãi nhìn anh, không có chân che lấp, cô ngượng ngùng dùng hai tay che.

"Đem chân mở ra." Anh ngồi bên giường, lạnh nhạt mở miệng, tầm mắt dừng ở giữa hai chân cô.

Cận Tiểu Đình lác đầu, đôi mắt toát ra sợ hãi, cô không biết anh lại muốn làm gì mình.

"Đừng để anh nói lần thứ hai, mở rộng chân ra." Anh ra lệnh.

"Anh... Anh đi làm nhanh đi kéo muộn." Cô lại lùi về phía sau một chút, nhưng giường chỉ rộng có thế, cô có thể lui đến chỗ nào chứ?

Quan Quý Minh hạ tầm mắt, gân xanh giữa trán nổi lên, cô không biết rằng tư thế cô như vậy thực mê người, khiến cho anh lại muốn đem cô áp đảo trên giường sao? "Biết anh phải đi làm thì nhanh chút làm theo lời anh nói, mở rộng chân ra."

Cận Tiểu Đình chần chừ cọ hai chân vào nhau, bởi vì ánh mắt của anh, thân thể cô đang run rẩy, ngay cả chuyển động cũng cực kỳ chậm chạp.

Quan Quý Minh không kiên nhẫn dứt khoát đến trước mặt cô, ép cô mở hai chân ra, "Đừng nhúc nhích!" Vì anh đã cảnh cáo, cô thật sự ngoan ngoãn nghe lời, không dám cử động chút nào.

Quan Quý Minh nhìn cô một cái, lấy khăn giấy ở bên cạnh, cẩn thận giúp cô lau sạch, cũng bôi thuốc cho cô, động tác của anh thật dịu dàng, sợ làm cô đau, trong quá trình bôi thuốc anh gần như nín thở, địa phương non nớt này là nơi anh thường chiêm đoạt, bị anh đòi hỏi điên cuồng, nếu không thì bị anh làm sưng đỏ, anh rất muốn cúi đầu thưởng thức địa phương non nớt lại mỏng manh này thực tốt.

"Cái đó, được rồi..." Được tính mát lạnh lan ra, Cận Tiểu Đình lấp bắp nói.

"Đừng nhúc nhích! Không bôi thuốc, em muốn chịu đau thêm nữa sao?" Anh đẩy tay cô ra, tiếp tục động tác bôi thuốc.

"Nhưng mà..." Cận Tiểu Đình vội nói, muốn lấy thuốc trên tay anh, "Kể tiếp em sẽ tự bôi, anh, anh đi làm nhanh kéo trễ."

Quan Quý Minh ngẩng đầu nhìn cô, thấy bộ dáng cô tay chân luống cuống, anh bắt lấy hai tay cô, dùng ánh mắt ngăn không cho cô lại lộn xộn, mà cô cũng thực sự không dám nữa, tận đến lúc anh bôi thuốc xong, anh đem thuốc cất lại vào ngăn kéo, sau đó cầm áo sơ mi của mình, đặt trên đầu cô, "Mặc vào."

Cận Tiểu Đình run lên một chút, sau khi tay anh để áo lên đầu mình, dưới ánh mắt nóng rực của anh, cô run rẩy mặc vào, do chênh lệch vóc dáng, cô không cần cài nút, có thể trực tiếp trông vào.

Quan Quý Minh hạ mắt nhìn đồng hồ đầu giường, đã bảy giờ rưỡi, anh đã mất gần một giờ nán lại trên giường, nếu không đi ngay, nhất định sẽ đến trễ, anh cầm lấy bộ quần phục đã giặt sạch, gấp ngay ngăn đặt ở một bên mặc vào, sau đó lại đến ngồi trước mặt cô, cũng đưa caravat đến trước mặt cô, "Nhanh chút."

Cận Tiểu Đình run tay đón lấy caravat, bối rối giúp anh đeo vào, nhưng làm sao cũng không thắt tốt, hai tay liên tục run rẩy, thêm ánh nhìn chăm chú của anh, làm cô càng hoảng loạn hơn.

"Từ từ cũng xong." Anh bắt lấy tay cô, nói từng tiếng, đã dịu dàng nói xong với cô, nếu cô lại tiếp tục run rẩy, anh e rằng khỏi cần đi làm.

Lời nói ôn hòa của anh cuối cùng khiến tay cô không còn run rẩy như vậy nữa, rất nhanh giúp anh thắt tốt caravat.

Quan Quý Minh là người đàn ông văn võ song toàn, nhưng lại có bí mật không muốn để người khác biết, chính là không biết thắt caravat, từ khi có Cận Tiểu Đình, trách nhiệm đeo caravat liền được chuyển từ mẹ Quan sang trên người Cận Tiểu Đình.

"Hôm nay không cần đi học, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, đợi anh xuống lầu sẽ dặn mẹ không lên gọi em, bên trường học anh sẽ giúp em xin phép." Anh nâng mặt cô, triu mến khẽ vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng vừa bị anh hôn, "Dạ." Cô cúi mặt xuống thấp, né tránh cái nhìn của anh.

"Anh ra ngoài." Trước khi rời đi, anh nhẹ nhàng áp môi mình vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, anh không dám xâm nhập, chỉ sợ lại dẫn đến khát vọng tình dục.

Cận Tiểu Đình kéo sát y phục trên người, vẫn không dám nhìn thẳng ánh mắt anh, "Dạ."

Trước kia Quan Quý Minh đều sẽ ăn sáng mới ra ngoài, lần này lấy chìa khóa xe liền trực tiếp ra cửa, ngồi vào trong xe Quan Quý Minh thờ dài, thực ra anh không muốn làm tổn thương cô, nhưng anh không thể không chế được chính mình, thì ra người đàn ông trưởng thành cũng có lúc không chín chắn.

Anh thật hối hận về hành vi mấy ngày qua, nếu không phải sau khi xong việc, anh thấy trong mắt cô sự sợ hãi đối với mình, anh mới thực sự hiểu rõ bản thân đã làm tổn thương cô, nhìn bộ dạng cô run rẩy như vậy, anh thực sự rất khó chịu.

Anh lại thờ dài, nhắm chặt hai mắt, nắm chặt tay lái, nhưng sau khi hít thở sâu, lần nữa mở mắt ra, trong lòng anh đã có dự tính nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê 19 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Hôm nay anh về hơi trễ, nên Cận Tiểu Đình xuống bếp nấu cho anh tô mì, mà cô theo yêu cầu của anh, ngồi chung bàn chờ anh ăn xong.

"Em... Hôm nay có ra ngoài." Cận Tiểu Đình nhỏ giọng nói.

"Ừ." Quan Quý Minh lãnh đạm trả lời.

"Hôm nay em đi..."

"Không cần việc gì cũng phải nói với anh." Anh uống một ngụm canh, vị hơi nhạt, không tính là ngon, nhưng ăn cũng được. "Em không phải quân nhân, anh cũng không phải cấp trên của em, huống hồ chúng ta là đang ở nhà, không phải trong quân đội!"

"Dạ..." Dưới bàn ăn hai tay cô xoắn lại với nhau.

Quan Quý Minh ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, lại tiếp tục ăn mì, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng húp canh, cơ bản sức ăn của anh rất lớn, nhưng cô có thể ước lượng được bao nhiêu là đủ. Không để anh ăn không đủ no còn đói, cũng sẽ không làm anh quá no.

Ăn xong, anh đưa bát đũa cho cô. "Ngày mai rồi rửa, giờ giúp anh xả nước tắm, được không?"

"Dạ." Cô đem bát đũa bỏ vào bồn rửa, liền xoay người lên lầu xả nước nóng cho anh, quá căng thẳng nên cô vẫn chưa phát giác ra anh là lấy giọng điệu nhò và yêu cầu mình.

Nhìn cô rời bàn, Quan Quý Minh biết cần cải thiện quan hệ giữa hai người, anh lên lầu lấy quần áo trước, rồi đi vào phòng tắm, vừa lúc cô pha nước xong, anh đến trước mặt cô, một tay bắt lấy cô, kéo cô trở lại cùng chen chúc trong phòng tắm.

"Em tắm không?" Cô lắc đầu.

"Vậy em giúp anh, cùng nhau tắm." Anh đã động tay cởi đi quần áo trên người cô.

"Nhưng em không có đem quần áo vào." Cô ngăn cản động tác của anh.

"Anh giúp em lấy là được." Anh đã cởi ra áo ngoài của cô, tiếp đến cởi áo lót, "Thừa lúc cha mẹ không phát hiện, nhanh giúp anh cởi quần áo, em cũng không muốn để hai người biết được chúng ta cùng nhau tắm chứ."

"Quý Minh..." Cô dùng hai tay che ngực, tiếp theo quần của cô bị anh cởi ra, cả người trực tiếp phô bày trước mặt anh.

"Chúng ta đều đã khỏa thân đối mặt nhiều lần như vậy, em phải quen rồi mới đúng, không nên ngượng ngùng đến thế." Anh kéo lấy hai tay cô, dán lên ngực mình. "Nhanh giúp anh cởi quần áo, em không muốn cả đêm đều đây dựa trong đây chứ?"

Cận Tiểu Đình biết anh muốn gì, cô bối rối cởi bỏ quần phục trên người anh, sau đó lấy vôi hoa sen, lại bị anh cầm lấy.

"Đề anh." Quan Quý Minh sau khi điều chỉnh độ ấm của nước, kéo cô qua, làm cho nước ấm từ vôi sen phun lên người cả hai, lại lấy bông tắm, kì cọ người cô, cũng kéo tay cô, muốn cô phục vụ anh. "Chỉ là tắm rửa thôi mà, thả lỏng nào."

"Từ đầu tới cuối tầm mắt Cận Tiểu Đình hoàn toàn dừng trên lồng ngực rắn chắc của anh, đặt tay nhỏ bé của cô lên bụng mình, anh nâng mặt cô lên, hôn vào cái miệng nhỏ xinh của cô, mà vôi hoa sen trên tay đã sớm bị anh vứt ở một bên.

"Không nên làm ở đây!" Cô đẩy anh ra, nhỏ giọng nói.

"Sẽ không bị phát hiện." Anh lần nữa gợn vôi hoa sen lên, tắm ướt sơ cho cả hai, rồi mới ôm cô bước vào bồn tắm lớn, để cô ngồi trên eo mình, đối mặt với anh, "Nước còn nóng, đủ để chúng ta tắm một hồi."

"Quý Minh, như vậy không tốt!" Cô cử động thân mình, nhưng thất lưng bị anh giữ chặt.

"Suyt, nhỏ tiếng chút." Anh hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của cô. "Em không muốn quấy rầy cha mẹ chứ?"

Lời nói của Quan Quý Minh đã thuyết phục được cô, cô ngoan ngoãn ngồi trên thất lưng anh.

"Em có biết anh luôn muốn cùng tắm với em không?" Anh cúi đầu ngậm lấy điểm hồng xinh xắn trước ngực cô, khàn giọng nói. "Chúng ta chưa từng làm trong nước đúng không?"

Hai tay Cận Tiểu Đình dùng sức nắm lấy cánh tay anh, khó xử nhìn anh. "Đừng làm ở đây, sẽ bị phát hiện."

Mẹ Quan thỉnh thoảng tìm cô cùng ra phòng khách xem tivi, nếu bây giờ mẹ Quan không thấy cô, nhất định sẽ tìm xem trong phòng tắm.

"Sẽ không đâu." Anh chuyển sang ngậm nụ hoa xinh xắn bên kia. "Mẹ anh không phải là người không hiểu chuyện."

"Quý Minh!" Cô căng cứng thân thể, giọng nói suy yếu, bàn tay to lớn của anh đang đặt dưới thân cô, dùng ngón tay thô ráp vân vê xoa miết nơi đó của cô.

"Buổi sáng anh giúp em bôi thuốc, đủ không?" Anh không muốn lại làm cô đau. "Loại thuốc này có tác dụng rất tốt, là bạn anh đưa cho, anh ta là bác sĩ, lần sau sẽ giới thiệu cho em biết."

"A!" Cô oằn người lên, ngón tay của anh đang trong cơ thể cô.

"Đau không? Nếu đau thì nói để anh dừng lại." Anh nhìn cô chăm chăm, ngón tay thông thả ma sát trong cơ thể cô, chỉ sợ cô cảm thấy khó chịu.

Cận Tiểu Đình cắn môi, không dám phát ra chút âm thanh nào, Quan Quý Minh nhìn cô, anh biết mình đã khơi dậy ham muốn của cô, vậy nên anh lại chuyển động ngón tay nhanh hơn, nhưng vẫn chú ý đến cảm nhận của cô.

"Đừng như vậy! Xin anh!"

"Được, anh không vậy nữa." Anh rút ngón tay ra khỏi cơ thể cô, chuyển sang để cô cảm nhận một loại vui thích khác, anh thật chậm rãi đút vào từng chút một, cho đến lúc hoàn toàn lút vào trong cơ thể cô. "Như thế này thì có thể chứ?"

"Dạ!" Cận Tiểu Đình gật gật đầu.

Quan Quý Minh bắt đầu chậm rãi chuyển động, đồng thời hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, mãi đến khi thân hình mềm mại ôm chặt lấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở càn cổ anh. Khi cô vừa rên vừa khóc, anh mới chuyển động nhanh hơn, khiến cho phòng tắm lúc này trở nên tràn ngập hương vị tình dục.

Vui thích qua đi, anh dùng khăn tắm quấn quanh người cô, ôm cô ra khỏi phòng tắm, mà anh vẫn còn trần như nhộng.

Vào phòng, anh dịu dàng đặt cô lên giường, lập tức đè lên trên, đồng thời kéo chăn, trùm lên hai người. "Trong người có khỏe không?"

Anh đã thật kiềm chế chính mình, ở trong phòng tắm, anh cũng không làm động tác quá kịch liệt.

"Dạ." Cô nhắm chặt mắt, vùi vào trong ngực anh.

"Thực xin lỗi." Anh dán môi mình hôn lên giữa trán cô. "Mấy ngày trước là anh sai, anh rất hối hận, em cũng có quyền giao lưu với bạn bè, là anh không tốt, anh sẽ không đối xử với em như vậy nữa đâu, em có thể tha thứ cho anh không?" Tiểu Đình kinh ngạc mở to mắt, không nghĩ tới anh thay đổi đột

ngọt như vậy.

"Anh thật sự không nên xử đối với em như vậy, anh lẽ ra phải trút giận lên trên người Lâm Từ Khâm."

Anh vô cùng hối hận. Cũng giận chính mình ngu ngốc như vậy, nếu không phải Hà Lệ nói một câu lay tỉnh anh, anh sợ rằng vẫn còn tiếp tục chìm trong ngoan cố.

"Tại sao anh..." Cô không hiểu được thái độ thay đổi đột ngột của anh.

"Hôm nay anh chủ động gặp Lâm Từ Khâm nói chuyện một lúc." Cảm giác cơ thể cô cứng nhắc, anh nhẹ vuốt lưng cô, nói tiếp. "Anh cùng anh ta nói chuyện rất nhiều, khiến anh ta hiểu được em gả cho anh, không chỉ vì anh được cha mẹ em chấp nhận, mà là em có mắt nhìn, lúc trước anh ta không giữ chặt em cho tốt, là sai lầm của anh ta, không trách được người khác, anh đã là người đàn ông may mắn có em, anh nhất định không để em rời xa anh, cho dù anh ta muốn lấy tư cách bạn bè khuyên em rời bỏ anh, vậy cũng không được."

"Em chưa từng nghĩ tới việc đó." Cô chưa từng có suy nghĩ rời xa anh, một khắc cũng không.

"Anh biết, vậy nên là anh sai, là lòng đố kỵ của anh khiến anh không quan tâm, dẫn đến làm tổn thương em, anh thật sự rất xin lỗi."

Anh chân thành nói xong: "Nhưng chỉ cần em gặp Lâm Từ Khâm một lần, anh sẽ lo lắng đề phòng cả một ngày, lo lắng là em sẽ rời xa anh, dù sao trước khi gả cho anh, em đã từng yêu anh ta."

"Trước khi gả cho anh, em đã xác định quên đi anh ta." Cô hờn hển nói.

"Thật xin lỗi, anh rõ ràng biết lòng của em hướng về mình, nhưng lại không kiềm chế được nghi ngờ." Anh nhắm mắt lại, than thở. "Tiểu Đình, em nhất định không yêu anh nhiều bằng anh yêu em, đây là lý do tại sao chỉ cần em cùng Lâm Từ Khâm gặp nhau, anh sẽ tức giận bất an, chỉ sợ em một ngày kia đột nhiên nói với anh em muốn rời đi, anh đây thật sự không biết anh sẽ làm ra chuyện điên rồ gì nữa."

Cô quả nhiên làm vợ thật thất bại, chỉ khiến anh lo lắng, vì thế cô ngừng đầu, hôn lên môi anh, cô không bắt chước anh được đến mức môi lưỡi quấn quýt, nhưng theo cách của riêng cô, cũng có thể nếm trải được vị ngọt hôn môi, một lúc lâu sau mới rời ra. "Anh phải tin tình yêu em dành cho anh, trừ anh và cha em ra, em sẽ không để người đàn ông khác tiến vào trong tim em."

"Cảm ơn em." Anh cười khê, nhẹ ấn môi lên trán cô, nhờ lời nói của cô mà yên tâm. "Đêm nay em mệt rồi, chúng ta ngủ sớm một chút đi."

"Dạ." Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Anh ôm chặt cô hơn, trong lòng cảnh cáo chính mình, tuyệt đối không thể lại làm tổn thương người phụ nữ yêu anh sâu đậm như vậy.

Sau khi làm lành, bọn họ trở lại chuỗi ngày tháng ân ái, mà Quan Quý Minh từng đối xử thô bạo với cô, khiến anh mỗi ngày đều muốn bù đắp cho cô, anh cũng không mua thức ăn trên đường, lần đầu tiên theo cô đi chợ, lại đi bằng Porsche sang trọng, cùng người khác đi xe máy có vẻ không ăn khớp, khi cô trêu anh, anh lại mặt không đổi sắc giải thích: "Anh là quân nhân, cũng không phải người bán hàng, làm sao anh biết đi chợ chạy xe máy là được, lại không có quy định không thể lái ô tô đến."

Thì ra Quan Quý Minh ngoại trừ không biết đeo caravat, Tiểu Đình còn phát hiện anh cũng không biết đi xe máy, ngay cả xe đạp cũng vậy, nhưng cô chỉ có thể cười thầm trong lòng, bởi vì chỉ cần cô cười ra tiếng, Quan Quý Minh sẽ đề cô dưới thân mà dạy bảo, hơn nữa cũng không quan tâm đang trong tình huống nào, nhiều lần bị cha mẹ Quan bắt gặp, cô đỏ mặt, gần như muốn tìm cái lỗ chui xuống, không bao giờ ngời lên nữa.

Hôm nay, khi cô đang cùng mẹ Quan vui vẻ trò chuyện ở phòng khách, thì chuông cửa reo, cô ra mở cửa, thật sự kinh ngạc, Lâm Từ Khâm không ngờ lại tìm đến nhà, khiến cô rất khó xử, bởi vì cô đã đồng ý với Quan Quý Minh sẽ không gặp lại anh ta.

"Anh sao có thể..."

"Em yên tâm, anh đến tìm em là đã được Quan Quý Minh đồng ý, cho nên em không cần lo anh ta sẽ tức giận." Vì không để Quan Quý Minh lại hiểu lầm, anh quyết định tìm gặp Quan Quý Minh trước, sau khi được đồng ý, mới đến tìm Cận Tiểu Đình.

"Quý Minh anh ấy..."

"Anh ta đồng ý để anh đến gặp em, nhưng chỉ lần này thôi."

"Vậy... anh tìm em có việc gì không?"

"Anh muốn hẹn em ra ngoài." Biết Cận Tiểu Đình sẽ từ chối ngay, Lâm Từ Khâm nói thêm: "Em yên tâm, anh đều đã hỏi được sự đồng ý của Quan Quý Minh, mới dám hẹn em, nếu em lo lắng theo anh ra ngoài sẽ khiến Quan Quý Minh hiểu lầm, em có thể gọi điện hỏi anh ta."

"Vậy... anh đợi em một chút." Cận Tiểu Đình lập tức trở lại phòng khách, lấy điện thoại gọi ngay cho Quan Quý Minh, xác nhận rồi, cô mới nhẹ nhàng thở ra, Lâm Từ Khâm thực sự không lừa cô, cúp máy, cô lại chạy đến trước mặt Lâm Từ Khâm, có vẻ thoải mái.

"Anh không có lừa em chứ!" Anh cũng không muốn lại để Quan Quý Minh lấy việc công giải quyết thù riêng, bắt anh trong vòng mười phút chạy xong 3000 mét, còn không cho anh nghỉ mệt, tiếp tục làm việc, cho dù anh có quan hệ đặc biệt, Quan Quý Minh cũng không buông tha.

"Dạ, vậy anh chờ em một chút." Cận Tiểu Đình trở lại phòng khách, nói với mẹ Quan mình muốn ra ngoài, liền đi cùng Lâm Từ Khâm.

Bọn họ vào một tiệm cà phê gần đó, Lâm Từ Khâm gọi cà phê đen, còn Cận Tiểu Đình gọi nước chanh, anh cảm giác dường như vừa trở lại lúc trước.

"Khẩu vị của em vẫn chẳng thay đổi gì." Lần này anh không có tự tiện gọi đồ uống thay cô.

"Anh cũng vậy." Hai người nhìn nhau cười.

"Đã một thời gian không gặp, anh nghĩ em nhất định là rất hạnh phúc!" Tuy rằng chuyện hai người đã qua, nhưng anh vẫn quan tâm cô, giống như với người bạn tốt.

"Quý Minh đối với em tốt lắm." Tiểu Đình kéo lại cổ áo, vô tình để anh thấy được dấu hôn đỏ hồng trên cổ cô.

"Vậy là tốt rồi." Cho dù cô che giấu, anh cũng có thể nhìn thấy vết hôn đỏ trên cổ. "Tiểu Đình, sau khi xuất ngũ, anh sẽ đi Châu Âu, đây là lần cuối cùng hẹn gặp em."

"Châu Âu?" Cô có chút kinh ngạc.

"Ừ, anh nghĩ anh nên vì người nhà làm chút việc." Sự lỏng lẻo của tuổi trẻ không nên tồn tại trong anh nữa, anh nên là một người đàn ông trưởng thành.

Nghe những lời anh vừa nói, cô nở nụ cười thật sự, sau khi tham gia quân ngũ anh thật sự đã thay đổi, trở nên chín chắn, không còn là cậu nhóc chỉ biết ý vào gia thế làm loạn trước kia.

"Đúng rồi, sẵn tiện giới thiệu với em một người." Anh mở ví da lấy ra một tấm ảnh chụp, còn có một mảnh giấy, đưa đến trước mặt cô: "Cô ấy là bạn gái anh, còn đây là địa chỉ nhà mới, có rảnh đến chơi, anh mở tiệc đãi khách."

"Dạ." Cô cầm lấy mảnh giấy kia. "Chúc anh mọi việc suôn sẻ."

"Cảm ơn em." Nghe được câu chúc này khiến anh thật xúc động, rất hối hận vì sao lúc trước anh không giữ chặt cô, giờ cô đã lập gia đình, dù hối hận cũng không kịp, thật ra anh từng tức giận muốn tìm Quan Quý Minh đấu một trận, nhưng khi anh nhìn thấy Quan Quý Minh, anh cũng không dám đến gần, lúc ấy anh mới hiểu được, anh thật sự thua, thua bởi sự chín chắn của người đàn ông này, cho nên anh cũng muốn bản thân thay đổi, trở nên trưởng thành hơn.

"Châu Âu... Nơi đó rất xa."

"Thế nào? Luyến tiếc anh sao?" Anh trêu ghẹo nói.

Tiểu Đình cười khẽ. "Chúc mừng anh tìm được mục tiêu, em nghĩ hôm nay hãy để em mời đi!"

"Hào phóng như vậy?" Anh biết cô không có đi làm, tiền của cô nhất định là do người đàn ông của cô cho.

"Anh cũng biết khả năng của em mà, hơn một ngàn em không trả nổi, đây mấy trăm thì em còn có thể."

Anh cười to. "Được, vậy để em mời."

Nói chuyện một lúc lâu, Cận Tiểu Đình đột nhiên kêu to. "Nguy rồi! Đã năm giờ rồi, em phải về nhà nấu cơm."

Lâm Từ Khâm chưa xót cười. "Thật tốt, nấu cho anh ta ăn đúng không?"

"Dạ." Trên mặt cô là vẻ e thẹn hạnh phúc.

"Được rồi!" Anh thở dài, cô đã là người phụ nữ của người khác, không nên lại có suy nghĩ không đúng với cô." Vậy hôm nay đến đây thôi. Em về nhanh đi! Anh muốn ngồi đây thêm một lúc."

"Dạ." Tiểu Đình cầm lấy tờ giấy chạy về phía quầy thanh toán, sau đó bước chậm ra khỏi tiệm, trước khi đi, cô quay đầu lại, bày ra vẻ mặt dí dỏm với Lâm Từ Khâm bên trong, nói tạm biệt với anh.

Lâm Từ Khâm cười nhạt, gật đầu nói tạm biệt cô.

Về đến nhà, Tiểu Đình lấy tốc độ nhanh nhất chuẩn bị tốt bữa tối, sau đó chào đón anh về nhà.

Trên bàn cơm, mẹ Quan pha trò như trước không ảnh hưởng được Quan Quý Minh, chỉ có cha Quan cùng cô hưởng ứng. Sau khi ăn xong, thường cô sẽ ở phòng khách hầu chuyện cha mẹ Quan, nhưng lần này Quan Quý Minh lại đột nhiên kêu mệt, mới bảy giờ tối đã kéo cô về phòng.

Sau một trận triền miên, cô dựa vào cánh tay cường tráng của anh, tựa vào trong lồng ngực anh, cơ thể anh mãi mãi thoải mái và ấm áp như vậy, vào mùa đông dùng sưởi ấm rất tốt.

"Lần kinh nguyệt gần đây nhất của em hình như không đúng."

"Đâu phải, là anh nhớ nhầm ngày." Trên đời này không có người đàn ông nào sẽ đi nhớ ngày hành kinh của phụ nữ mà! Chỉ có mỗi mình Quan Quý Minh thôi.

"Phải không?" Anh muốn đứng lên lật lịch, anh có đánh dấu trên đó.

"Là anh nhớ nhầm." Thật ra là cô lừa anh, ba ngày trước, kỳ kinh của cô đã hết.

"Tiểu Đình."

"Dạ?"

"Em đừng uống thuốc tránh thai nữa, chúng ta sinh em bé, được không?"

Em bé? Lời của anh khiến cô mở to mắt nhìn anh, "Anh, anh nói gì?"

"Chúng ta sinh em bé được không?" Anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, bàn tay to dùng ngón tay xoa lên mặt cô, nỉ non lặp lại lời vừa nói.

"Vì sao?"

"Bởi vì anh muốn có con, hơn nữa lần trước về nhà, ba mẹ cũng hối thúc chúng ta nhanh sinh em bé."

"Nhưng muốn sinh em bé cũng không phải nói sinh liền sinh." Cũng không phải heo mẹ, nói muốn sinh lập tức mang thai.

Anh đề lên cô, ánh mắt lộ ra trêu ghẹo. "Anh sẽ cố gắng."

"Quý Minh!" Không thể phủ nhận, anh ở trên giường quả thật rất cố gắng, nhưng cô vẫn còn là học sinh mà! "Chờ một chút!" Anh lúc này đã muốn chen vào hai chân của cô, động tác nhanh chóng làm cho cô vừa bức mình vừa buồn cười, anh sao lại gấp gáp như vậy chứ.

"Chúng ta có thể sinh bốn đứa, anh nuôi được hết." Ngón tay của anh lại tìm đến thân dưới của cô, đề lên điểm mẫn cảm kia, dịu dàng vân vê xoa nắn.

Cô tìm lại giọng mình, vội vàng nói: "Nếu em mang thai, việc học của em phải làm sao bây giờ?"

"Vấn đề này đợi nói sau."

Vô số nụ hôn rơi xuống trên da thịt khiến cô vô thức mở rộng hai chân, để anh tiện hành động, khi anh đưa ngón tay thăm dò vào thì cô nhỏ giọng rên khe, bàn tay nhỏ bé dán trên ngực anh, vì tình dục mà giọng trở nên run run: "Chúng ta có thể dừng làm nhiều lần như vậy được không? Em nghe nói làm nhiều lần quá, tinh trùng của nam giới sẽ ít đi, nữ giới sẽ khó có thai."

"Nói bậy!" Anh khỏe mạnh như vậy, làm sao không thể làm cô mang thai được.

"Nhưng mà... A!" Cơ thể lại bị anh thúc vào, lần nào anh cũng không để cô nói hết câu, cứ như vậy mà tiến vào cơ thể cô, nhiều lần cô giận đến nổi muốn đánh anh, nhưng đều bị anh bắt ngờ tấn công đánh bại.

"Đêm nay chúng ta cứ áp dụng tư thế để ngủ, rất hay." Suốt đêm bị vách tường thịt chặt chẽ kẹp lấy, loại cảm giác này thật sự quá tuyệt vời, chỉ cần nhẹ nhàng ma sát, vách tường thịt chặt chẽ sẽ đẩy anh ra bên ngoài, nhưng cũng giống như muốn hút anh vào sâu hơn, lửa nóng của anh nhanh chóng lấp đầy cô.

"Em không cần!" Cô vận vẹo thân mình, cô vẫn nhớ rõ kinh nghiệm lần trước bị anh đặt trong cơ thể mình, cô không biết cảm giác của anh có giống mình hay không, chỉ cần cô nhúc nhích, cực đại tron bóng sẽ càng xâm nhập sâu hơn, khiến cô cực kỳ khó chịu muốn anh ma sát tiêu huyết của mình, hóa giải cảm giác ngứa ngáy khó nhịn kia đi.

"Nhưng mà anh muốn, em không cần được anh."

"Em không cần! Anh mau đi ra đi." Cô co người lại, khiến cực đại của anh đi ra một chút.

"Anh muốn!" Anh lại dùng lực đâm vào.

"Anh sao có thể như vậy!"

"Tại sao không thể."

Suốt cả một đêm, bọn họ cứ lùi ra tiến vào như vậy, sau đó hành động vui đùa âm ỉ dần đổi thành thật sự giao hoan, mà còn là lần quyết liệt nhất từ trước tới nay.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thế 19 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Kết thúc

Bốn năm sau --

Trong phòng sinh truyền đến từng trận tiếng thét thảm thiết, khiến cho Quan Quý Minh luôn luôn bình tĩnh trở nên hoảng loạn, anh biết việc phụ nữ sinh con là nguy hiểm, nhưng anh tin tưởng y học phát triển, có thể đạt đến độ an toàn tuyệt đối, mà khi anh chứng kiến toàn bộ quá trình sinh nở, dù anh là người sắt đá, cũng sẽ luống cuống tay chân, anh hoàn toàn ném y học phát triển ra khỏi suy nghĩ, chỉ hận không thể quay ngược thời gian, anh nhất định sẽ không làm cô mang thai.

"Hít sâu, lại hít sâu, em bé rất khỏe mạnh, tất cả đều thuận lợi." Y tá động viên cô cố gắng lên, đồng thời an ủi cô. "Nào, chúng ta thử lại một lần. Hít sâu rồi sau đó dùng sức."

Sinh nở đau nhức khiến Cận Tiểu Đình cắn chặt răng, liên tục hít sâu vài cái, cũng phối hợp với hướng dẫn của y tá, dốc hết sức lực.

"Hít sâu, nào, lại dùng sức một chút!" Cận Tiểu Đình nắm chặt song sắt hai bên giường, hít sâu rồi dùng sức.

"Đã thấy đầu em bé rồi, cố lên! Lại dùng sức một chút." Y tá kêu lớn.

Cận Tiểu Đình cắn răng một cái, dồn hết sức lực toàn thân, ngay tại thời điểm cô sắp ngất xỉu, cô nghe thấy y tá vui sướng gọi mình, tiếp theo là tiếng em bé khóc lớn, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Chúc mừng, là một bé trai khỏe mạnh." Quan Quý Minh bị một màn vừa rồi làm cho sợ hãi quá mức, cả người choáng váng, nếu y tá không gọi hồn anh về, anh e rằng vẫn còn tiếp tục ngây ngốc.

"Quan tiên sinh, chúc mừng anh." Y tá ôm đứa trẻ sơ sinh đưa vào tay Quan Quý Minh, dặn thêm: "Trẻ sơ sinh rất yếu ớt, anh nhớ phải cẩn thận."

Quan Quý Minh hơi run thật cẩn thận nhận lấy em bé, nhìn đứa trẻ nhỏ bé mềm mại trong lồng ngực mình, anh hoàn toàn chìm vào cảm giác xúc động của người được làm cha.

Lúc này y tá lại ôm đứa bé sơ sinh trong tay Quan Quý Minh đi, nhìn anh cười nói: "Lát nữa anh có thể đến phòng trẻ mới sinh thăm."

"Cảm, cảm ơn." Anh vậy mà cà lăm.

"Bác sĩ, mau tới đây! Còn một đứa nữa, là song sinh." Một y tá khác lớn tiếng kêu lên.

Không khí khẩn trương vừa rồi đã trở lại, Quan Quý Minh vừa nghe đến là song sinh, trong lòng vừa xúc động vui mừng, vừa lo lắng không biết cơ thể của cô có thể lại gánh vác hay không, người ta nói sinh con giống như đi dạo một vòng đến âm phủ, anh thực sự đã hiểu được rồi.

Đứa trẻ thứ hai được sinh ra cực kỳ suôn sẻ, là một bé gái, mà Cận Tiểu Đình đã mệt đến không mở nổi mắt, ngay cả sức để nhìn em bé cũng không còn, liền hôn mê.

Sinh nở làm Cận Tiểu Đình hoàn toàn kiệt sức, nhưng sau khi ngủ mấy giờ, cô đã tỉnh lại, tinh thần cũng tốt hơn, vừa mở mắt liền thấy Quan Quý Minh ở một bên trông chừng mình, nhìn vẻ mặt lo âu của anh, cô biết anh vẫn chưa hề thả lỏng, từ khi theo cô vào phòng sinh, thần kinh anh liên căng thẳng, thiếu điều xém bị y tá đuổi ra! Chỉ sợ anh làm vương chân vương tay.

"Em có cảm thấy không khỏe ở đâu không?" Thấy cô tỉnh lại, Quan Quý Minh lập tức đến ngồi cạnh cô, bây giờ anh còn căng thẳng hơn so với lúc cô vào phòng sinh.

"Em rất khỏe, anh đừng lo lắng." Cô bị bộ dạng lo âu của anh làm cho nở nụ cười, đây là lần đầu tiên cô thấy anh căng thẳng luống cuống như thế.

Sau nhiều lần xác định cô không sao, Quan Quý Minh mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, tiến tới ôm cô vào lòng, giống như sợ mất đi cô, hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, nói lời cảm ơn từ đáy lòng: "Cảm ơn em vì chúng mình sinh một cặp song sinh."

"Không có gì." Cô cũng hôn đáp lại anh. "Đúng rồi, đặt tên bọn trẻ như thế nào giờ?"

"Cha mẹ đã chọn tên rất hay cho con chúng ta, nam thì tên Quan Nhật Đồng, nữ thì gọi là Quan Nhật Khiết."

Cận Tiểu Đình hơi nhú mày, "Tên gì kì vậy."

"Đó là tên cha mẹ mời thầy bói về nhà mới chọn được, nói như vậy sau này bọn trẻ sẽ phát triển tốt."

Cận Tiểu Đình kinh ngạc: "Anh nói..."

"Đúng vậy, cha mẹ anh với cha mẹ em." Anh lại nhẹ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô. "Nếu không như vậy, họ mỗi người đều khẳng khái ý mình, tranh cãi đến đỏ mặt, đành phải mời thầy bói tới quyết định."

"Dạ!"

Lúc này y tá chuyên phụ trách trẻ sơ sinh đi tới, nhắc nhở Cận Tiểu Đình. "Quan phu nhân, em bé muốn bú sữa."

Cận Tiểu Đình nhận lấy đứa bé được y tá ôm tới, sau đó cởi áo, để lộ bầu ngực trắng, chậm rãi dẫn dắt em bé bú sữa của mình, cho đứa này bú xong lại đổi tới lượt đứa kia, nhìn miệng nhỏ đang mút đầu vú mình, trong lòng cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cô ngẩng đầu, nhìn nhau cười với anh.

Sau khi cho bú xong, y tá liền đem hai đứa bé về phòng trẻ sơ sinh, Quan Quý Minh thì giúp cô cài lại áo, nhưng cài một nửa, anh lại ngừng, mắt nhìn chăm chăm vào nghiên cứu bầu ngực cô.

"Sao vậy?"

"Ngực em trở nên thật lớn." Anh trực tiếp đem bàn tay to bao phủ lên bộ ngực cô, quả thật là lớn hơn, vốn có thể một tay ôm vừa, giờ đã sắp to hơn lòng bàn tay của anh. "Anh nghĩ ít nhất tăng hai size." Theo anh đoán thì là vậy.

Cận Tiểu Đình đỏ mặt, cô cũng không biết vì sao lại trở nên to như vậy, trước khi mang thai, ngực của cô thực sự nhỏ, sau khi mang thai lại khác một trời một vực, size áo lót phải đổi bốn lần liền, vậy nên bây giờ cô cũng không mặc áo lót.

"Có thể là bởi vì em sinh đôi, nếu không to lên thì sẽ không đủ sữa." Anh nghĩ vậy. "Nhưng mà sờ vào thật mềm, thật đàn hồi." Biểu tình nghiêm túc bỗng nhiên chuyển sang mờ ám.

"Quý Minh!" Cô giật dỗi kêu lên.

Anh cười to mấy tiếng, sau đó buông tay ra, "Em nghỉ ngơi chút nữa đi, anh ở đây với em."

"Dạ."

Ở lại bệnh viện vài ngày, cô cuối cùng có thể về nhà, nhưng việc chăm sóc trẻ sơ sinh khiến cô lúng túng như thợ vụng mắt kim, Quan Quý Minh lại làm khá tốt, dù là giúp hai bé tắm rửa hoặc bú sữa, anh đều làm trôi chảy. Trái lại, cô việc gì cũng không cần làm, chỉ cần ở cữ cho tốt là được.

Mấy lần nửa đêm cô tỉnh lại, không nhìn thấy Quan Quý Minh nằm trên giường, cô cũng không cảm thấy lạ, bởi vì cô biết anh nhất định là dậy trông nom bọn trẻ, mỗi khi thấy thái độ chuyên tâm này của anh, cô liền không nhịn được mỉm cười ngọt ngào, lần này cũng thế.

"Tỉnh rồi sao?" Anh trở lại giường, ôm cô vào trong lòng mình. "Gần đây em thường hay tỉnh giấc giữa đêm, có phải ngủ không được ngon hay không?"

"Không phải đâu! Ngoại trừ ngủ cả ngày, em không làm gì khác cả, nên nửa đêm tỉnh lại cũng là bình thường thôi!" Cô thật cẩn thận không hề sát vào anh, bởi vì căng sữa làm cho đầu vú cô trở nên rất nhạy cảm, chỉ cần ma sát một chút, cả người liền giống như bị điện giật.

"Rất khó chịu sao?" Anh biết cô gặp vấn đề căng sữa, dù cho đem sữa còn dư hút bớt ra, cô vẫn cảm thấy căng to khó chịu, khiến anh ngay cả chạm vào cô cũng phải giữ một khoảng cách nhất định.

"Dạ." Trước kia ngực cô nhỏ, thật hâm mộ những cô nàng ngực to, nhưng bây giờ cô lại không nghĩ vậy, bộ ngực quá lớn ngược lại là sự gầy vò. "Trong tủ lạnh còn sữa không anh?"

"Còn mười bình, đủ bọn nhỏ uống rồi." Mỗi ngày anh đều giúp cô lấy bớt lượng sữa còn thừa ra, giảm bớt khó chịu của cô.

"Còn mười bình lận sao..." Cô lẩm bẩm, vốn gương mặt còn mong đợi, tức khắc tối sầm đi, cô muốn... đem sữa thừa hút ra, bởi vì căng như vậy thật sự rất khó chịu.

Nhìn cô nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, anh biết cô bối rối việc gì, vì thế anh xung phong đảm nhận, trực tiếp đón lấy đầu vú cô, nói thêm: "Để anh giúp em."

"Gì chứ? Anh..." Cận Tiểu Đình giật mình kêu lên kinh ngạc, anh cúi đầu ngâm lấy đầu vú cô giống như trẻ con, bú sữa của cô, sau khi cô mang thai, anh không chạm vào cô nữa, sợ sẽ làm bị thương cô và đứa nhỏ trong bụng, sau khi sinh cô lại không thể lập tức sinh hoạt vợ chồng, nhiều lần anh muốn cô đến sắp phát điên, may là có bọn nhỏ phân tán sự chú ý của anh, nhưng giờ anh muốn được thỏa mãn một chút.

"Đừng vậy mà!" Anh mút làm toàn thân cô như bị điện giật, ngực căng sữa khiến đầu vú thật nhạy cảm, mà anh lại mút như vậy, khiến cô không thể không giữ lấy đầu anh, muốn ngăn anh lại.

"Quý Minh!" Vốn muốn ngăn cản anh, lại bị mút lấy cùng dùng lưỡi tấn công, biến thành ôm chặt đầu anh, nóng lòng muốn anh mút mạnh hơn nữa, bàn tay to cũng tăng thêm sức.

"Giúp anh." Anh nắm tay cô, đưa xuống dưới dục vọng của mình, nếu không thể sinh hoạt vợ chồng, cũng có thể dùng tay.

"Dạ." Cô không chút do dự cầm lấy cực đại của anh, chuyển động lên xuống.

Có thể do quá lâu không quan hệ, Quan Quý Minh rất nhanh bắn ra trên tay cô, mà Cận Tiểu Đình đã bị anh đưa đến cao trào, nhưng Quan Quý Minh vẫn dán trước ngực cô, không chịu rời đi.

"Có phải vẫn chưa đủ hay không?" Cô biết anh là người đàn ông có nhu cầu rất lớn, chỉ dùng tay làm anh xuất ra một lần sợ là chưa đủ, cũng không thể để anh chịu đựng như vậy. "Muốn em dùng miệng làm sao?"

"Không cần, anh chỉ không muốn lãng phí sữa của em thôi." Tay anh vừa bóp khiến toàn bộ sữa của cô phun ra, anh đang dùng đầu lưỡi, giống như chó con, liếm sạch ngực cô.

Không còn sức nặng của sữa, cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng dưới sự công kích của lưỡi anh, ngoài nhò giọng rên khẽ, tiếp theo là nồng nhiệt hơn sâu, mãi đến khi hai người đều thỏa mãn nhu cầu, mới ôm nhau ngủ.

Cuối cùng cũng đợi đến lúc cô nhắm mắt ở cử, bác sĩ bảo đảm đã có thể sinh hoạt vợ chồng, còn nói thể trạng Cận Tiểu Đình rất tốt, so với người phụ nữ bình thường ở cử khôi phục rất tốt, ngay lập tức, Quan Quý Minh liền không đợi được đưa cô về, muốn cùng cô cá nước thần mật một phen.

Xe vừa vào gara, anh liền nhận được điện thoại của cha mẹ, nói hai người họ hiện đang ở Quan gia, hai đứa nhỏ cũng bị ám theo, vậy là anh không cần ra khỏi xe, trực tiếp bắt đầu làm việc trong gara nhà mình.

"Anh sao lại luôn..." Cô muốn chạy trốn xuống xe, lại bị anh kéo lại về chỗ, cô nhìn anh hạ lưng ghế phía sau người mình xuống nằm ngang, sau đó đè thân hình cao lớn lên trên, cô thật xấu hổ.

"Đã bao lâu anh không được chạm vào em, anh sắp phát điên rồi." Anh dễ dàng cởi quần cô ra, quần lót bên trong cũng kéo xuống, sau đó xoa hạt châu mềm mại non nớt lộ ra, nhưng lại sợ cô không đủ ẩm ướt, anh dứt khoát dùng miệng thay tay. Sau khi chắc chắn cô đã ướt át, anh lập tức kéo khóa quần xuống, đỡ lấy cực đại không ngừng sung to, để tại tiểu huyết của cô, đang định tiến vào thì tay cô đưa ra giữa chặn lại.

"Quý Minh, đừng, đừng ở chỗ này." Cô khó nén ngại ngùng. "Anh không biết là bên trong xe không gian không đủ rộng sao?"

"Chỉ có hai người chúng ta, không gian dư xài." Anh rút tay ra, hạ người đâm xuống, mới tiến vào có một phần ba, liền gặp trở ngại, cảm giác này thật giống với lần đầu tiên của cô, khiến anh không thể hiểu được. "Vì sao càng lúc càng chặt, chặt đến mức làm anh không thể nào vào được."

"Chậm một chút, anh chậm một chút mới có thể tiến vào." Cô nắm lấy cánh tay rắn chắc của anh, mềm giọng cầu xin, đã rất lâu không hoan ái, cho dù có nước bọt của anh làm ướt, cảm giác cứng rắn chen vào vẫn khiến cô khó chịu.

"Được rồi!" Anh nghĩ mình âu yếm cô chưa đủ, khó tiến vào được cũng là tất nhiên, nên anh chậm rãi tiến vào từng tắc một, cho đến lúc cực đại của anh hoàn toàn ở trong cơ thể cô, anh nhẹ giọng thở dài, đầu đầy mồ hôi.

Cảm giác bị lấp đầy đã lâu không được cảm nhận khiến cô rung động, cảm giác đau đớn khi thân thể bị nhét đến căng đầy vẫn chưa làm cô sợ hãi lùi lại, trái lại cô càng chủ động chờ anh di chuyển, nhưng đã qua một lúc lâu, anh vẫn duy trì tư thế đó, làm cô không hiểu. "Quý Minh?"

Quan Quý Minh ngẩng đầu, mặt căng thẳng nhìn cô, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn. "Anh không cách nào chuyển động, nơi đó của em thật chặt." Anh sợ rằng giờ di động, anh sẽ bắn vào trong cơ thể cô, anh cần một chút thời gian để thích ứng với sự chặt chẽ của cô.

"Thật sự rất chặt sao?" Cô có chút thất vọng.

"Ừ." Anh thử rút khỏi lại tiến vào, nhưng nguồn khoái cảm to lớn đánh úp lại làm toàn thân anh cứng ngắc, bởi vì vách tường thịt kẹp chặt, làm cho anh không dám chuyển động nữa.

Thấy anh khó chịu như vậy, cô đột nhiên nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, em sợ sau khi sinh con sẽ lỏng lẻo, nên dặn bác sĩ may chặt hơn chút, nhưng em không ngờ sẽ làm anh đến chuyển động cũng không thể, em..."

Nghe xong lời cô nói, Quan Quý Minh không nhịn được gào nhẹ, không để cô nói hết, lập tức ngang ngược đâm vào, trong đầu anh vẫn vang vọng lời của cô, cô vậy mà lại muốn bác sĩ may chặt hơn chút, cố tình muốn làm anh phát điên.

"A! Quý Minh!" Cô chưa chuẩn bị tâm lý gì cả, anh cứ đâm vào như vậy, xâm nhập một lần lại một lần, làm hai chân cô tự động vòng quanh ôm lấy thắt lưng anh, cái miệng nhỏ nhắn cũng không nhịn được cầu xin. "Quý Minh, nhanh hơn, nhanh hơn nữa!"

Như cô mong muốn, anh điên cuồng chuyển động nửa người dưới, mỗi một lần đâm vào lút cán, anh đều phát ra tiếng gầm nhẹ, mà hai vú do chuyển động của anh mà đong đưa trước ngực cô cũng bị bàn tay to của anh nắm lấy mạnh mẽ nhào nặn, rất nhanh, anh lại bắn ra trong cơ thể cô, chẳng qua, anh tình lực dồi dào rất nhanh cứng trở lại, tiếp tục luật động trong cơ thể cô.

Cận Tiểu Đình yêu cầu bác sĩ may chặt hơn một chút cho cô là đúng hay không, nhưng anh dốc sức trên người cô làm cho cô cảm thấy thỏa mãn chưa từng có, cho dù bị thân hình cường tráng ép tới không thở nổi, cô cũng vui vẻ chịu đựng.

Bên trong xe đều là tiếng va chạm khi hai thân thể kết hợp, còn có tiếng rên khẽ cùng tiếng thở hổn hển, cũng không biết trải qua bao lâu, vô số lần xuất ra, vô số lần đạt tới cao trào, cuối cùng hai người thở hồng hộc, ướt đầm mồ hôi ôm nhau, anh không muốn rời đi cơ thể cô, mà cô cũng cùng ý nghĩ, muốn anh ở lại trong đó.

Quan Quý Minh ở lại trong cơ thể cô rất lâu, mới vô cùng lưu luyến rút ra khỏi người cô, anh thấy chất lỏng trắng đục không ngừng từ tiểu huyết của cô chảy ra, vật nên anh lại ích kỷ đâm vào, ngăn cản chất lỏng trắng đục tiếp tục chảy ra.

"Ừ, Quý Minh!" Sự xâm nhập của anh làm cô kẹp chặt lấy anh, cái miệng nhỏ nhắn cũng phát ra tiếng rên khẽ.

"Em mệt rồi, chúng ta ở trong xe nghỉ ngơi một lúc."

"Không được, cha mẹ trở về sẽ phát hiện." Cô nhớ ra, nhưng lại luyến tiếc để cực đại của anh trong cơ thể mình rời đi, cảm giác bị lấp đầy thật sự là quá tuyệt diệu.

"Yên tâm đi! Cha mẹ đưa hai đứa bé đến thăm ông ngoại bà ngoại chúng, sẽ không về sớm như vậy."

"Dạ." Thế này cô mới yên tâm.

"Nghỉ ngơi một chút đi."

"Dạ."

Nhìn cô nhắm mắt lại với nụ cười ngọt ngào trên mặt, anh cười đắc ý, bởi vì anh biết không lâu sau nữa, trong nhà sẽ tăng thêm một thành viên mới.

Toàn Văn Hoàn

0_1ae45f_640df829_L

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê 19 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.